



*Colibri*

**ТОМАС ХАРИС**

---

**ЧЕРНА НЕДЕЛЯ**

ПСИХОТРИЛЪР  
ОТ АВТОРА НА МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА  
И ЧЕРВЕНИЯ ДРАКОН

# ТОМАС ХАРИС ЧЕРНА НЕДЕЛЯ

Превод: Савина Манолова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

„Черна неделя“ е първият психотрилър на нашумелия с „Мълчанието на агнетата“ и „Червения дракон“ култов автор на 90-те години Томас Харис. И докато светът със затаен дъх очаква новата среща между агентката на ФБР Кларис Старлинг и неотразимия психиатър-канибал доктор Ханибал Лектър, която предстои през есента на 1993 г., „Колибри“ предлага на читателите първия голям успех на Томас Харис.

Майкъл Ландър е най-опасният мъж в Америка. Всеки уикенд той пилотира телевизионен дирижабъл над претъпкани футболни стадиони. Освен това неговата голяма страст са експлозивите. И по една случайност е много, много луд. Това е причината да бъде прелъстен от красива палестинка. Това е причината, поради която в неделята, когато ще се състои мачът за Суперкупата, светът ще стане свидетел на най-кървавото масово убийство в историята на човечеството. Освен ако някой не разкрие намеренията на Ландър и не го убие преди това...

## ПЪРВА ГЛАВА

Докато таксито подрънкваше по десеткилометровия път, който делеше летището от Бейрут, денят започна да отстъпва на нощта. Далия Айяд седеше на задната седалка, загледана във вълните на Средиземно море, променящи цвета си от бяло към сиво в отмиращата светлина. Мислите ѝ обаче бяха погълнати от американеца. Много бяха въпросите, свързани с него, на които ѝ предстоеше да отговаря.

Таксито зави по улица „Вердюн“ и си запроправя път към сърцето на големия град — квартал Сабра, населен предимно с палестински бежанци. Шофьорът не се нуждаеше от указания. Той хвърли изпитателен поглед в огледалото за обратно виждане, изгаси фаровете и отби в малък вътрешен двор на улица „Джеб ел Нахел“. Мракът бе непрогледен. Далия дочуваше далечните шумове на уличното движение и потракването на изстиващия двигател. Измина една минута.

Цялото такси се разтресе, когато и четирите врати бяха рязко разтворени и мощен сноп светлина от фенерче заслепи шофьора. Далия долови мириса на смазка от пистолета, насочен на сантиметър от окото ѝ.

Мъжът с фенерчето пристъпи към задната врата и пистолетът бе прибран.

— Джини! — тихо произнесе Далия.

— Излез и ме следвай.

Изрече думите на арабски, със слятото произношение, присъщо на Джабал.

Безмилостен трибунал очакваше Далия Айяд в смълчаната бейрутска стая. Хафез Наджир, оглавил Джихаз ал Расд (РАСД), елитното разузнаване на Ал Фатах, седеше зад писалище, опрял глава на стената. Беше висок мъж с несъразмерно малка глава. Подчинените му тайно го наричаха помежду си „Богомолката“ и всеки, върху когото спираше вниманието си, изпитваше погнуса, примесена с ужас.

Наджир оглавяваше Черния септември. За него не съществуваше блискоизточен конфликт, а и връщането на Палестина на арабите не би го трогнало. Вярваше единствено в тоталното унищожение. Също като Далия Айяд.

Това впрочем се отнасяше с пълна сила и за останалите двама в стаята: Абу Али, който контролираше отрядите убийци на Черния септември в Италия и Франция, и Мухамад Фазил, оръжеен експерт и архитект на нападението срещу Олимпийското селце в Мюнхен. И двамата членуваха в РАСД, мозъка на Черния септември. Техните постове не се признаваха от по-многобройното партизанско движение на палестинците, тъй като Черният септември битува в Ал Фатах както копнежът в човешкото тяло.

Именно тези трима мъже взеха решение Черният септември да нанесе удар на територията на Съединените щати. Повече от петдесет конкретни плана бяха разработени и отхвърлени. Междувременно американското оръжие продължаваше да се изсипва като от рог на изобилието в израелското пристанище Хайфа.

Ала решението на проблема изведнъж изплува от мрака и сега, ако Наджир дадеше своето окончателно одобрение, изпълнението на мисията щеше да се окаже в ръцете на тази млада жена.

Тя метна джелабата си на един стол и се изправи с лице към тях.

— Добър вечер, другари.

— Добре дошла, другарко Далия — поздрави Наджир.

Той не стана от стола си, когато тя влезе в стаята. Нито пък другите двама. Външността ѝ бе претърпяла промени по време на едногодишния ѝ престой в Съединените щати. Изглеждаше елегантна в скъпия костюм от сако и панталон и те се усетиха някак обезоръжени.

— Американецът е готов — докладва тя. — Убедена съм, че ще действа, без да се поколебае. Това е единствената цел в живота му.

— Доколко е стабилен?

Наджир като че ли се взираше право в черепа ѝ.

— Достатъчно. Аз го крепя. Много е зависим от мен.

— Така и подразбрах от докладите ти, но кодът ни е много несъвършен. Имаш ли въпроси, Али?

Абу Али я огледа внимателно. Тя си го спомняше от лекциите му по психология в Американския университет в Бейрут.

— Значи американецът има вид на напълно разумен?

— Да.

— Но според теб е психически болен?

— Психическото здраве и разумното поведение не са едно и също нещо, другарю.

— Нараства ли зависимостта му от теб? Минава ли през периоди на враждебност спрямо личността ти?

— Понякога е враждебен, но вече все по-рядко.

— Импотентен ли е?

— Твърди, че е бил импотентен от момента, в който напуснал Виетнам, допреди два месеца.

Далия не откъсваше очи от Али. Ситните му, резки и пестеливи движения и влажни очички ѝ напомняха за мангуста.

— Ти приписваш ли си заслугите за това, че се е освободил от импотентността?

— Тук не става дума за заслуги, другарю. Въпросът се свежда до контрол. Моето тяло е инструмент за поддържането на този контрол. Ако пистолетът беше по-ефикасен, щях да използвам него.

Наджир кимна одобрително. Знаеше, че тя говори истината. Далия бе помогнала при обучението на тримата японски терористи, които нанесоха удар на телавивското летище „Лод“, където избиха случайно изпречили се на пътя им хора. Първоначално японците бяха четирима. Единият се разколеба по време на тренировките и пред очите на останалите Далия му пръсна черепа с шмайзера си.

— Сигурна ли си, че съвестта му няма да проговори внезапно и да те издаде на американските власти? — настоя с въпросите си Али.

— И какво ще научат, ако това стане? — попита тя. — Аз съм дребна риба. Ще се доберат до експлозивите, но американците и сега разполагат с предостатъчно, както много добре ни е известно.

Последните думи целяха да събудят вниманието на Наджир и тя видя как той рязко вдигна поглед към нея.

Израелските терористи почти неизменно използваха американски пластични експлозивни марка C-4. Наджир си спомни как изнесе тялото на брат си от разрушения апартамент в Бандум, след което се върна да потърси краката му.

— Американецът се обърна към нас, защото имаше нужда от експлозивни. Това ти е известно, другарю — продължи Далия. — И пак ще ни потърси за друго. Ние не влизаме в противоречие с

политическите му убеждения, защото той просто няма такива. А и понятието „съвест“ не е приложимо към него в обикновения смисъл на думата. Той няма да ме предаде.

— Нека му хвърлим още един поглед — обади се Наджир. — Ти, другарко Далия, го познаваш в една светлина. Нека ти го покажа сега при други обстоятелства. Али!

Абу Али нагласи върху масата шестнайсетмилиметров кинопрожектор и изгаси светлините.

— Получихме материала наскоро от наши източници в Северен Виетнам, другарко Далия. Филмът е бил показан веднъж по американската телевизия, но това е станало, преди ти да се настаниш във Военния дом. Затова едва ли си го гледала.

Началото на лентата с размазани цифри запремига по стената, откъм високоговорителя се разнесе неясен шум. Докато филмът набираше скорост, звуците станаха по-стройни и зазвуча химнът на Демократична република Виетнам, а квадратчето светлина на стената се превърна във варосана стая. На пода седяха двайсетина американски военнопленници. В кадър се появи поставка с прикрепен микрофон. Към поставката с бавна стъпка се приближи висок мършав мъж. Беше облечен в торбеста военнопленническа униформа, чорапи и сандали с каишка между пръстите. Едната му ръка оставаше скрита в гънките на горнището, другата беше върху бедрото му, докато той се покланяше на официалните посетители в предната част на стаята. Обърна се към микрофона и бавно заговори:

— Казвам се Майкъл Ландър, мичман от американските военноморски сили, пленен на десети февруари 1967 година, докато бомбардирах болница за цивилни лица близо до Нин Бин... Нин Бин. Макар доказателствата за моите военни престъпления да са безспорни, Демократична република Виетнам не ми въздаде полагаемото ми се наказание, а ми демонстрира страданията, причинени от американските военни престъпления от типа на моето и други... и други. Съжалявам за извършеното. Съжалявам, че убивах деца. Призовавам народа на Съединените щати да сложи край на тази война. Демократична република Виетнам не храни враждебни чувства към американския народ, а към главния подпалвач на войни, който е на власт. Срамувам се от това, което извърших.

Камерата отстъпи и се фокусира върху останалите пленници, седнали като съсредоточени ученици в клас, внимаващи лицата им да не издадат нещо. Филмът завърши така, както започна — с националния химн.

— Твърде тромаво — обади се Али, чийто английски бе почти безпогрешен. — Ръката му явно е била завързана.

По време на прожекцията не беше откъснал поглед от Далия. Очите ѝ се бяха разширили за секунда при първия едър план на мършавото лице. Иначе лицето ѝ остана каменно.

— Бомбардировка на болница — произнесе замислено Али. — Ето значи какво е минало през главата му.

— Бил е заловен, докато пилотирал спасителен хеликоптер — поясни Далия. — Опитвал се да върне екипажа на свален „Фантом“. Чели сте доклада ми.

— Четох това, което той ти е казал — рече Наджир.

— Той ми казва истината. Отдавна е надраснал лъжата. Два месеца живях с него и знам.

— Няма значение — намеси се Али. — Има други въпроси, свързани с него, които са далеч по-важни.

През следващия половин час Али я разпитва относно най-интимните подробности в поведението на американеца. Когато разпитът приключи, Далия имаше чувството, че долавя неприятен мирис в стаята. Истински или въображаем, той я върна назад в палестинския бежански лагер в Тир, когато тя беше осемгодишно момиченце и сгъваше влажната постелка на леглото, в което майка ѝ и мъжът, донесъл храна, бяха стенали дружно в мрака.

Разпитът се поде от Фазил. Ръцете му бяха груби и умели, ръце на техник, с надебелени от мазоли връхчета на пръстите. Той седна по-напред, на ръба на стола. Беше оставил малката чанта с инструменти на пода пред себе си.

— Работил ли е американецът с експлозиви?

— Само с тези, които им дават от военните складове. Но е изработил най-грижливо подробен план, до най-малката дреболия. И планът му е напълно разумен — отвърна Далия.

— Той ти се струва разумен *на теб*, другарко. Може би защото си замесена в него отблизо. Ние ще преценим, доколко всъщност е разумен.



В този миг ѝ се прииска да е с американеца, прииска ѝ се тези мъже да чуят спокойния му глас, докато стъпка по стъпка свежда страховития си план до поредица от ясно изброени задачи, всяка една с конкретно решение.

Далия пое дълбоко въздух и заговори относно техническите проблеми, свързани с избиването на осемдесет хиляди души наведнъж, включително новоизбрания президент на Съединените щати, и всичко това пред очите на целия народ.

— Основната пречка е теглото — каза тя. — Ограничени сме до шестстотин килограма пластичен експлозив. Дайте ми, ако обичате, една цигара, писалка и хартия.

Надвесена над масата, тя начерта една елипса, напомняща напречен разрез на супник. Вътре в нея в горния ѝ край нарисова втора, по-малка, със същия параметър.

— Това тук е целта — посочи тя голямата елипса. Писалката ѝ се придвижи после към по-малката. — Принципът е на насочения заряд, който...

— Да, да — рязко я прекъсна Фазил. — Като тежка мина „Клеймор“. Много е просто. Каква ще е гъстотата на тълпата?

— Ще са седнали рамо до рамо, изцяло уязвими при този ъгъл от кръста нагоре. Трябва да знам дали пластичните експлозиви...

— Другарят Наджир ще ти съобщи всичко, което трябва да знаеш — надменно заяви Фазил.

Далия продължи, без ни най-малко да се смути.

— Трябва да знам дали експлозивът, който другарят Наджир ще реши да ми предостави, ще бъде от стандартния, с вградени стоманени сачми, подобно на клейморовата мина. Теглото, което ми е необходимо, се отнася само за взривния материал. Контейнерните шрапнели от този тип не вършат работа.

— Защо?

— Заради прекомерното им тегло, естествено.

Взе да ѝ писва от Фазил.

— А без шрапнел? Тогава какво ще стане, другарко? Ако разчитах единствено на взривната вълна, нека ти кажа, че...

— Нека аз ти кажа, другарю! Необходима ми е вашата помощ и ще я получа. Не претендирам, че имам вашия опит. Ние не си съперничим. Завистта е крайно неуместна в революцията.

— Кажи й всичко, което трябва да знае. — Гласът на Наджир беше от стомана.

Фазил се отзова веднага.

— Пластичният експлозив е без шрапнели. Какво ще използваш?

— Външната повърхност на сферичния заряд ще е покрита с пластове островърхи сачми, калибър нула цяло сто седемдесет и седем. Според американеца те ще се разпръснат вертикално на сто и петдесет градуса, минавайки през двеста и шейсет градусова хоризонтална дъга. В зоната на унищожението се пада средно по три цяло и пет заряда на човек.

Очите на Фазил се разшириха. Той беше виждал как американската мина „Клеймор“, не по-голяма от учебник, проправя кървава просека през редиците на настъпващия противник и обръсва тревата около тях като с бръснач. А момичето говореше за хиляда клейморови мини, взривени едновременно.

— Какъв ще е детонаторът?

— Електрически, захранван от дванайсетволтовия акумулатор, който вече е на борда. Има и резервен, със свой собствен акумулатор. Също и предпазител.

— Това е всичко — заяви техникът. — Приключих.

Далия го погледна. Той се усмихваше — дали от задоволство или от страх, внушаван от Хафез Наджир, тя не знаеше. Запита се дали на Фазил му е известно, че голямата крива изобразява всъщност стадион „Тюлейн“, където на дванайсети януари щяха да бъдат изиграни първите двайсет и една минути от финала за Суперкупата на Америка по футбол.

Далия чака цял час в една стая в дъното на коридора. Когато я повикаха отново в кабинета на Наджир, командирът на Черния септември се оказа сам. Сега вече щеше да научи решението.

В стаята беше тъмно, като се изключи осветения от настолната лампа кръг. Наджир, облегнат както и преди на стената, бе обгърнат в мрак, сякаш имаше качулка на главата. Ръцете му бяха в кръга светлина и си играеха с череп военен нож. Когато заговори, гласът му бе много тих.

— Действай, Далия. Избий колкото можеш повече.

Изведнъж рязко се наведе напред към светлината и се усмихна сякаш с облекчение, а зъбите му се бялнаха на мургавото лице. Видът му беше почти радостен, когато отвори чантата на техника и извади отвътре малка статуя. Беше фигура на Божията майка, от онези, които могат да се видят във витрините на магазини за религиозни вещи. Оцветяването беше ярко, извършено набързо.

— Разгледай я отблизо.

Тя взе да върти фигурката в ръцете си. Тежеше около половин кило, но на допир не приличаше на гипс. Отстрани имаше ръб, сякаш бе пресована в калъп, а не излята. В подножието се четеше: „Произведено в Тайван“.

— Пластичен експлозив — поясни Наджир. — Подобен на американския С-4, но произведен по-на изток. Има и някои преимущества пред С-4. Първо е по-мощен, донякъде за сметка на стабилността, и второ, при температура над петдесет градуса по Целзий става изключително ковък. След две седмици в Ню Йорк ще пристигнат хиляда и двеста такива статуйки, на борда на товарния кораб „Летиша“. На документите ще е посочено, че са натоварени в Тайван. Вносителят Музи ще ги освободи на пристанището. А ти ще се погрижиш по-късно за неговото мълчание.

Наджир стана и се протегна.

— Добре си се справила, другарко Далия, и много си напреднала в последно време. Сега ще си отдъхнеш при мен.

Наджир имаше спартански обзаведен апартамент на горния етаж на улица „Вердюн“ номер 18, същия като жилищата на Фазил и Али, разположени на други етажи в същата сграда.

Далия седна на ръба на леглото му с малък касетофон в скута. Той ѝ беше наредил да направи запис, който да бъде пуснат по радио Бейрут след нападението. Беше гола и Наджир, който я наблюдаваше от дивана, видя как явно се възбужда, докато говореше в микрофона.

— Граждани на Америка — каза тя, — днес палестинските борци за свобода нанесоха смъртоносен удар в сърцето на вашата страна. Този ужас ви сполетя по вина на търговците на смърт по вашите земи, които снабдяват израелските главорези. Вашите ръководители останаха глухи за плача на бездомните. Те обърнаха гръб на разрухата, посята от евреите в Палестина, и сами извършиха престъпления против човечеството в Югоизточна Азия. Пушки, бойни

самолети и милиарди долари потекоха от вашата страна в ръцете на подпалвачите на войни, докато милиони ваши сънародници гладуват до смърт. Волята на народа не може да се погазва. Чуйте това, американци. Ние искаме да бъдем ваши братя. Вие само трябва да изхвърлите мръсната паплач, която ви управлява. Отсега нататък за всеки арабин, убит от израелска ръка, ще умре по един американец от арабска ръка. За всяко свещено за мюсюлмани и християни място, разрушено от израелските разбойници, ще бъде отмъстено с погубването на някаква собственост в Америка.

Лицето на Далия пламтеше, зърната на гърдите ѝ бяха щръкнали.

— Надяваме се тези жестокости скоро да бъдат прекратени — продължи тя. — Изборът е във ваши ръце. Дано никоя следваща година не започва с кръвопролития и страдания. Селям алейкум.

Наджир бе застанал отпреде ѝ и тя протегна ръка към него, докато хавлията му се свличаше на пода.

На три километра от стаята, в която Далия и Наджир лежаха, вплели тела между омачканите чаршафи, малък израелски ракетен катер безшумно се плъзгаше по водите на Средиземно море.

Катерът спря на около хиляда метра южно от Залива на гълъбите и през борда му бе прехвърлена гумена лодка. В нея се настаниха дванайсет въоръжени мъже, с костюми и вратовръзки на бизнесмени, ушити от руснаци, араби и французи. На краката си носеха обувки с гумени подметки и нямаха документи за самоличност. Лицата им бяха безмилостни. Не посещаваха Ливан за първи път.

Водата изглеждаше сивкава в светлината на лунния сърп. Топъл крайбрежен бриз леко къдреше повърхността ѝ. Осем от мъжете започнаха да гребат, като изпъваха ръце да постигнат най-дългото възможно загребване, докато изминат четиристотинте метра до пясъчната ивица успоредно на улица „Вердюн“. Беше четири часът и единайсет минути сутринта, двацет и три минути преди изгрева и седемнайсет минути преди първият синкав блясък на деня да се разпростре над града. Изтеглиха тихо лодката на плажа, покриха я с пясъчно оцветен брезент и бързо тръгнаха нагоре към улица „Рамлет Ел-Байда“, където ги очакваха четирима мъже в четири коли, чиито

силуети се очертаваха на фона на яркоосветените туристически хотели в северната част на квартала.

Когато им оставаха няколко метра до колите, откъм улица „Рамлет“ изскочи кафяво-бял ландроувър и със скърцане закова спирачки на трийсетина метра от тях. Фаровете му осветиха малкия конвой. От роувъра изскочиха двама мъже в бежови униформи с приготвени за стрелба оръжия.

— Не мърдайте. Покажете документите си.

Прозвуча звук като при приготвяне на пуканки. Ливанските офицери се строполиха на пътя и вдигнаха облачета прах, надупчени на решето от деветмилиметровите куршуми на парабелумите със заглушител.

На кормилото третият офицер направи опит да се измъкне с колата. Куршум прониза предното стъкло и челото му. Колата се заби в една палма, трупът на полицаия политна напред и се стовари върху клаксона. Двама мъже се завтекоха и отместиха тялото му, но част от прозорците на апартаментите над плажа започнаха да светват.

Един от тях се отвори, и сърдит глас се развика на арабски:

— Какво е това безобразие? Няма ли кой да извика полиция?

Водачът на пришълците, застанал до ландроувъра, отговори на арабски с дрезгав, пиянски глас:

— Къде е Фатима? Да слиза бързо, защото няма да я чакаме.

— Изчезвайте веднага, пияни копелета, иначе сам ще се обадя в полицията.

— Алейкум селям, съседе. Тръгвам — отвърна пиянският глас от улицата. Светлината в апартамента угасна.

След по-малко от две минути морето се затвори над ландроувъра и трупове в него.

Две от колите потеглиха на юг по улица „Рамлет“, а другите две завиха по „Корнич Бей Бейрут“, но при втората пряка свиха на север, отново по улица „Вердюн“...

Номер осемнайсет на улица „Вердюн“ се охраняваше денонощно. Един от часовите стоеше във фоайето, а друг, въоръжен с картечница, наблюдаваше от покрива на отсрещната сграда. В момента часовият на покрива лежеше в неестествено положение зад

картечницата. Гърлото му зееше с мокра усмивка на лунната светлина. Часовият във фоайето лежеше пред вратата, където бе отишъл да провери кой пее пианска песен.

Наджир не се събуди, когато Далия внимателно се освободи от прегръдката му и влезе в банята. Стоя дълго под душа, като се наслаждаваше на студените водни иглички. Наджир не беше изключителен любовник. Усмихна се, докато се сапунисваше. Беше се замислила за американеца и не чу стъпките във вестибюла.

Наджир се стресна и се понадигна в леглото, когато вратата на апартамента му се отвори с ритник и го ослепи лъч на фенерче.

— Другарю Наджир! — подвикна напрегнат мъжки глас.

— Айва.

Заискри автомат и от Наджир изригна кръв, след като куршумите го повалиха и отпратиха към стената. Убиецът с бързо движение помете в една торба всичко от писалището му. В същото време експлозия в друга част на сградата разтреса стаята.

Голото момиче на вратата на банята изглеждаше вцепенено от ужас. Убиецът насочи автомата към мокрите й гърди. Пръстът му легна върху спусъка. Гърдите бяха изключително красиви. Дулото на автомата трепна.

— Облечи нещо, арабска курво — каза той и излезе заднишком от стаята.

Два етажа по-долу експлозията, която срути стената на апартамента на Абу Али, уби мигновено Али и жена му. Давещите се от праха пришълци вече се бяха устремили към стълбите, когато от апартамента в дъното на коридора се появи слаб мъж по пижама и посегна към един автомат. Преди да успее да го докосне, върху него се изсипа градушка от куршуми, които разкъсаха тялото му, забиха парченца от пижамата в плътта му и я разпръснаха из вестибюла.

Пришълците успяха да се измъкнат на улицата и когато се чуха първите полицейски сирени, колите им вече се носеха на юг към морето.

Далия, навлякла хавлията на Наджир и стиснала чантата си, се озова за секунди на улицата и се смеси с тълпата, която се изсипваше от къщите в квартала. Опитваше се отчаяно да мисли, когато силна ръка я стисна над лакътя. Мухамад Фазил. Един куршум беше очертал

кървава, резка на бузата му. Уви вратовръзката около ръката си и я притисна към раната.

— Наджир? — запита той.

— Мъртъв е.

— Мисля, че и Али. Прозорецът му гръмна, когато завих зад ъгъла. Стрелях по тях от колата, но... Слушай ме внимателно. Наджир издаде заповедта. Мисията ти трябва да се изпълни. Експлозивите няма да пострадат, ще пристигнат навреме. Автоматите — също. Твоят шмайзер и един АК-47 ще бъдат опаковани отделно като части за велосипед.

Далия го погледна със зачервени от дима очи.

— Ще си платят за това. Ще платят десет хиляди за един.

Фазил я отведе в сигурна квартира в Сабра да дочака края на деня. Когато се стъмни, я закара на летището с раздрънкания си ситроен. Вzetата назаем рокля, която носеше, беше с два номера по-голяма, но беше прекалено уморена да обръща внимание на подобни неща.

В десет часа и трийсет минути вечерта самолетът на „Пан Ам“ с полет 707 изрева над Средиземно море. Преди арабските светлини да се скрият зад крилото, Далия потъна в измъчен сън.

## ВТОРА ГЛАВА

В този момент Майкъл Ландър вършеше единственото нещо, което обичаше. Управляваше дирижабъла на „Олдрич“ и се носеше на двеста и петдесет метра над стадион „Ориндж“ в Маями, за да осигури площадка на телевизионния екип в гондолата зад гърба си. Долу, на претъпкания стадион, световният шампион „Делфините“ от Маями биеше „Леярите“ от Питсбърг.

Ревът на тълпата почти изцяло заглушаваше прашенето на радиото над главата на Ландър. Увиснал над някой стадион в горещ ден, имаше чувството, че долавя мириса на тълпата, а дирижабълът сякаш се издигаше от мощния поток на безсмислените крясъци и жегата, излъчвана от потните тела, от които Ландър се гнусеше. Предпочиташе пътуванията между градовете. Тогава дирижабълът бе чист и тих.

Ландър рядко поглеждаше надолу към терена. Наблюдаваше ръба на стадиона и мислената линия, която беше теглил между върха на знамето и хоризонта, за да поддържа височина точно двеста и петдесет метра.

Ландър беше изключителен пилот в тази трудна област. Не беше лесно да се управлява дирижабъл. Почти неутралната му въздухоплаваемост и огромната му повърхност го оставяха на произвола на ветровете, освен ако не беше умело направляван. Ландър притежаваше моряшки нюх към вятъра плюс най-важното качество за пилот на дирижабъл — предчувствието. Движенията на дирижабъла са циклични и Ландър ги предугаждаше с два хода напред, като удържаше големия сив кит срещу напора на бриза като риба, устремила се срещу течението — забиваше леко носа му в порива на вятъра и го издигаше при временното затишие, като покриваше със сянката му половината от крайната зона на стадиона. В паузите на играта много зрители поглеждаха нагоре, а някои му махаха с ръка. Гигантският обем на балона, разпрострял огромната си дължина в чистия въздух, направо ги омайваше.



Ландър имаше в главата си автопилот. Докато той му диктуваше постоянните, ежеминутни операции, които поддържаха дирижабъла неподвижен, мислеше за Далия. За луничката в основата на гърба ѝ и за това как я усещаше под ръката си. За остротата на зъбите ѝ. За вкуса на мед и сол.

Погледна си часовника. Далия вече цял час летеше от Бейрут и се приближаваше към него.

Ландър можеше да мисли с удоволствие само за две неща — за Далия и за летенето.

Обезобразената му лява ръка леко побутна напред контролните бутони на дроселите ѝ витлата и завъртя назад голямото кормило за изкачване, което стоеше до стола му. Големият въздушен кораб се издигна бързо, докато Ландър говореше в микрофона.

— Нора едно нула напуска стадиона за една обиколка от четиристотин метра.

— Разбрано, Нора едно нула — весело отговори кулата в Маями.

Всички въздушни диспечери и радисти обичаха да разговарят с дирижабъла и много от тях бяха готови с шегите си, когато го виждаха да приближава. Хората изпитваха прилив на дружелюбие към него, сякаш срещаха панда. За милиони американци, които го гледаха по мачове и панаири, дирижабълът беше огромен, приветлив и тромав небесен приятел. Метафорите за дирижаблите неизменно биваха „слон“ или „кит“. Никой не беше го нарекъл „бомба“.

Най-сетне мачът свърши и седемдесет и два метровата сянка на дирижабъла се понесе над километричните колони от леки коли, изнизващи се от стадиона. Телевизионният оператор и асистентът му бяха опаковали оборудването си ѝ ядяха сандвичи. Ландър често работеше с тях.

Когато дирижабълът увисна над водата, залязващото слънце запали златисточервен пламък над залива Бискейн. Ландър го обърна на север и полетя на петнайсет метра встрани от плажа, при което телевизионният екип и бордовият инженер насочиха биноклите си към момичетата по бикини. Някои от тях им помахаха.

— Ей. Майк, „Олдрич“ произвеждат ли презервативи? — извика операторът Пиърсън с пълна със сандвич уста.

— Да — отговори Ландър през рамо. — Презервативи, автомобилни гуми, чистачки за коли, стъргалки за хладилници,

играчки за баня, детски балони и гумени чували.

— Полагат ли ти се безплатни презервативи като на служител във фирмата?

— Естествено. Дори в момента съм надянал един.

— А какво е гумен чувал?

— Голяма каучукова торба. Произвежда се в един размер, но става за всички — рече Ландър. — Отвътре са тъмни. Чичо Сам ги използва за презервативи. Когато ги видиш, знай, че е мърсувал наоколо. — Нямаше да му бъде трудно да натисне копчето, ако Пиърсън беше на борда, нямаше да се поколебае и за другите.

Дирижабълът летеше рядко през зимата. Зимното му убежище беше близо до Маями, а гигантският хангар превръщаше в джуджета останалите сгради на летището. Всяка пролет започваше да лети със скорост от трийсет и пет до шейсет възела в зависимост от вятъра, като спираше над щатски панаири и футболни мачове. През зимата фирмата „Олдрич“ осигуряваше на Ландър апартамент близо до летището в Маями, но днес, щом се погрижи за големия въздушен кораб, той взе самолета за Нюарк и се прибра в дома си, близо до северната база на дирижабъла в Лейкхърст, щата Ню Джърси.

Когато жена му го заряза, тя му остави къщата. Тази вечер светлините на работилницата в гаража горяха до късно — Майкъл се трудеше и чакаше Далия. Разбъркваше на работния тезгях кутия с епоксидна смола. Силната ѝ миризма изпълваше гаража. На пода до него лежеше странен предмет с дължина шест метра — гумен калъп, който Ландър беше направил от корпуса на спасителна лодка, като го обърна наопаки и го срязва по кила. Между двете половини имаше разстояние четирийсет и пет сантиметра. Бяха прихванати от широка обща дъга. Погледнат отгоре, калъпът приличаше на голяма аеродинамична подкова. Създаването му беше отнело седмици от свободното време на Ландър. Но сега блестеше от смазка и беше напълно готов.

Ландър си свирукаше тихичко и полагаше пластове стъклена вата и смола в калъпа, като грижливо заглаждаше ръбовете. Когато стъклената вата и смолата се втвърдяха, щеше да ги извади от калъпа и да получи лека, гладка гондола, която да прилегне точно под гондолата на дирижабъла. Отворът в центъра щеше да е достатъчен да минат единственото кормило за приземяване на дирижабъла и предавателната

му антена. Товароносещата рамка, която щеше да влезе в гондолата, висеше от пирон на стената на гаража. Беше изключително лека и здрава с двойни основи от тръби тип „Рейнолдс 5130“ и ребра от същия материал.

Ландър беше превърнал гаража за две коли в работилница още докато беше женен и в него изработи голяма част от мебелите си в годините, преди да отиде във Виетнам. Нещата, които жена му не бе пожелала да вземе, още стояха по рафтовете — високо детско столче, сгъваема масичка за къмпинг, плетени дворни мебели. Флуоресцентната светлина режеше очите и Ландър бе надянал шапка за бейзбол, докато работеше около калъпа, и тихичко си подсвиркваше.

Веднъж спря и дълбоко се замисли. После продължи да заглажда повърхността. Вдигаше внимателно крака, за да не скъса вестниците, постлани на пода.

Малко след четири сутринта телефонът иззвъня. Ландър се обади от гаража.

— Майкъл, ти ли си? — Английските интонации в гласа й винаги го смайваха и си представи слушалката, заровена в тъмната й коса.

— Кой може да е?

— Баба е добре. Аз съм на летището и ще закъснея. Не ме чакай, легни си.

— Какво...

— Майкъл, изгарям от нетърпение да те видя. — Телефонът се затвори.

Малко преди изгрев-слънце Далия се зададе по алеята за коли. Прозорците на къщата бяха тъмни. Беше неспокойна, но не колкото преди първата им среща — тогава се бе почувствала като в стая, в която има змия, а тя не знае къде е. Когато се пренесе да живее при него, се научи да отделя смъртоносната част на Майкъл Ландър от останалата. Сега в негово присъствие усещаше, че и двамата са в стаята със змията, само че вече знаеше къде се намира тя и дали спи.

При влизането си вдигна повече шум, отколкото беше необходимо, и нежно извика името му, когато се заизкачва по притихналите стълби. Не искаше да го стряска. Спалнята беше тъмна като гроб.

От прага видя огънчето на цигарата му да проблясва като малко червено оченце.

— Здравей — каза тя.

— Ела тук.

Тръгна в мрака към огънчето на цигарата. Кракът ѝ докосна оръжието на пода до леглото му. Всичко беше наред. Змията спеше.

*Ландър сънуваше китове и не му се разделяше с този сън. Огромната сянка на военноморския дирижабъл се движеше по леда под него, докато летеше в безкрайния ден. Беше хиляда деветстотин петдесет и шеста година и той минаваше над Северния полюс.*

*Китовете се грееха на арктическото слънце и не виждаха дирижабъла, докато не увисна почти над тях. Тогава чу звуци, подобни на флейта, издигащи се от сребристите фонтани, които разпръснаха около себе си, когато започнаха да се плъзгат под синия лед на Северно море. Ландър гледаше от гондолата и още виждаше изчезналите под леда китове. Дълбоко в хладния син покой, където цареше вечна тишина.*

*След това се озова над полюса и магнитната стрелка на компаса пошурия. Слънчевата активност се намеси от всички посоки и с Флечър на кормилото той се понесе към слънцето, докато флагът на котвата се тътреше долу по леда.*

— Компасът — промълви той, когато тя влезе в стаята. — Компасът.

— Слънчевият лъч от Шпицберген, Майкъл — рече Далия и докосна бузата му с ръка. — Нося ти закуската.

Знаеше този негов сън. Надяваше се да го сънува често. Тогава беше по-управляем.

На Ландър му предстоеше тежък ден, а тя не можеше да го придружи. Дръпна пердетата и слънчевите лъчи заляха стаята.

— Бих предпочела да не ходиш.

— Колко пъти трябва да ти повтарям — заговори Ландър. — Притежателите на права за пилотиране се наблюдават стриктно. Ако не отида, ще ми изпратят чиновник от Администрацията на ветераните с

формуляр. Въпросите в него са: А. Отбележете състоянието му на земята. Б: Изглежда ли субектът потиснат? И тъй нататък до безкрай.

— Можеш да се справиш с това.

— Едно обаждане в щаба, един мъгляв намек, че съм нестабилен, и край. Ще ми забранят да летя. Ами ако чиновникът надникне в гаража? — Пийна портокалов сок. — Освен това искам да ги видя за последен път.

Далия стоеше до прозореца. Слънцето топлеше бузата и шията ѝ.

— Как се чувстваш?

— Имаш предвид дали днес съм луд? Не, днес не съм.

— Не исках да кажа това.

— Ами, не си. Просто ще вляза в малък кабинет при един от тях, ще затворя вратата и той ще ме уведоми за новите неща, които правителството ще направи за мен. — Нещо пошавна зад очите му.

— Е, добре, днес луд ли си? Ще провалиш ли всичко? Ще стискаш ли някого за гушата, докато хвърли топа и те заловят и затворят? Тогава има да седиш в килията си, да мастурбираш и да пееш „Боже, спаси Америка и Никсън“.

Беше използвала едновременно две оръжия. Беше ги пробвала поотделно, но сега искаше да види как действат заедно.

Паметта на Ландър заработи. Наяве спомените го караха да примижава. Насън често крещеше.

Мастурбация: северновиетнамската охрана го завари да мастурбира в килията си и го накара да го направи пред всички.

„Боже, спаси Америка и Никсън“: написан на ръка плакат в ръцете на офицер от Военновъздушните сили пред прозореца на С-141 в базата Кларк на Филипините, когато военнопленниците се прибираха вкъщи. Ландър, седнал от другата страна на пътеката, го беше прочел наопаки на светлината на слънцето.

Погледна Далия с мътни очи. Устата му леко се отвори, а лицето му се смъкна. Знак за опасност. Остана така няколко секунди, докато прашинките танцуваха в слънчевата светлина около Далия и късата грозна пушка до леглото.

— Не трябва да ги убиваш един по един, Майкъл — нежно заговори тя. — Не трябва да правиш и другото сам. Аз ще го направя вместо теб. Обичам да го правя.

Говореше истината. Ландър винаги познаваше. Очите му отново се проясниха и за миг спря да чува сърцето си.

Коридори без прозорци. Майкъл Ландър вървеше сред мъртвия въздух на правителствената сграда по дългите етажи, където буферът се люшкаше от стена до стена и описваше блестящи арки. Охрана в сини униформи проверяваше чанти и пакети. Ландър не носеше нищо.

Момичето в приемната четеше роман със заглавие „Сватбата на медицинската сестра“.

— Казвам се Майкъл Ландър.

— Взехте ли си номерче?

— Не.

— Вземете.

Той взе номерирано кръгче от подноса на бюрото.

— Кой е номерът ви?

— Трийсет и шест.

— Как се казвате?

— Майкъл Ландър.

— От какво се оплаквате?

— От нищо. Днес трябва да се явя на разговор. — Подаде ѝ писмото от Администрацията на ветераните.

— Седнете, моля. — Обърна се към микрофона до себе си. — Номер седемнайсет.

Номер седемнайсет — младо момче със занемарен вид и яке от изкуствена материя, се шумугна покрай Ландър и изчезна в зайчарника зад гърба на секретарката.

Почти половината от петдесетте места в чакалнята бяха заети. Повече от мъжете бяха бивши командоси, които в цивилни дрехи изглеждаха точно толкова неугледни, колкото и навремето в униформи. Ландър си ги представи как блъскат автоматите на някоя автобусна гара, облечени в измачкани защитни костюми.

Пред него седеше мъж с лъскав белег над сляпото око. Беше се постарал да го закрие с косата си. Всеки две минути вадеше от джоба си носна кърпа и се секнеше в нея. Имаше кърпи във всеки джоб.

Мъжът до Ландър стоеше неподвижно с длани върху бедрата. Движеха се единствено очите му. Не спираха дори за секунда —

проследяваха всеки, който минаваше през чакалнята. Често се напрягаше да ги извърта до крайност, за да не помръдне главата си.

В малък кабинет в лабиринта зад секретарката Харолд Пю очакваше Ландър. Пю беше военен психиатър с процъфтяваща кариера. Приемаше назначението си в специалната секция за военнопленници като поредна крачка към светлото бъдеще.

Новата работа на Пю го засипа със значителен обем литература. Между купищата диагнози беше и тази на главния национален консултант по психиатрия към Военновъздушните сили. В нея пишеше: „Не е възможно човек, подлаган продължително време на непоносими унижения, изолация и лишения, да не развие депресия, породена от силен гняв, потискан през дълъг период от време. Въпросът е просто кога и как депресията ще изплува и в каква форма ще се изрази.“

Пю възнамеряваше да прочете всичко, когато има време. Военното досие на бюрото му беше впечатляващо. Докато чакаше пациента, го прегледа още веднъж.

„Ландър, Майкъл, 0214278603. Корея 1951 г., мичман. Много висока оценка. Обучение по въздухоплаване в Лейкхърст, Ню Джърси, 1954 г. Изключителни постижения. Препоръки за изследователска дейност в полярния кръг с дирижабъл. Военноморска полярна експедиция през 1956 г. Преместен в Администрацията, когато през 1964 г. флотата прекратява проучванията с дирижабли. Доброволец за пилот на хеликоптер през 1964 г. във Виетнам. Два пъти. Свален близо до Донг Хой на 10 февруари 1967 г. Шест години военнопленник.“

На Пю му се стори странно, че офицер с досието на Ландър е подал оставка. Нещо не беше в ред, Пю си спомни за разпитите при закрити врата, когато военнопленниците се завърнаха. Май щеше да е по-добре да не пита Ландър защо е подал оставка.

Погледна часовника си. Четири без двајсет. Човекът закъсняваше. Натисна бутона на телефона на бюрото си и чу гласа на секретарката.

— Господин Ландър дали дойде?

— Кой, кой, господин Пю?

Пю се зачуди наистина ли е толкова тъпа, или се прави на такава.

— Ландър. Ландър. Един от специалните пациенти. Инструкциите ви са да го изпратите при мен веднага щом дойде.

— Добре, господин Пю. Ще го изпратя.

Секретарката се върна към романа си. В четири без десет ѝ потрябва листче, с което да отбележи страницата, и взе писмото на Ландър. Името се наби в очите ѝ.

— Номер трийсет и шест. Номер трийсет и шест. — Звънна в кабинета на Пю. — Господин Ландър ще дойде веднага.

Пю остана малко изненадан от вида на Ландър. Изглеждаше стегнат в униформата си на капитан от запаса. Движеше се бързо и го гледаше в очите. Пю си беше представял, че ще се занимава с прегърбени мъже с хлътнали очи.

Видът на Пю не изненада Ландър. През целия си живот беше ненавиждал чиновниците.

— Прекрасно изглеждате, капитане. Бих казал, че успешно сте се приспособили след завръщането си.

— Много успешно.

— Сигурен съм, че се чувствате отлично в семейна обстановка.

Ландър се усмихна. Очите не взеха участие в усмивката.

— Доколкото знам, семейството ми се чувства отлично.

— Не живеете ли заедно? Стори ми се, че сте женен. Я да видя, да, имате две деца, нали?

— Да, имам две деца. Разведен съм.

— Извинете. Опасявам се, че моят предшественик Горман е оставил твърде малко информация. — Горман беше повишен поради некомпетентност.

Ландър внимателно наблюдаваше Пю. На устните му играеше лека усмивка.

— Кога се разведохте, капитан Ландър? Трябва да го нанесе в досието ви. — Пю приличаше на крава, кротко пасяща на брега на тресавище, без да усеща, че някой я дебне от тъмната сянка.

Внезапно Ландър усети, че говори за неща, за които не си позволява дори да мисли. Никога.

— За първи път е подала молба за развод два месеца преди освобождаването ми. Май по времето, когато Парижките преговори се бяха забатачили, та чак миришеше на избори. Но не го направи тогава.



Напусна ме една година след като се върнах. Моля ви, Пю, не се притеснявайте. Правителството направи всичко, каквото можа.

— Не се и съмнявам, но трябва да...

— Един флотски офицер няколко пъти е посещавал Маргарет, след като ме плениха, пил чай с нея и я успокоявал. Както, естествено, ви е добре известно, съществува стандартна процедура за подготовка на съпругите на военнопленниците.

— Предполагам, че понякога...

— Предупредил я, че сред освободените военнопленници се ширят хомосексуализъм и импотентност. За да знае какво да очаква, разбирате, нали? — Ландър искаше да млъкне. Трябваше да млъкне.

— По-добре да...

— Казал й, че продължителността на живота на военнопленниците е два пъти по-ниска от средната. — На лицето на Ландър вече сияеше широка усмивка.

— Но, капитане, сигурно е имало и други фактори.

— О, да, разбира се, вече се е чукала с някого, ако това имате предвид. — Ландър се засмя високо, прониза го добре познато чувство на непоносимо напрежение. „Не е нужно да ги убиваш един по един, Майкъл. Ще седиш в килията, ще пееш и ще мастурбираш.“

Ландър затвори очи, за да не гледа пулсиращата вена на гърлото на Пю.

Първият рефлекс на Пю беше да се засмее заедно с Ландър, за да го предразположи. Но лековатите, евтини приказки за секса обидиха баптиста у него и той потисна навреме смеха си. Това спаси живота му.

Пю отново взе папката с досието.

— Съветвали ли сте се със специалист по тези въпроси?

Ландър вече се чувстваше по-добре.

— Да. Психиатърът на военната болница „Сейнт Олбан“ разговаря с мен. Здравата си пийваше.

— Ако имате нужда от допълнителни консултации, мога да ви помогна.

Ландър намигна.

— Вижте, господин Пю, вие сте светски човек, аз също. Случват се и такива неща. Поводът, за който исках да ви видя, е получаването на някаква компенсация за това тук. — Вдигна обезобразената си ръка.

Пю се почувства на позната почва. Изтегли формуляр 214 от досието на Ландър.

— Тъй като очевидно не сте сакат, ще трябва да намерим някакъв начин, но... — намигна на Ландър — ще се погрижим за вас.

Когато Ландър излезе от сградата на Администрацията на ветераните, беше четири и половина и вечерната блъсканица в мръсния манхатънски следобед беше започнала. Потта замръзваше на гърба му, докато стоеше на стъпалата и наблюдаваше тълпите, които се носеха към станцията на метрото на Двайсет и трета улица. Не можеше да влезе там и да се натъпче в един вагон с тях.

Много от служителите в Администрацията тихомълком се измъкваха преди края на работното време. Техният поток задръсти вратите и го изтласка към стената. Прииска му се да се бие. Маргарет се приближи тичешком и той усети мириса и допира ѝ. Разговорът над шперплатовия тезгях. Трябваше да мисли за нещо друго. Свирката на чайника. За Бога, само това не. Усети хладна болка в дебелото черво и затърси таблетка ломотил. Късно. Трябваше бързо да намери тоалетна. Бързо. Върна се към чакалнята, мъртвият въздух лепнеше като паяжина по лицето му. Когато влезе в малката тоалетна, беше преbledнял, на челото му бе избила пот. Единствената кабинка беше заета и пред нея чакаше още един мъж. Ландър се обърна и тръгна обратно през чакалнята. В медицинския му картон пишеше: еластично дебело черво. Не бяха му предписали лекарства. Бе открил сам ломотила.

Защо не го глътнах предварително?

Мъжът с шарещите очи проследи Ландър докъдето можа, без да помръдне глава. Болката в червата вече го връхлиташе на вълни, кожата му настръхна и той започна да се задъхва.

Дебелият портиер порови във връзката с ключове и пусна Ландър в тоалетната на персонала. Застанал отвън, портиерът не можеше да чуе неприятните звуци. Най-сетне Ландър вдигна лице към тавана. От спазмите очите му се бяха навлажнили и сълзите се затъркаляха по лицето му.

*За секунда отново клечеше до пътеката пред очите на охраната по време на принудителния марш към Ханой.*

Беше същото, съвсем същото. Отново чу свирката на чайника.

— Мръсници — изграчи Ландър. — Мръсници.

Избърса лице с обезобразената си ръка.

Далия, която цял ден беше пазарувала с кредитните карти на Ландър, чакаше на перона, когато той слезе от влака. Видя го да слиза предпазливо по стъпалата и разбра, че се старае да не раздрусва вътрешностите си.

Напълни картонена чашка с вода от чешмата и извади от чантата си малко шишенце. Когато сипа опиата, водата побеля като мляко. Забеляза я едва когато застана до него и му подаде чашката.

Имаше вкус на горчива билка и устата и езикът му леко изтръпнаха. Преди да стигнат до колата, опиумът започна да успокоява болката, а след пет минути му мина напълно. Когато стигнаха вкъщи, той се повали на леглото и спа три часа.

Ландър се събуди объркан и неестествено бодър. Защитните му рефлексни работеха и умът му се съвземаше от болезнените видения като лента, превъртана на бърза скорост. Мислите му се връщаха към безобидните, изрисувани образи между звънците и камбаните. Днес не беше провалил плана, поне дотук добре.

Чайникът... Вратът му се схвана. Струваше му се, че го сърби някаква точка между плещите, която не можеше да достигне. Не можеше да задържи краката си неподвижни.

Къщата тънеше в мрак, призраците ѝ блуждаеха навред из нея. Внезапно зърна трепкаща светлинна, слизаща по стълбите. Далия носеше свещ, сянката ѝ на стената бе огромна. Беше облечена с тъмен, дълъг до земята халат, босите ѝ крака се движеха безшумно. Застана до него, свещта се отразяваше като две точки в големите ѝ тъмни очи. Протегна ръка.

— Ела, Майкъл. Ела с мен.

Тръгна бавно заднишком към тъмния коридор, повела го за ръка. Гледаше го в лицето. Черната ѝ коса висеше над раменете. Белите стъпала надничаха при всяка крачка изпод ръба на халата. Вървяха така, докато стигнаха някогашната детска стая, празна от цели седем месеца. Сега, в светлината на свещта, Ландър видя, че в дъното ѝ има голямо легло, а стените са покрити с тежки драперии. Дъх на тамян

докосна лицето му, а на масичка до леглото трепкаше синият пламък на спиртник. Това вече не беше стаята, в която Маргарет... не, не, не.

Далия остави свещта до лампата и с леки движения съблече горнището на пижамата му. Развърза панталона и коленичи, за да го изуе през краката. Косите ѝ погалиха бедрото му.

— Толкова силен беше днес.

Бутна го нежно да легне. Коприната под него беше хладна. Усети въздуха като студена болка върху гениталиите си.

Лежеше и я наблюдаваше как пали две тънки свещици, забодени в светилници на стената. Подаде му дългото наргиле за пушене на хашиш, застана в основата на леглото, а сенките от свещите танцуваха зад нея.

Ландър усети, че потъва в бездънните ѝ очи. Спомни си как като дете лежеше на тревата през ясните летни нощи и се взираше в небето, което внезапно ставаше измеримо и дълбоко. Гледаше, докато загубеше усещането за горе и долу и започваше да пада към звездите.

Далия пусна халата на пода и застана пред него.

Видът ѝ го прониза също както първия път, когато я видя, и дъхът му секна в гърлото. Далия имаше големи гърди — извивките им бяха като на купол и се допираха плътно една до друга дори когато не носеше сутиен. Зърната ѝ потъмняваха, когато щръкваша от възбуда. Беше пищна, но не и недостижима, светлината на свещите поглъщаше заобленостите и падините ѝ.

Ландър изпита сладостен шок, когато тя се обърна да вземе съдинката с благовонно масло от спиртника и светлината заигра по нея. Коленичи встрани от него и започна да втрива затопленото масло в кожата на гърдите и корема му; гърдите ѝ плавно се полюшваха от движенията.

Когато се навеждаше напред, коремът ѝ леко се закръгляше, а после се прибираще в тъмния триъгълник.

Той ставаше все по-плътен, мек и еластичен на фона на корема ѝ, като черен взрив, разпилял кичурите ѝ, сякаш искаше да се издигне нагоре. Почувства, че докосва пъпа му, и когато погледна надолу, видя първите капчици на същността ѝ, които блестяха като бисери в светлината на свещите.

Знаеше, че ще го окъпе с тях, ще затопли скротума му и ще усети вкуса на банани и сол.

Далия напълни уста с топлото, благовонно, сладко масло, пое пениса му и го задържа, като кимаше нежно и дълбоко в ритъма на кръвта му, и го покри с топлата вълна на косите си.

А раздалечените ѝ като на пума, пълни с лунна светлина очи не се отделяха нито за миг от лицето му.

## ТРЕТА ГЛАВА

Трясък като далечна гръмотевица разтърси въздуха в спалнята и пламъчетата на свещите потрепнаха, но Далия и Ландър, погълнати един от друг, не го забелязаха. Беше привичен за тях звук — късният самолет от Ню Йорк за Вашингтон, „Боинг 727“, прелетя на две хиляди метра над Лейкхърст и продължи да се изкачва.

Тази нощ на борда му беше ловецът — широкоплещест, в бежов костюм, седнал до пътеката точно зад крилото. Стюардесата събираше таксите. Подаде ѝ нова петдесетдоларова банкнота. Тя се намръщи.

— Нямате ли по-дребни?

— Това е за двама — обясни той и посочи едрия мъж, заспал на съседната седалка. — За него и за мен. — Говореше с акцент, който стюардесата не можа да определи. Реши, че е германец или холандец. Но не позна.

Беше майор Давид Кабаков от Мосад, отдел Алия Бет — тайната служба на Израел. Той се надяваше, че тримата пътници, разположени от другата страна на пътеката зад него, имат по-дребни банкноти да платят таксите си. В противен случай стюардесата можеше да ги запомни. Трябваше да се погрижи за това в Тел Авив. Когато сменяха самолета на летище „Кенеди“, имаха много малко време и не успяха да развалят парите си. Дреболия, но го тревожеше. Майор Кабаков беше доживял до трийсет и седем години, защото не допускаше много грешки.

До него, отметнал назад глава, леко похъркваше сержант Робърт Мошевски. По време на дългия полет от Тел Авив Кабаков и Мошевски не дадоха никакъв признак, че познават тримата мъже зад тях, въпреки че работеха заедно от години. Бяха яки, с обветрени лица и носеха скромни, торбести костюми. В Мосад бяха известни като „екип за тактически нападения“. В Америка биха ги нарекли ударен отряд.

През трите дни, откак уби Хафез Наджир в Бейрут, Кабаков почти не беше мигнал, а знаеше, че в американската столица го чакат

за подробни обяснения. Мосад анализира материала, донесен от нападението над щаба на Черния септември, и реагира веднага щом изслуша касетата. В американското посолство се състоя бърза конференция и Кабаков беше изстрелян към Щатите.

В Тел Авив на съвещанието между американските и израелските разузнавачи беше ясно изразено становището, че Кабаков отива в Съединените щати да помогне на американците да преценят съществува ли реална заплаха и да идентифицира терористите, ако успееш да ги открият. Официалните му пълномощия бяха съвсем ясни.

Ала висшето ръководство на Мосад му беше дало категорични и недвусмислени допълнителни указания. Да спре арабите с всички възможни средства.

Преговорите за продажба на самолети „Фантом“ и „Скайхок“ в Израел се намираха в критична фаза, а натискът на арабите срещу сделката се подсилваше и от недостига на нефт в Европа. Израел трябваше на всяка цена да получи самолетите. Първия ден, в който над пустинята нямаше да прелетят „Фантом“-и, арабските танкове щяха да потеглят.

Голямо кръвопролитие на територията на Съединените щати би наклонило баланса на силите в полза на американските изолационисти. За американците помощта, която оказваха на Израел, не биваше да има прекомерно висока цена.

Нито израелският, нито американският Държавен департамент знаеха за присъствието на тримата мъже зад Кабаков в самолета. Те щяха да отседнат в апартамент недалеч от Националното летище и да чакат неговото обаждане. На Кабаков му се искаше да не се налага да ги търси. Предпочиташе сам и тихомълком да се справи с всичко. Той се надяваше, че дипломатите няма да му се пречат в краката. Не вярваше на дипломати и политици. Отношението и подходът му към тях бяха изписани върху славянските черти на лицето му — резки, но интелигентни.

Кабаков беше убеден, че непредпазливите евреи умират млади, а слабите свършват зад телената мрежа. Беше се родил през войната и първите му спомени бяха бягствата — най-напред с цялото семейство от Латвия, точно преди да нахлуят германците, а след това от руснаците. Баща му умря в Треблинка. Майка му заведе Кабаков и сестра му в Италия, но пътуването дотам се оказа фатално за нея.

Докато се бореше да стигне Триест, в нея гореше огън, който ѝ даваше сили, но опожаряваше тялото ѝ.

Когато трийсет години по-късно Кабаков си спомняше пътя към Триест, той го виждаше зад лакътя на майка си, който се спускаше по диагонал пред очите му, докато вървеше, хванала ръката му — кокалест лакът, изхвъркнал през дрипите. Помнеше и почти пламтящото ѝ лице, когато будеше децата, преди зората да освети канавката, в която спяха.

В Триест предаде децата на ционистката съпротива и умря пред прага на вратата точно срещу сградата.

През 1946 година Давид Кабаков и сестра му стигнаха в Палестина. На десетгодишна възраст беше вече куриер на Палмах и се би при отбраната на пътя Тел Авив — Ерусалим.

След двайсет и седем години война Кабаков по-добре от много хора знаеше цената на мира. Не мразеше арабите, но беше убеден, че преговорите с Ал Фатах са пълна дивотия. Точно този термин използваше и пред началниците си, когато се допитваха до мнението му, което не се случваше често.

В Мосад смятаха Кабаков за добър офицер на тайните служби, но военното досие и оперативната му работа бяха прекалено впечатляващи, за да го сложат зад бюро. При изпълнението на оперативни задачи непрекъснато съществуваше опасност да го заловят и поради това, както изискваше правилникът, го държаха настрана от закритите заседания на Мосад. Остана в оперативната група на разузнавателната служба, с която непрекъснато нанасяше удари по центровете на Ал Фатах в Ливан и Йордания. В тесен кръг висшите служители на Мосад го наричаха „последното средство“.

Никой не беше му го казвал в лицето.

Светлините на Вашингтон се завъртяха под крилото, когато самолетът зави към пистата на Националното летище. Кабаков зърна Капитолия, снежнобял в светлината на прожекторите. Зачуди се дали точно той не е мишената.

Двамата мъже, които чакаха в малката заседателна зала в израелското посолство, внимателно се вгледаха в Кабаков, когато той влезе с посланик Йоаким Тел. Докато го наблюдаваше, Сам Корли от Федералното бюро за разследване неволно се сети за капитана на



щурмоваците, който преди дваайсет години му беше командир във Форт Бенинг.

Фаулър от Централното разузнавателно управление не беше ходил войник. Кабаков му заприлича на безпризорен булдог. И двамата набързо се бяха запознали с досиетата на новодошлите, но се оказа, че те засягат предимно шестдневната и октомврийската война. Бяха стари ксерокопия от отдела на ЦРУ за Близкия изток. Изрезки от вестници. „Кабаков — тигърът на прохода Митла“ и други журналистически изхвърляния.

Посланик Тел, все още във вечерно облекло, дошъл направо от официален прием, набързо ги запозна.

В стаята настъпи мълчание и Кабаков натисна бутона на малкия си касетофон. Гласът на Далия Айяд изпълни тишината: „Граждани на Америка...“

Когато записът свърши, Кабаков заговори бавно, като внимателно подбираше думите си.

— Според нас Айлул Ал Асвад — Черният септември, се готви да нанесе удар тук, в Щатите. Този път не се интересуват от заложенници, преговори или друг вид революционен театър. Искат максимален брой убити, искат да ви отвратят. Имаме основания да вярваме, че планът им е вече готов и че тази жена е главният изпълнител. — Помълча. — Вярваме също така, че в този момент тя е тук, в страната.

— В такъв случай трябва да имате информация, която да подкрепя записа — обади се Фаулър.

— Подкрепена е от факта, че знаем за готовността им да ударят тук, и от обстоятелствата, при които беше намерена касетата. Опитвали са и преди — обясни Кабаков.

— Взели сте касетата от апартамента на Наджир, след като сте го убили, така ли?

— Да.

— Но не сте го разпитвали преди това?

— Разпитът на Наджир щеше да е безпредметен.

Сам Корли забеляза гняв по лицето на Фаулър. Погледна досието пред себе си.

— Защо смятате, че жената, която сте видели в стаята, е направила записа?

— Защото Наджир не е имал време да я скрие на сигурно място — рече Кабаков. — А той не беше непредпазлив човек.

— Но не е бил достатъчно предпазлив, за да се опази от вас — отбеляза Фаулър.

— Наджир оцеля достатъчно дълго време — каза Кабаков. — Достатъчно, за да организира акциите в Мюнхен и на летище „Лод“. Прекалено много. А ако не внимавате сега, във въздуха ще се разхвърчат и американски ръце и крака.

— Защо смятате, че ще изпълнят плана си, щом като Наджир е мъртъв?

Корли вдигна очи от изрезката, която четеше, и сам отговори на Фаулър:

— Защото касетата е опасна. Записът е бил един от последните етапи. Заповедите вече са издадени. Прав ли съм, майоре?

Кабаков веднага разпозна опитния в разпитите човек. Корли поемаше ролята на адвоката.

— Напълно — отговори той.

— Операцията може да се организира в друга страна и в последния момент да се прехвърли тук — продължи Корли. — Защо смятате, че жената живее тук?

— Апартаментът на Наджир беше под наблюдение от доста време — обясни Кабаков. — Не е засичана в Бейрут преди или след нощта на нападението. Двама лингвисти на Мосад направиха поотделно анализ на гласа ѝ и стигнаха до едно и също заключение — учила е английски като дете от британец, но през последните една-две години е силно повлияна от американския английски. В стаята бяха открити и американски дрехи.

— Може да е била обикновен куриер и да е получавала последни указания от Наджир — намеси се Фаулър. — Указания могат да се предават навсякъде.

— Ако беше обикновен куриер, никога нямаше да види лицето на Наджир — възрази Кабаков. — Черният септември е разделен на сектори като гнездо на оси. Повечето от агентите им познават само по един-двама души от апарата.

— Защо не убихте и жената, майоре? — Фаулър не гледаше Кабаков, когато му зададе въпроса, но дори да го беше гледал, нямаше да е за дълго.

Посланикът се обади за първи път.

— Защото тогава не е имал причина да я убива, господин Фаулър. Надявам се, че не бихте желали такова нещо.

Кабаков премигна. Тези хора не съзнаваха опасността. Не приемаха несериозно предупрежденията. Пред очите му се мярнаха арабски войски, минаващи с грохот през Синай, гремящи градовете и подкарващи пред себе си като стадо еврейското население. Защото Израел нямаше самолети. Защото американците бяха отвратени. Защото беше пощадил жената. Стотиците победи загорчаха в устата му. Фактът, че тогава не би могъл да знае колко е важна жената, не го оправдаваше в собствените му очи. Мисията в Бейрут не беше добре изпълнена. Кабаков се втренчи в широката челюст на Фаулър.

— Имате ли досие за Хафез Наджир?

При нас фигурира в списъка на офицерите от Ал Фатах.

— Към доклада ми е приложено подробното му досие. Погледнете снимките, господин Фаулър. Направени са след някои от първите изпълнения на Наджир.

— Виждал съм кръвопролития.

— Не и като тези — повиши глас израелецът.

— Хафез Наджир е мъртъв, майор Кабаков.

— И доброто у него е предадено на земята, Фаулър. Ако не открием тази жена, Черният септември ще натрие носовете ви с кръв.

Фаулър хвърли поглед към посланика, сякаш очакваше от него да се намеси, но малките умни очи на Йоаким Тел го гледаха сурово. Беше на страната на Кабаков. Когато майорът отново заговори, гласът му бе много тих.

— Трябва да ми повярвате, господин Фаулър.

— Бихте ли я познали, майоре? — запита Корли.

— Да.

— Щом живее тук, защо е отишла в Бейрут?

— Имала е нужда от нещо, което не може да получи тук. Имала е нужда от нещо, което само Наджир е могъл да й набави, и лично е трябвало да потвърди нещо пред него, за да го получи. — Кабаков знаеше, че се изразява неясно, и това не го радваше. Недоволен беше и че три пъти употреби думата „нещо“.

Фаулър отвори уста, но Корли го прекъсна.

— Да не би да става дума за оръжие?

— Оръжие за тук е като краставици за краставичаря — Мрачно пророни Фаулър.

— Било е или някакво оборудване, или достъп до друга секция на Ал Фатах, или до високопоставен агент — продължи Корли. — Съмнявам се, че е имала нужда от достъп до агент. Доколкото знам, разузнаването на арабите тук е жалка работа.

— Да — обади се посланикът. — Чистачът на посолството им изпраща съдържанието на кошчето ми за боклук и купува от техния чистач съдържанието на техните кошчета. Ние пълним нашите с ненужна поща и фалшива кореспонденция. Техните съдържат предимно врънкания на кредиторите им и реклами за специфични гумени изделия.

Съвещанието продължи още половин час и американците станаха да си ходят.

— Ще се постарая да вкарам въпроса в дневния ред на Лангли още сутринта — заяви Корли.

— Ако желаете, бих могъл да...

Фаулър, прекъсна Кабаков:

— Докладът ви и записът са напълно достатъчни, майоре.

Когато американците напуснаха посолството, минаваше три през нощта.

— Помощ, арабите идат — каза Фаулър на Корли, докато вървяха към колите си.

— Какво смяташ?

— Смятам, че не си за завиждане, ако утре споменеш за тази работа пред синеокия Бенет — отсече Фаулър. — Ако тук има някакви откачени, Управлението няма да участва, приятелче. Никакви акции в САЩ. — На ЦРУ още му пламтяха ушите след Уотъргейт. — В случай, че секцията за Близкия изток изрови нещо, ще ви уведомим.

— Защо се вкисна толкова по време на срещата?

— Писнало ми е — призна Фаулър. — Работили сме с израелци в Рим, в Лондон, в Париж, веднъж дори в Токио. Посочваш им арабина, въвеждаш ги във всичко и какво става? Да не мислиш, че се опитват да го завербуват? Нищо подобно. Следят ли го? Да, докато научат кои са приятелите му. След това „бум-бум“. Арабите са опаткани, а ти се плъосваш по задник.

— В такъв случай не е имало нужда да изпращат Кабаков — отбеляза Корли.

— А, имало е. Не забеляза ли, че военният им аташе Уайсман не присъства? И двамата знаем, че е човек на тайните служби. Но координира продажбата на „Фантом“-ите. Никак не им се иска официално да свързват двете неща.

— Утре ще идеш ли в Лангли?

— Да. Внимавай, не оставяй Кабаков да те прецака.

Всеки вторник сутринта американската разузнавателна общност се събираше в облицована с олово стая без прозорци в главната квартира на Централното разузнавателно управление в Лангли, Щата Вирджиния. Присъстваха представители на ЦРУ, ФБР, Агенцията по национална сигурност, тайните служби, военното разузнаване и съветниците по военно разузнаване към Генералния щаб. При нужда се канеха и експерти. Дневният ред беше от четиринайсет точки. Имаше много въпроси за обсъждане и времето за изказвания бе строго ограничено.

Корли говори десет минути, Фаулър — пет, а на представителите на Секцията по имиграция и натурализация отпуснаха още по-малко.

Когато Корли излезе от съвещанието, Кабаков го чакаше в малката му канцелария в главната квартира на ФБР.

— Възложено ми е да ти благодаря, че си дошъл — започна Корли. — Държавният департамент ще благодари на посланика. Нашият посланик в Тел Авив ще благодари на Игал Алон.

— Благодаря. А какво смятате да предприемете?

— Дяволски малко неща. — Корли запали лулата си. — Фаулър домъкна цяла торба със записи на Радио Кайро и Радио Бейрут. Заяви, че всички съдържат заплахи от някакво естество, но нищо не е станало. Агенцията ще сравни гласа от твоята касета с тях.

— Тази касета не е заплаха. Предназначена е за след събитието.

— Агенцията ще потърси потвърждение от собствени източници в Ливан.

— В Ливан ЦРУ купува същата боза, която пробутват и на нас, и то от същите хора — отбеляза Кабаков. — Неща, които излизат след два часа във вестниците.

— Понякога и след по-малко. Междувременно погледай снимки. Имаме картотекирани сто известни симпатизанти на Ал Фатах, за които подозираме, че участват в нашето движение Пети юли. Властите по Имиграцията и натурализацията не го афишират, но имат досиета на чужденци араби. Ще трябва да отскочиш до Ню Йорк.

— Можеш ли на своя глава да наредиш на митническите власти да бъдат нащрек?

— Вече го направих. Това е най-силният ни коз. За голямо начинание вероятно ще трябва да внесат бомбата отвън, ако изобщо става дума за бомба. През последните две години имахме три малки експлозии, свързани с движението Пети юли. И трите бяха в израелски служби в Ню Йорк. От тях...

— Един път са използвали пластичен експлозив, другите два пъти — динамит — довърши Кабаков.

— Точно така. Не пропускаш нищо, както виждам. Очевидно тук не разполагат с голямо количество пластични експлозиви, иначе нямаше да се размотават с динамита и да се самовзривяват при опитите да го извлекат от нитроглицерин.

— Движението Пети юли гъмжи от аматьори. Наджир не би им поверил такова нещо. Снаряженията положително нямат нищо общо с тях. Ако все още не са тук, ще ги внесат. — Израелецът се изправи и отиде до прозореца. — Значи американското правителство ще ми предостави досиетата си и ще нареди на митническите власти да внимават за пътници с бомби. Това ли е всичко?

— Съжалявам, майоре, но не знам какво друго бихме могли да направим при информацията, с която разполагаме.

— Съединените щати биха могли да потърсят нови съюзници в лицето на Египет, който да притисне Кадафи. Той финансира Черния септември. Копелето ги награди с пет милиона долара от държавната хазна за мюнхенските убийства. Би могъл да им нареди да спрат, ако Египет го притисне достатъчно силно.

Полковник Муамар Кадафи — ръководител на либийския Революционен команден съвет, отново ухажваше Египет в опита си да изгради солидна енергийна база. В момента би се поддал на натиск от египетска страна.

— Държавният департамент няма да се меси — заяви Корли.

— Значи разузнаването на САЩ не смята, че наистина се канят да ударят тук. Така ли?

— Точно така — уморено отвърна Корли. — Смятат, че арабите няма да посмеят.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По същото време товарният кораб „Летиша“ пресичаше двайсет и първия меридиан на път за Азорските острови и Ню Йорк. В най-дълбокия му трюм в заключено отделение пътуваха, шестстотин килограма пластичен експлозив, опакован в сиви сандъци.

До сандъците, в непрогледния мрак на трюма, почти в безсъзнание лежеше Али Хасан. Огромен плъх се бе покачил на стомаха му и се придвижваше към лицето му. Хасан лежеше там вече трети ден, застрелян в корема от капитан Кемал Лармосо.

Плъхът беше гладен, но не и прегладнял. В началото стенанията на Хасан го бяха уплашили, но сега чуваше само плитко, хрипливо дишане. Стоеше върху корясалия, зейнал стомах и душеше раната, сетне тръгна напред по гърдите.

Хасан усещаше ноктите му през ризата. Трябваше да изчака. В лявата си ръка стискаше железния прът, изтърван от капитан Лармосо, когато Хасан го изненада при сандъците. В дясната държеше автоматичния „Валтер“, който беше извадил прекалено късно. Не биваше да стреля сега. Някой можеше да чуе. Предателят Лармосо трябваше да мисли, че е умрял, когато отново влезеше в трюма.

Носът на плъха почти докосна брадата на Хасан. Мустачките му потрепнаха от затрудненото дишане на ранения.

Хасан с всичка сила удари с пръта през гърдите си и усети как засегна плъха. Той заби нокти в тялото му, скочи от него и лапите му затропаха по металния под.

Изминаха няколко минути. Хасан чу леко шумолене. Стори му се, че идва от вътрешната част на крачола му. От кръста надолу тялото му беше безчувствено и изпита благодарност за това.

Изкушението да се самоубие го мъчеше през цялото време. Имаше сили да вдигне „Валтер“-а до главата си. Щеше да го направи веднага щом се появеше Мухамад Фазил. Но дотогава трябваше да охранява сандъците.



Хасан не знаеше от колко време лежи в мрака. Чувстваше, че този път ще изгуби съзнание само след няколко минути, и се опита да мисли. Когато завари Лармосо да наднича в сандъците, бяха на малко повече от три дни път от Азорските острови. Ако Мухамад Фазил не получише очакваната на втори ноември телеграма, подписана от Хасан, щеше да има два дни за действие, преди „Летиша“ да отплава отново. Азорските острови бяха последната им спирка преди Ню Йорк.

Фазил ще направи нещо, мислеше Хасан. Няма да го подведа.

Всеки удар на стария дизелов двигател на „Летиша“ караше пода под него да вибрира. Пред очите му плуваха червени вълни. Напрегна се да чуе двигателя, стори му се, че долавя пулса на Аллах.

На дваисет метра над трюма, където лежеше Хасан, капитан Лармосо отдъхваше в каютата си, пиеше бира „Сапоро“ и слушаше новините. Ливанската армия и партизаните отново се биеха. Добре, реши той, нека сърбат лайната.

Ливанците заплашваха разрешителното, а партизаните — живота му. Когато товареше в Бейрут, Тир или Тобрук, трябваше да плаща и на двете страни. Не толкова на партизаните, колкото на шибаните ливански митничари.

В момента опасността идваше от партизаните. Знаеше, че е осъден от мига, в който Хасан го свари при сандъците. Фазил и приятелчетата му щяха да го погнат, щом се върнеше в Бейрут. Може би ливанците се бяха поучили от крал Хюсеин и щяха да изтласкат партизаните. Тогава щеше да плаща само на едните. Беше му писнало. „Заведи го там.“ „Докарай оръжие.“ „Дръж си устата.“ Знам как да си държа устата, мислеше Лармосо. Ухото ми не е на това дередже от остър бръснач. Навремето откри магнитна мина; закрепена за борда на „Летиша“, готова за взривяване, ако откаже да изпълни исканията на партизаните.

Лармосо беше едър, космат мъж, от чиято телесна миризма се насълзяваха дори очите на екипажа. Пружината на леглото му беше провиснала почти до пода от огромната тежест. Отвори със зъби нова бутилка бира и продължи да обмисля положението докато пиеше, с очи, забити в корицата на италианско списание, залепена на стената до главата му, изобразяваща хетеросексуално анално сношение.

След малко вдигна статуйката на Божията майка от пода до леглото и я положи върху гърдите си. Беше леко обезобразена от ножа,

с който я беше чоплил, преди да разбере какво представлява.

Лармосо знаеше три места, където можеше да превърне експлозивите в пари. В Маями имаше един кубински емигрант с повече пари, отколкото мозък. В Доминиканската република друг чуждак плащаше с бразилски крузейрос за всичко, което можеше да гърми или избухва. Третият евентуален клиент беше американското правителство.

Естествено, в последния случай щеше да получи възнаграждение плюс допълнителни преимущества. Митническите власти на САЩ можеха да забравят някои свои предразсъдъци.

Лармосо беше отворил сандъците, защото искаше да хване на въдицата вносителя Бенджамин Музи, който би се откупил от него с много пари. Трябваше все пак да знае стойността на контрабандата, за да пресметне колко да иска. Досега Лармосо не беше си тикал носа в товарите на Музи, но бе чул настойчиви слухове, че Музи смята да прекрати бизнеса си в Близкия изток, а това би довело до рязко спадане на собствените му незаконни доходи. Този курс можеше да се окаже последната пратка на Музи и Лармосо искаше да измъкне колкото може повече.

Беше очаквал да намери огромно количество хашиш — стока, която Музи често купуваше от източници в Ал Фатах. Вместо това откри пластични експлозиви и тогава отгоре му се нахвърли Хасан и посегна към пистолета си като глупак. Пластичните експлозиви бяха сериозна работа, не приличаха на обикновените наркотици, за които приятелите можеха да се попритиснат един друг.

Лармосо се надяваше Музи да уреди проблема с партизаните и да получи някаква печалба и за себе си. Но щеше да побеснее, че е пипал сандъците.

Ако Музи не искаше да му помогне, ако откажеше да платя на Лармосо и да уреди въпроса с партизаните, Лармосо щеше да задържи експлозивите и да ги продаде другаде. По-добре богат, отколкото беден беглец.

Но най-напред трябваше да инвентаризира стоката, с която разполагаше, за продан и да се отърве от някои боклуци в трюма.

Лармосо знаеше, че умело е улучил Хасан. Беше му осигурил бавна смърт. Реши да го сложи в чувал, да го потопа в пристанището на Понта Делгада, докато на борда е само пазачът при котвата, и да го хвърли в дълбоките води, след като напуснеха Азорските острови.

Мухамад Фазил всеки час проверяваше дали е получена телеграма в бейрутската поща. В началото се надяваше, че телеграмата на Хасан от Азорските острови просто се е забавила. Досега телеграмите бяха пристигали до обяд. Общо три — от Багдад, Тунис и Лисабон, разположени по маршрута на кораба на запад. Думите във всяка от тях се различаваха, но значеха едно и също — експлозивите бяха непокътнати. Следващата трябваше да гласи: „Днес мама е много по-добре“ и да е подписана „Хосе“. В Шест вечерта телеграмата още не беше пристигнала и Фазил отиде на летището. Носеше документите на алжирски фотограф и изкормена камера, съдържаща револвер „Магнум“ калибър 357. За всеки случай Фазил си беше направил резервация още преди две седмици. Знаеше, че най-късно в четири следобед на следващия ден ще пристигне в Понта Делгада.

Когато в ранното утро на втори ноември „Летиша“ мина покрай Санта Мария, капитан Лармосо освободи старшия помощник от смяна. Заобиколи от югозапад малкия остров и пое на север към Сан Мигел и пристанището на Понта Делгада.

Португалският град изглеждаше особено красив в лъчите на зимното слънце, с белите къщи под покриви от червени керемиди и вечно зелени дървета между тях, издигащи се почти на височината на камбанарията. Отвъд града се очертаваха заоблени планински възвишения, изпъстрени с ниви.

Завързаната на кея „Летиша“ изглеждаше по-олющена от всякога. Избелялата ѝ ватерлиния надникна от водата, когато екипажът разтовари сандъците с ремонтирана лека селскостопанска техника, и отново потъна, когато на борда бяха натоварени кашони с бутилирана минерална вода.

Лармосо не беше разтревожен. Новият товар засягаше само кърмовия трюм. Никой не влезе в малкото заключено отделение в предния трюм.

Голяма част от работата беше свършена и следобед на втория ден той пусна екипажа в отпуск на брега, като счетоводителят даде на

всеки пари, достатъчни за една вечер в местните публични домове и барове.

Екипажът групово слезе на кея и забърза, предвкушвайки предстоящата вечер. Първият моряк имаше петно от пяна за бръснене зад ухото. Никой не забеляза слабия мъж под колоната на „Банко Насионал Ултрамарино“, който ги преброи, когато минаха покрай него.

Корабът потъна в тишина, смушавана единствено от крачките на капитан Лармосо, който слизаше към машинното отделение — малка кабина, мъждиво осветена с крушка в метална мрежа. Разрови се в купчина захвърлени части и избра прът на бутало, завършващ с шип, който се беше счупил, когато двигателят на „Летиша“ отказа през пролетта в Тобрук. Претегли го с ръка, заприлича му на голям метален кокал. Увери се, че е достатъчно тежък да задържи тялото на Хасан под водата, занесе го на кърмата и го прибра в едно шкафче заедно с дълго въже.

След това взе от камбуза един от големите чували за отпадъци и го занесе през празната каюткомпания към предната стълба на палубата. Преметна чувала през раменете си, като серапе и заподсвирква през зъби, а стъпките му гръмко отекваха в пасажа. Внезапно чу лек шум зад себе си. Лармосо спря и се заслуша. Вероятно идваше от стареца при котвата, който се разхождаше по палубата над главата му. Лармосо прекрачи прага на каюткомпанията, влезе в пасажа и заслиза по металните стъпала към нивото на предния трюм. Вместо обаче да влезе в трюма, той силно затръшна вратата му, застана до перилото в основата на стълбата и се загледа нагоре към вратата в началото на тъмните стъпала. Пистолетът „Смит & Уесън“ с пет патрона беше като играчка в големия му юмрук.

Докато гледаше, вратата на каюткомпанията се отвори и малката зализана глава на Мухамад Фазил бавно се показва като главата на дебнеща змия.

Лармосо стреля, звукът от изстрела отекна невероятно силно в металните стени, а куршумът одраска с писък перилата. Втурна се в трюма и затръшна вратата зад себе си. Започна да се поти и докато чакаше в мрака, смрадта от тялото му се смеси с миризмите на ръжда и студена смазка.

Стъпките, слизащи откъм каюткомпанията, бяха бавни и равномерни. Лармосо знаеше, че Фазил се опира с едната ръка на

парапета, а с другата държи пистолет, насочен към затворената врата. Лармосо клекна зад един сандък на четири метра от вратата, през която трябваше да влезе Фазил. Времето работеше за него. Екипажът може би скоро щеше да се върне. Помисли за сделките и извиненията, които да предложи на Фазил. Нямаше да успее да го разколебае. Оставаха му четири патрона. Щеше да убие Фазил, когато се покажеше на прага. Реши го твърдо.

За миг каюткомпанията остана тиха. След това изрева „Магnum“-ът на Фазил, куршумът проби вратата и из трюма се разлетяха метални стърготини. Лармосо стреля в затворената врата, трийсет и осемкалибровият куршум леко одраска метала. Продължи да стреля, когато вратата се отвори и вътре се хвърли тъмна сянка.

Докато изстрелваше последните куршуми, Лармосо видя в отблясъците от дулото, че е улучил възглавницата на дивана в каюткомпанията. Затича се през тъмния трюм към предната му част, като се препъваше и ругаеше.

Трябваше да вземе пистолета на Хасан и да убие с него Фазил.

Лармосо се движеше доста пъргаво за едрото си тяло, а и познаваше разположението на трюма. За по-малко от трийсет секунди стигна до вратата на отделението и започна да се опитва да го отключи. Вонята, която го блъсна отвътре, почти го задуши. Не искаше да се издаде, като запали фенерче, и започна да лази в тъмнината по пода, като го опипваше и тихо си мърмореше под носа. Блъсна се в сандъците и ги заобиколи, без да се изправя. Ръката му докосна обувка. Лармосо продължи опипом нагоре по крачола и стигна до корема. Оръжието не беше в колана. Провери и от двете страни. Напипа ръка, усети, че тя се движи, но не откри оръжието, докато то не избухна в лицето му.

Ушите на Фазил звънтяха и трябваше да минат няколко минути, преди да долови дрезгавия шепот от предното отделение.

— Фазил! Фазил!

Партизанинът освети с фенерче отделението, малки крака затрополиха, уплашени от яркия лъч. Фазил го задържа върху кървавата дупка, останала от лицето на Лармосо, легнал по гръб в смъртта си, и влезе.

Коленичи и взе в ръце разръфаната от плъховете глава на Али Хасан. Устните му се движеха.

— Фазил.

— Справи се добре, Хасан. Ще извикам лекар.

Фазил виждаше, че положението му е безнадеждно.

Хасан, подпухнал от перитонит, беше отвъд спасението. Но Фазил можеше да отвлече някой лекар половин час преди отплаването на „Летиша“ и да го принуди да дойде. Щеше да го убие, когато излезе в открито море, преди да стигнат Ню Йорк. Хасан го заслужаваше. Беше въпрос на хуманност.

— Хасан, ще се върна, след пет минути с лекарства от аптечката. Ще ти оставя светлината.

Слаб шепот.

— Изпълних ли дълга си?

— Напълно. Дръж се, стари приятелю. Ще ти донеса морфин, а после ще отида за лекар.

Фазил опипваше с крака пътя си в тъмния трюм, когато пистолетът на Хасан гръмна зад гърба му. Спря се и опря глава в студената стена на кораба.

— Ще ми платите за това — изсъска той.

Обръщаше се към хора, които не беше виждал.

Старецът, който пазеше котвата, още беше в безсъзнание. Отзад на главата му имаше голям оток от удара на Фазил. Фазил го завлече в каютата на старшия помощник и го сложи на леглото. Седна да помисли.

Според първоначалния план сандъците трябваше да се получат в пристанището на Бруклин от вносителя Бенджамин Музи. Нямахме начин да научи дали Лармосо се е свързал с Музи и дали го е убедил да участва в предателството. Музи трябваше да бъде ликвидиран при всяко положение, тъй като знаеше твърде много. Митническите власти щяха да се заинтригуват от отсъствието на Лармосо. Щяха да задават въпроси. Екипажът едва ли знаеше какво има в сандъците. Ключовете на Лармосо висяха на ключалката на отделението, в което беше убит. Сега бяха в джоба на Фазил. Ясно беше, че експлозивите не бива да влизат в нюйоркското пристанище.

Старшият помощник Мустафа Фавзи беше разумен и не особено смел човек. В полунощ, когато се върна на кораба, Фазил проведе кратък разговор с него. В едната си ръка държеше голям черен револвер. В другата размахваше две хиляди долара. Заинтересува се за здравето на майката и сестрите на Фавзи, които живееха в Бейрут, и намекна, че то силно зависи от поведението му. Работата се уреди лесно.

Когато телефонът в къщата на Майкъл Ландър иззвъня, беше шест часът вечерта стандартно източно американско време. Майкъл работеше в гаража и вдигна телефона, инсталиран там. Далия бъркаше боя в тенекиена кутия.

По пукането и прашенето Ландър разбра, че ги търсят от много далеч. Беше мъж с приятен тембър и британски акцент, подобен на този на Далия. Поиска да говори със „стопанката на дома“.

Далия за секунда отиде до телефона и започна доста отегчителен разговор на английски за роднини и недвижими имоти. За около двайсет секунди разговорът премина на бърз като картечница арабски жаргон.

Далия се извърна от телефона, като закриваше слушалката с ръка.

— Майкъл, ще трябва да разтоварим експлозивите в морето. Можеш ли да намериш кораб?

Умът на Ландър работеше трескаво.

— Да. Обясни му добре мястото на срещата. Шейсет и четири километра право на изток от фара Барнгат, половин час преди залез. Ще установим визуален контакт при последните лъчи на слънцето и веднага след мръкване. Ако вятърът е над пет бала, срещата да се отложи точно с двайсет и четири часа. Кажи му да ги разпредели в пакети, които да могат да се носят от един човек.

Далия поговори бързо в телефона и го затвори.

— На дванайсети, във вторник — обяви тя. Гледаше го с любопитство. — Майкъл, много бързо измисли всичко.

— Не, не съм — отвърна Ландър.

Първото нещо, което Далия научи, беше да не го лъже. Щеше да е голяма глупост, все едно да програмира компютър с полуистини, а да

очаква точни отговори. Освен това той неизменно познаваше, дори когато ѝ се искаше да излъже. Сега се радваше, че му се беше доверявала от самото начало на работата по внасянето на експлозивите.

Слушаше я внимателно, докато му разказа какво се беше случило на кораба.

— Смяташ ли, че Музи е открехнал Лармосо?

— Фазил не знае. Не е успял да разпита Лармосо. Трябва да приемем, че Музи е виновен. Не можем да си позволим обратното, нали, Майкъл? Ако Музи се е осмелил да разбере какво съдържа пратката, ако е възнамерявал да задържи аванса ни и да продаде експлозива другаде, значи ни е продал на местните власти. Би следвало да го направи за собствена защита. Но дори и да не ни е предал, трябва да го очистим. Знае прекалено много, а освен това те е виждал. Би могъл да те разпознае.

— Смяташ да го убиеш при всяко положение, така ли?

— Да. Той не е от нашите и се занимава с опасен бизнес. Ако властите го заплашат с нещо по друг въпрос, кой знае какво ще им издрънка. — Далия осъзна, че е прекалено самоуверена. — Не бих могла да понеса мисълта, че винаги ще представлява заплаха за теб, Майкъл — добави по-меко тя. — На теб също не ти е вдъхнал доверие, нали? Излизал си предварително в морето и си подготвил всичко за всеки случай. Просто изумително.

— Да, изумително — рече Ландър. — Но има нещо важно. Нищо не трябва да се случва на Музи, преди да получим експлозивите. Ако се е обърнал към властите, за да получи закрила по този или друг повод, капанът ще бъде поставен на пристанището. Докато смятат, че ще отидем на пристанището, вероятността да изпратят група за проверка на кораба е по-малка. Ако Музи е убит, преди корабът да влезе в пристанището, ще знаят, че няма да отидем там. Ще ни чакат в морето, когато отидем на срещата. — Внезапно Ландър се разгневи и пребледня около устата. — Нима твоят шибан велик началник не можа да намери нещо по-добро от Музи?

Далия не трепна. Не му припомни, че той пръв се обърна към него. Знаеше, че този гняв ще бъде потискан и прибавян към общото количество ненавист всеки път, когато умът му се връщаше към проблема. Той затвори за миг очи.



— Ще трябва да отидеш на пазар — каза сетне. — Дай ми лист и молив.

## ПЕТА ГЛАВА

Сега, когато Хафез Наджир и Абу Али бяха мъртви, само Далия и Мухамад Фазил знаеха истинската самоличност на Майкъл Ландър, но Бенджамин Музи го беше виждал няколко пъти. Защото именно той свърза Ландър с Черния септември и експлозивите.

От самото начало най-тежък проблем се оказа снабдяването с експлозиви. Обзет от първоначалния възторг от видението, което му се яви, когато разбра какво точно ще извърши, Ландър не се и сети, че ще има нужда от помощ. Да извърши делото сам беше част от привлекателната сила на начинанието. Но докато планът разцъфтяваше в ума му, като гледаше тълпите под себе си, реши, че заслужават нещо повече от няколко сандъка динамит, които можеше да купи или открадне. Трябваше да им окаже по-голямо внимание от десетина случайни шрапнела, изстреляни от разнебитената гондола, плюс гвоздеите и веригите, които щяха да паднат върху тях.

Понякога, докато лежеше буден, вдигнатите нагоре, люлеещи се като цветя на вятъра лица на зяпналата тълпа изпълваха среднощния му таван. Много от тях бяха на Маргарет. Тогава огромното огнено кълбо отнемаше топлината от лицето му и се издигаше към тях, завърташе се като мъглявина от звезди и ги овъгляваше. Това го успокояваше и той заспиваше.

Трябваше да намери пластични експлозиви.

Ландър на два пъти прекоси страната да ги търси. Ходи в три военни склада да прецени възможностите за кражба, но се убеди, че е безнадеждно. Посети завода на голяма корпорация, която произвеждаше бебешки кремове и напалм, промишлени адхезиви и пластични експлозиви и откри, че охраната на завода, освен че по нищо не отстъпва на тази при военните, беше и със значително повече въображение. Нестабилността на нитроглицерина го изключваше като източник на взрив.

Ландър ненаситно прелистваше вестниците в търсене на статии за тероризъм, експлозии и бомби. Купчината изрезки в спалнята му

бързо растеше. Щеше да се наскърби, ако узнаеше, че поведението му е типично, ако разбереше в колко много спални болни хора трупат изрезки и чакат да дойде денят им. Много от изрезките на Ландър бяха с адреси от чужбина — Рим, Хелзинки, Дамаск, Хага, Бейрут.

Към средата на юли идеята го осени в един мотел до Синсинати. В този ден беше летял над един панаир, а вечерта се понапи в бара на мотела. Беше късно през нощта. От тавана над бара беше спуснат телевизор. Ландър седеше почти непосредствено под него, втренчен в чашата си. Повечето от посетителите бяха извърнали столчетата си. Безкръвната светлина на телевизора играеше по вдигнатите им лица.

Ландър трепна и излезе от унеса си. В израженията на гледащите телевизия хора имаше нещо особено. Опасение. Гняв. Не точно страх, защото бяха в безопасност. Приличаха на хора, наблюдаващи вълци през прозореца на колиба. Ландър взе чашата си и отиде в другия край на бара, откъдето се виждаше екранът. Даваха филм за някакъв „Боинг 747“, заседнал в пустинята. Край него трептеше мараня. Предният край на корпуса избухна, след него се взриви централната част и самолетът изчезна във вулкан от пламъци и дим. Програмата беше преглед на специалните новини за арабския тероризъм.

Сцени от Мюнхен. Ужасът в Олимпийското селце. Хеликоптерът на летището. Приглушени изстрели отвътре срещу израелските атлети. Посолството в Хартум и труповете на американски и белгийски дипломати. Водачът на Ал Фатах, Ясер Арафат, отрича отговорността за деянието.

Отново Ясер Арафат на пресконференция в Бейрут, яростно обвиняващ Англия и САЩ, че подпомагат израелците в терористичните им набези срещу партизаните. „Когато нашето отмъщение настъпи, ще стане страшно“, заяви Арафат. В очите му се отразяваха прожекторите на телевизията.

Изявление в негова подкрепа от полковник Кадафи — последовател на Наполеон и неизменен съюзник и банкер на Ал Фатах: „САЩ заслужават да получат оглушителна плесница.“ И още: „Проклетата да е Америка.“

— Лайно — обади се мъж в спортно яке, седнал до Ландър. — Всички са лайна.

Ландър високо се засмя. Няколко глави се обърнаха към него.

— Смешно ли ти се струва, приятелче?

— Не. Уверявам ви, че всичко е много сериозно, лайно такова, — Ландър остави пари на бара и излезе, сподирен от виковете на човека с якето.

Той не познаваше нито един арабин. Започна да чете за арабско-американски групи, симпатизиращи на каузата на палестинците, но след като посети една тяхна сбирка в Бруклин, реши, че намеренията на арабско-американските граждански комитети са прекалено законни. Обсъждаха теми като „правосъдие“, „индивидуални права“ и насърчаваха писането на писма до Конгреса. Усети, че ако започне да търси между тях по-войнствено настроени, скоро щеше да го заговори някое внедрено ченге с подслушвател, привързан към крака.

Демонстрациите в Манхатън по палестинския проблем не се оказаха по-различни. Пред сградата на ООН и на площад „Юниън“ видя двайсетина арабски младежи, обградени от цяло море евреи.

Не, нуждаеше се от знаещ и алчен мошеник с връзки в Близкия изток. И откри такъв. Ландър чу за Бенджамин Музи от познат летец, който пренасяше в несесера си за бръснене интересни пратки от Близкия изток и ги доставяше на вносителя.

Кантората на Музи се оказа мрачна дупка на гърба на порутен склад на улица „Седжуик“ в Бруклин. На вратата го посрещна едър и смрадлив грък, чието плешиво теме отразяваше мъждивото осветление от тавана, докато минаваха през лабиринт от сандъци.

Единственото скъпо нещо беше вратата на кантората — стоманена, с две резета и кодирана ключалка. Процепът за пощата беше на височината на корема. Отвътре имаше метален поднос за писмата, който беше на панти и можеше да се завинтва към вратата и да затваря процепа.

Музи се оказа извънредно дебел мъж. Взе от един стол купчина фактури и изгрухтя мъчително. Махна на Ландър да седне.

— Мога ли да ви предложа нещо освежаващо?

— Не.

Музи изля в гърлото си остатъка от бутилка минерална вода „Перие“ и взе нова от хладилната кутия. Пусна вътре два аспирина и жадно отпи.

— По телефона ми казахте, че трябва да говорите с мен по свръхповерителен въпрос. Тъй като не се представихте, възразявате ли да ви наричам Хопкинс?

— Ни най-малко.

— Отлично. Господин Хопкинс, когато хората споменават думите „свърхповерителен въпрос“, обикновено работата се свежда до нарушаване на закона. Ако вашият случай е такъв, не искам да имам нищо общо с него. Ясен ли съм?

Ландър извади от джоба си пачка банкноти и я остави на писалището пред Музи. Музи нито докосна, нито погледна парите. Ландър ги взе и тръгна към вратата.

— Един момент, господин Хопкинс. — Музи направи знак на гърка, който пристъпи и щателно претърси Ландър, после погледна към Музи и поклати глава.

— Седнете, моля. Благодаря, Сопол. Почакай отвън. — Едрият мъж затвори вратата след себе си.

— Какво гадно име — отбеляза Ландър.

— Да, но той не го знае — отвърна Музи и попи лице с кърпичка. Подпря брадичка на върховете на пръстите си и зачака.

— Подразбрах, че сте човек с голямо влияние — започна Ландър.

— Без съмнение съм голям човек с влияние.

— Бих искал да се посъветвам...

— Господин Хопкинс, противно на очакванията ви, не е нужно да се впускате в безкрайни арабски увъртания, когато имате работа с араби, най-вече поради факта, че голяма част от американците не притежават изящната словесност и тънката проникателност, които ги правят интересни. Кантората не се подслушва. По тялото ви също няма микрофони. Кажете направо какво искате.

— Искам да изправа писмо до ръководителя на разузнавателната служба на Ал Фатах.

— И кой е той?

— Не знам. Вие трябва да разберете. Имам сведения, че сте с големи връзки в Бейрут. Писмото ще бъде запечатано по няколко особени начина и трябва да пристигне затворено.

— Да, естествено. — Очите на Музи бяха потънали в лой.

— Мислите, че ще изправам бомба, нали? — рече Ландър. — Не е така. Ще сложа съдържанието на писмото в плика пред вас, на разстояние пет метра. Можете да облизнете плика, а след това аз ще го запечатам както си знам.

— Свикнал съм да работя с делови хора, които се интересуват от пари. Политиците често или не могат да си платят сметките, или убиват от неумение. Не мисля, че...

— Две хиляди долара сега и две хиляди, ако писмото стигне непокътнато до адресата си. — Ландър отново сложи пачката на писалището. — И нещо друго: предлагам ви да си откриете банкова сметка в Хага.

— С каква цел?

— С цел внасяне на голямо количество либийска валута, ако решите да се оттеглите.

Настъпи дълго мълчание. Най-сетне Ландър го наруши.

— Трябва да сте наясно, че е наложително писмото да стигне направо при човека, за когото е предназначено. Недопустимо е да се предава от ръка на ръка.

— Тъй като не знам какво искате, ще трябва да действам слепешком. Бих могъл да поразпитам тук-там, но в ония краища дори питането е опасно. Не може да не знаете, че Ал Фатах е разделена на враждуващи фракции.

— Обърнете се към Черния септември.

— За четири хиляди долара? Никога.

— А за колко?

— Задаването на въпроси ще бъде трудно и скъпо, а дори тогава човек не може да е сигурен...

— Колко?

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за осем хиляди долара, платени веднага.

— Четири хиляди сега и четири хиляди след това.

— Осем хиляди сега, господин Хопкинс. Не знам дали след това вие или аз ще можем отново да дойдем тук.

— Съгласен съм.

— Тръгвам за Бейрут след седмица. Не искам писмото да се мотае дълго тук. Можете да го донесете през нощта на седми. Ще го запечатате в мое присъствие. Повярвайте ми, не желая да научавам съдържанието му.

Писмото съдържаше истинското име и адреса на Ландър и уверението, че може да извърши огромна услуга на палестинската кауза. Искаше да се срещне с представител на Черния септември на

удобно за тях място в Западното полукуълбо. Прилагаше платежно нареждане за хиляда и петстотин долара за покриване на разноските.

Музи прие писмото и осемте хиляди долара с почти церемониална тържественост. Една от особеностите му беше, че когато приемаха предложената от него цена, държеше на думата си.

След една седмица Ландър получи от Бейрут пощенска картичка без плик. На нея не пишеше нищо. Зачуди се дали самият Музи не беше отворил плика и взел името и адреса му.

Течеше третата седмица. През това време трябваше да лети четири пъти извън Лейкхърст. На два пъти му се стори, че го следят по пътя до летището, но не беше сигурен. На петнайсети август, четвъртък, имаше нощен полет над Атлантик Сити. От двете страни на гигантския дирижабъл се изписваха реклами със светещи букви, контролирани от компютър.

Когато се върна в Лейкхърст и седна в колата си, забеляза някаква картичка под чистачката. Излезе и ядосан я издърпа оттам, в очакване на някаква глупава реклама. Разгледа я под лампичката в колата. Беше пропуск за плувния клуб „Макси“ близо до Лейкхърст. На гърба му пишеше: „Утре в три часа. При съгласие светни веднъж с фаровете.“

Ландър огледа затъмнения паркинг на летището. Не видя никого. Светна веднъж с фаровете и подкара към къщи.

В Ню Джърси имаше много частни плувни клубове, добре поддържани и сравнително скъпи, които подбираха клиентите си по различни начини. В „Макси“ преобладаваха евреите, но за разлика от някои други, собственикът допускаше и по малко тъмнокожи и пуерториканци, ако ги познаваше добре. Ландър пристигна на басейна в три без петнайсет и се съблече по плувки в циментова съблекалня с локви по пода. Слънцето, острата миризма на хлор и шумните деца му напомниха как водеше Маргарет и дъщерите си да плуват в офицерския клуб. След това пийваха по чашка до басейна. Маргарет държеше с подпухнали от водата пръсти столчето на чашата, смееше се и отмяташе назад мократа си коса, сигурна, че младичките лейтенанти я наблюдават.

Ландър се почувства безкрайно самотен и когато тръгна по горещия бетон, му се стори, че всички гледат само бялото тяло и грозната му лява ръка. Сложи ценните си вещи в телена кошничка и я

предаде на гардероба. Мушна пропуска в джобчето на плувките. Водата беше неестествено синя и светлинните, които танцуваха по повърхността ѝ, го заслепиха.

Осъзна, че басейнът предлага големи предимства. Нямахше възможност някой да се яви с оръжие или касетофон, не оставаха отпечатащи от пръсти.

Половин час лениво плува напред-назад. В басейна имаше най-малко петнайсет деца с различни надуваеми патета и лодчици. Няколко млади двойки играеха във водата волейбол с раирана — плажна топка, а мускулест младеж, седнал на ръба, се мажеше с плажно масло.

Ландър се извъртя и бавно заплува по гръб към дълбоката част на басейна, където скачаха от трамплина. Беше се загледал в малко, отдалечаващо се облаче, когато заплете краката и ръцете си в плувкия с маска, шнорхел и плавници, която очевидно зяпаше дъното, вместо да гледа пред себе си.

— Извинете — рече тя, като се задържа права във водата. Ландър се изсекна и се отдалечи с плуване от нея, без да пророни дума. Остана още половин час в басейна и реши да си тръгва. Тъкмо се канеше да се изкачи по стълбичката, когато момичето с шнорхела изникна пред него, свали маската и се усмихна.

— Вие ли изпуснахте това? Намерих го на дъното на басейна. — Държеше пропуска.

Ландър сведе поглед и видя, че джобчето на плувките му е обърнато наопаки.

— Най-добре прегледайте портфейла си да видите не липсва ли нещо — каза тя и отново се потопи.

В портфейла намери паричния запис, който беше изпратил в Бейрут. Даде отново кошничката на гардеробиера и се върна в басейна при момичето, което пръскаше с вода две малки момченца. Когато ги остави, те запротестираха на висок глас. Момичето в басейна представляваше великолепна гледка и Ландър се ядоса, защото внезапно усети хлад, и безпомощност в плувките си.

— Нека поговорим в басейна, господин Ландър — отсече тя и нагази до дълбочина малко под гърдите.

— Какво се очаква сега от мен, да се изпразня в гащите си и всичко да плувне наоколо ли?



Тя го наблюдаваше, без да трепне, в очите ѝ танцуваха разноцветни точки. Внезапно той сложи обезобразената си ръка върху нейната и зачака да види гримасата на отвращение. Единствената ѝ реакция беше нежна усмивка. Реакцията, която не видя, беше под водата. Лявата ѝ ръка бавно се извъртя, готова да удари при нужда с присвити пръсти.

— Мога ли да те наричам Майкъл? Аз съм Далия Айяд. Това място е подходящо за разговор.

— Задоволи ли те съдържанието на портфейла ми?

— Трябва да се радваш, че го претърсих. Не смятам, че би предпочел да имаш работа с глупачка.

— Какво знаеш за мен?

— Знам как печелиш хляба си. Знам, че си бил военнопленник. Живееш сам; четеш до късно през нощта и пушиш долнопробна марихуана. Знам, че телефонът ти не се подслушва, поне от телефонния терминал в мазето ти, нито от стълба до къщата. Но не знам какво точно искаш.

Рано или късно трябваше да ѝ каже. Освен недоверието, което му вдъхнаше тази жена, изпитваше трудност да говори за това; беше толкова трудно, колкото да се разкрие пред психоаналитик. Добре.

— Искам да взривя шестстотин килограма пластичен експлозив по време на мача за суперкупата по футбол.

Погледна го, сякаш беше признал сексуално отклонение, което ѝ доставя особено удоволствие. Спокойно и любезно съчувствие, потисната възбуда. Сродна душа.

— Но нямаш експлозив, нали, Майкъл?

— Нямам. — Отклони поглед, когато я запита: — Можеш ли да намериш?

— Много е. Зависи.

Извърна се към нея така рязко, че от косата му пръсна вода.

— Не искам да слушам такива думи. Не това очаквам. Говори направо.

— Ако се убедя, че можеш да го направиш, ако съумея да убедя моя командир, че можеш и че ще го направиш, тогава, да, ще намеря експлозивите. Ще ги намеря.

— Така е добре. Честно е.

— Искам да видя всичко. Искам да те придружа до вас.

— Защо не?

Не се прибраха направо. Той имаше нощен полет и Далия го придружи. Рядко вземаха пътници при нощните полети, защото повечето от седалките бяха свалени, от гондолата, за да има място за компютъра, който контролираше осемте хиляди светлини от двете страни на дирижабъла. Но ако се посвиеха, имаше място. Вторият пилот Фарли на два пъти беше притеснил всички, като доведе приятелката си от Флорида, та сега нямаше очи да мърмори за това, че трябва да отстъпи мястото си на младата жена. Когато видя Далия, му потекоха лигите, седна заедно с оператора на компютъра в дъното на гондолата и започнаха да се забавляват с похотливи жестове зад гърба им.

От осемстотин метра височина Манхатън блестеше като огромен кораб от диаманти. Спуснаха се към венеца светлини на стадион „Шиа“, където се играеше вечерен мач, и двете страни на дирижабъла се превърнаха в огромни светещи екрани, по които се изписаха букви. Рекламата на „Уинстън“ засече и операторът започна да ругае, докато се боричкаше с перфорираната лента.

След това Далия и Ландър погледаха как неземният екипаж в Лейкхърст привързва осветения дирижабъл за през нощта. Обърнаха особено внимание на гондолата, от която мъже с престилки сваляха компютъра и монтираха седалките.

Ландър ѝ посочи здравия парапет, който обграждаше основата на кабината. Заведе я в задната част на гондолата да види как махат турбореактивния генератор, хранящ светлините. Генераторът представляваше лъскав, тежък агрегат с формата на костур с голяма уста и имаше три здрави опори, които щяха да се окажат много полезни.

Фарли се приближи към тях.

— Вие двамата тук ли ще прекарате нощта?

Далия глуповато се усмихна.

— Толкова е интересно.

— Да.

Фарли се ухили, намигна им и се отдалечи.

Когато тръгнаха да се прибират от летището с колата, лицето на Далия бе порозовяло, а очите ѝ блестяха.

От самото начало беше дала да се разбере, че не очаква никакви изпълнения от страна на Ландър, когато останеха насаме в къщата. Но внимаваше и да не покаже някакво отвращение от него. Поведението ѝ говореше, че тялото ѝ присъства само защото е по-удобно да го вземе със себе си. Физически се отнасяше към Ландър с такава почителност, за каквата на английска нямаше точна дума. И се държеше много, много внимателно.

По деловите въпроси обаче беше коренно различна. Ландър бързо схвана, че не може да я смае с изключителните си технически познания. Трябваше да ѝ обясни плана си до най-малките подробности, минута по минута, като междувременно изясняваше термините. Тя проявяваше несъгласие обикновено когато ставаше дума за подхода към хората и той откри, че е извънредно проникателна в преценките си и има голям опит с поведението на изплашени мъже и жени в екстремни ситуации. Дори когато беше непреклонна в несъгласието си, нито веднъж не подчерта становището си с движение на тялото или изражение на лицето, изразяващи нещо друго освен съсредоточеност.

Когато техническите проблеми поне на теория бяха решени, Далия разбра, че най-голямата опасност за проекта на Ландър е неговата личностна неустойчивост. Приличаше на великолепно машина, управлявана от дете със склонност към убийство. Ролята ѝ трябваше да става все по-покровителствена. В тази област невинаги можеше да пресмята, налагаше се и да чувства.

С течение на времето започна да споделя с нея за себе си — безобидни неща, които не му причиняваха болка. Понякога вечер, малко пийнал, не спираше да роптае срещу несправедливостите във флотата, докато най-сетне ѝ писваше, и късно след полунощ се качваше в стаята си, като го оставяше да ругае пред телевизора. И изведнъж, една нощ, както седеше на ръба на леглото му, той ѝ поднесе като дар една история. Разказа ѝ как за първи път видял дирижабъл.

Бил осемгодишно дете с импетиг на коленете и стоял на празното игрище в провинциалното училище, когато вдигнал глава и видял въздушния кораб. Сребрист, носещ се плавно на вятъра, той плувал над училищния двор, а във въздуха след него оставали малки предмети, които бавно се спускали към земята — захарни пръчки на малки парашутчета. Майкъл се завтекъл след него и тичал, докато

можел да остане в сянката му. Другите деца се боричкали за лакомствата. Стигнал до разораната земя в края на двора и сянката се отдалечила, като се къдрела по браздите. Ландър, който носел къси панталонки, паднал и откъртил струпеите от коленете си. Изправил се и гледал дирижабъла, докато изчезнал от погледа му, със струйки кръв по краката и захарна пръчка с парашутче в ръка.

Докато говореше, погълнат от разказа си, Далия, без да спира да слуша внимателно, се изтегна на леглото до него. Тогава той се върна при нея. Светлината и чудото на онзи ден още играеха по лицето му.

След това спря да се стеснява. Тя изслуша ужасното му желание и го прие като свое. Дари му тялото си. Не с попарени очаквания, а с изобилстваща благосклонност. Не виждаше нищо грозно в него. Вече чувстваше, че може да ѝ каже всичко, и започна да се разтоварва — изливаше върху нея нещата, които не можеше да каже на никого, дори на Маргарет. Най-вече на Маргарет.

Далия слушаше със съчувствие и съпричастен интерес. Никога не показва и следа от отвращение или погнуса, въпреки че се научи да бъде нащрек, когато говореше за определени неща, защото внезапно можеше да се разгневи на нея за оскърбления, нанесени му от други. Далия трябваше да познава Ландър и го изучи добре, по-добре от всички, които имаха възможност да го опознаят, включително и от комисията, която беше разследвала последните му действия. Следователите трябваше да разчитат на купища снимки и документи, свидетелите им се държаха сковано. Далия чу всичко от устата на чудовището.

Вярно, че изучи добре Ландър, за да го използва, но пък кой слуша на вятъра? Би могла да направи много за него, ако целта ѝ не беше убийство.

Исключителната му откровеност и собствените ѝ логически заключения я снабдиха с много прозорци към миналото му. През тях наблюдаваше как се кове оръжието ѝ...

*Общообразователно училище „Уилет-Лорънс“, селско училище между Уилети Лорънс, Южна Каролина, втори февруари 1942 година.*

— Майкъл, Майкъл Ландър, ела на дъската и прочети съчинението си. Искам много да внимаваш, Бъди Айвс. И ти, Джуниър Аткинс. И двамата се забавлявате, докато Рим гори. На шестседмичните контролни класът ще се раздели на овце и кози.

Налага се да вика Майкъл още два пъти. Той е учудващо дребен, когато тръгва по пътеката между чиновете. „Уилет-Лорънс“ няма ускорена програма за надарени деца. Вместо това Майкъл „прескача“ напред. Той е осемгодишен и е в четвърти клас.

Бъди Айвс и Джуниър Аткинс са дванайсетгодишни и са прекарвали предишното междучасие, като са топили главата на един второкласник в тоалетната чиния. Сега внимават много. В Майкъл. Не в съчинението му.

Майкъл знае, че трябва да плати. Изправен пред класа в торбестите си къси панталонки, единствени в класната стая, четящ едва чуто, той знае, че трябва да плати. Надява се това да стане на игрището. Предпочита да го бият, вместо да го давят в тоалетната.

Бащата на Майкъл е свещеник, а майка му е фактор в родителския комитет. Той не е мило и привлекателно дете. Мисли, че у него има нещо ужасно лошо. Защото, откак се помни, е преизпълнен със страховити чувства, които не може да разбере. Все още не може да разпознае гнева и самоомразата. Носи постоянна представа за себе си като за глезено малко момченце в къси панталонки и я ненавижда. Понякога гледа как другите осемгодишни момчета играят на каубои в храстите. Няколко пъти и той се опитва да играе, вика „бум-бум“ и опъва показалец. Усеща се пълен глупак. Другите разбират, че не е истински каубой и не вярва в играта.

Отива при съучениците си, единайсет и дванайсетгодишни. Делят се на отбори, ще играят футбол. Застава в групата и чака. Няма нищо лошо в това да те изберат последен, стига да те изберат. Остава сам между отборите. Не го искат. Наблюдава кой отбор е избирал последен и отива при другия. Представя си как изглежда, като се приближава. Вижда покритите си със струпеи колене под късите панталонки, знае, че ги обсъждат зад гърба му. Обръщат му гръб. Той не може да ги моли. Тръгва си с пламнало лице. На червеното игрище няма къде да се скрие.

Като южняк Майкъл е дълбоко повлиян от кодекса на поведение. Истинският мъж се бие, когато го оскърбят. Истинският мъж е здрав,

напорист, честен и силен. Може да играе футбол, обича да ходи на лов и не разрешава да се говори лошо за жените, въпреки че между приятели ги обсъжда с пиперливи думи.

В детска възраст кодексът без покритие може да те съсипе.

Майкъл се е научил да не се бие с дванайсетгодишните, ако може да го избегне. Наричат го страхливец. Той им вярва. Може да се изразява разбираемо и още не се е научил да го прикрива. Казват му, че е лигльо. Той допуска, че и това е вярно.

Вече е прочел съчинението си. Предусеща лошия дъх на Джуниър Аткинс върху лицето си. Учителката заявява, че Майкъл е „добър гражданин на класа“. Не разбира защо извърща лице от нея.

*Десети септември 1947 година, футболното игрище зад училището „Уилет-Лорънс“.*

Майкъл Ландър отива да играе футбол. Вече е в десети клас и излиза без знанието на родителите си. Усеща, че е длъжен да го върши. Има нужда от доброто чувство, което съучениците му изпитват към спорта. Любопитен е спрямо себе си. Футболният екип го прави прекрасно безличен. Когато е с него, сам не се забелязва. В десети клас е късно момче да започва да се учи на футбол и има много да наваксва. За негово учудване играчите проявяват търпение. След няколко дни предупреждения и заплахи разбират, че макар и наивен по отношение на играта, той е готов на всичко и иска да се учи от тях. Това трае една седмица. Родителите му научават, че ходи да играе футбол. Те мразят тренъора, безбожник, за когото ходят слухове, че държи алкохол в дома си. Преподобният Ландър е станал член на училищното настоятелство. Семейство Ландър се запътва към игрището с колата. Майкъл не ги вижда, докато не чува името си. Майка му се приближава до страничната линия, като върви вдървено по тревата. Преподобният Ландър чака в колата.

— Веднага съблечи тези шутовски дрехи.

Майкъл се прави, че не я чува. Играе десен защитник във втория отбор и участва в меле. Заема стойка. Вижда ясно всяка тревичка. Момчето пред него има червена драскотина на прасеца.

Майка му вече е достигнала страничната линия. Пресича я и тръгва по игрището. Сто килограма целенасочен гняв.

— Казах да съблечеш тези шутовски дрехи и да дойдеш в колата.

В този миг Майкъл още може да се спаси. Може да изкрещи в лицето на майка си. Ако треньорът е по-съобразителен и по-малко уплашен да не загуби работата си, също би могъл да го спаси. Майкъл не иска да допусне другите да гледат тази сцена. След нея няма да събере смелост да отиде пак при тях. Те се споглеждат с изражения, които не може да понесе. Затичва се към постройката, която използват за съблекалня. Чува присмехулни подвиквания зад гърба си.

Треньорът два пъти трябва да се обърне към момчетата, за да възобнови тренировката.

— Не са ни притрябвали мамини синчета — отбелязва той.

В съблекалнята Майкъл действа решително. Оставя екипа спретнато сгънат на скамейката. Ключът от шкафчето му лежи отгоре. В сърцето си усеща единствено тъпа тежест. Не личи да е гневен.

По пътя към къщи слуша порой от обвинения. Отговаря, че да, разбира колко е разтревожил родителите си и че би трябвало да помисли и за другите. Кима сериозно, когато му напомнят, че трябва да пази ръцете си за пианото.

*Осемнайсети юли 1948 година.*

Майкъл Ландър седи на задната веранда на своя дом, сиромашка къща на енорийски свещеник редом с баптистката църква в Уилет. Поправя косачка за трева. Докарва си по малко пари, като поправя косачки и дребни електроуреди. През мрежестата врата вижда баща си, легнал в леглото с ръце под тила, заслушан в радиото. Когато мисли за баща си, Майкъл вижда белите му, негодни за нищо ръце, с пръстена на Духовното училище „Къмбърланд-Мейкън“, хлабав зад кокалчето на безименния пръст. В южните щати, както и на ред други места, църквата се смята за институция на жените. Мъжете я търпят, за да има мир вкъщи. Мъжете от околността не хранят уважение към преподобния Ландър, защото не отглежда реколта на полето и не може да върши нищо полезно. Проповедите му са скучни и без замисъл, съставени, докато хорът пее химните при събиране на доброволните пожертвования. Преподобният Ландър прекарва основната част от времето си в писане на писма до момиче, което е познавал в гимназията. Никога не ги изпраща. Заклучва ги в тенекиена кутия в

канцеларията си. Комбинацията на ключалката е детински проста. Майкъл чете писмата от години. Да се посмее.

Пубертетът доста е променил Майкъл. На петнайсет години е висок и строен. След значителни усилия успява да стане убедително посредствен в учението. Напук на всичко се е превърнал в приветлив младеж. Знае вица за плешивия папагал и го разказва добре.

Луничаво момиче, две години по-голямо от Майкъл, му е помогнало да открие, че е мъж. Това му носи огромно облекчение след всички години на подхвърляния, че е обратен, без да може да прецени такъв ли е, или не.

Но при разцъфтяването на Майкъл Ландър част от него остава недокосната и хладно наблюдава всичко от страни. Тя вижда невежеството в класната стая, в минути на напрежение размахва пред очите му образа на грозноватото момче и може да отвори под него бездна от ужас, когато новият му образ е застрашен.

Малкият ученик стои начело на легиони от омраза, знае всички отговори и веруюто му е „проклинам ви“. На петнайсет години Ландър действа много добре. Опитният наблюдател би забелязал някои неща, които намекуват за чувствата му, но те сами по себе си не са подозрителни. Не може да понася личностната надпревара. Не е изпитал степените на контролирана агресивност, които помагат на повечето хора да оцелеят. Не може да понася дори игри като шах и дама, никога не играе комар. Ландър разбира ограничената агресивност, но не може да вземе участие в нея. От емоционална гледна точка за него няма ничия земя между приятната, несъстезателна атмосфера и тоталната война до смърт с последващо оскверняване и изгаряне на трупове. Не умее да се разтоварва. Поглъщал е отрова по-дълго, отколкото другите биха понесли.

Макар да си внушава, че мрази църквата, Майкъл често се моли през деня. Убеден е, че определени пози ускоряват действието на молитвите му. Една от най-ефикасните е да докосне с чело коляното си. Когато му се налага да я заеме на публично място, трябва да измисли начин да не го забележат. Изпускането на нещо под стола и навеждането да го вдигне се оказва полезно. Молитви, произнесени на прага или при докосване на ключалка, също са по-ефикасни. Често се моли за хора, които по няколко пъти на ден се появяват в бързи проблясъци на незаличими спомени. Без да иска и въпреки усилията



си да спре, често през деня провежда вътрешни диалози. Води такъв и сега:

— В двора на училището работи старата госпожица Фелпс. Интересно кога ще се пенсионира. Работи там от много години.

— Да не предпочиташ да се разкапе от рак?

— Не! Мили Боже, прости ми, не искам да се разкапе от рак. По-добре аз да се разкапя от рак преди нея. (Чука на дърво.) Мили Боже, нека първо аз да се разкапя от рак.

— Искаш ли да вземеш пушката и да пръснеш скапаните ѝ невежи вътрешности?

— Не! Не! Исусе Христе, не, не искам. Искам да бъде здрава и щастлива. Не е виновна, че е такава. Тя е мила и добра жена. Не е сторила зло никому.

— Би ли искал да завреш лицето ѝ в косачката?

— Не искам, не искам! Боже, помогни ми да спра да мисля такива неща.

— Еба ти Светия дух.

— Не! Не бива да мисля такива неща, няма да ги мисля, това е смъртен грях. Няма да получа опрощение. Никакво „еба ти Светия дух“. Ето, пак го помислих.

Майкъл посяга зад гърба си и докосва ключалката. Докосва коляно с челото си. След това силно се съсредоточава върху косачката. Бърза да я довърши. Събира пари за уроци по летене.

От самото начало Ландър се увличаше от машините и имаше дарба да работи с тях. Това му стана страст едва когато откри машините, които го обграждаха, които се превръщаха в негово тяло. Когато влизаше в тях, приемаше действията си, сякаш бяха на машината. Малкият ученик изчезваше.

Първата беше двумоторен самолет на тревна писта. Стиснал лостовете на управлението, той виждаше само малкия самолет, който се накланяше на виражите, намаляваше скоростта си, гмуркаше се към земята, а формата му беше негова, грацията и силата му бяха негови, усещаше вятъра по повърхността му и знаеше, че е свободен.

На шестнайсет години Ландър постъпи във флотата и повече не се върна вкъщи. Първия път, когато кандидатства за летец, не го

приеа и по време на Корейската, война обслужваше снаряженията на кораба „Коръл Сий“. Една снимка в албума му го показва застанал до крилото на самолет с наземния екипаж и купчина парчета от бомби. Момчетата от екипажа са усмихнати и са се прегърнали през раменете. Ландър не се усмихва. Държи възпламенител.

На първи юни 1953 година Ландър се събуди в бараките за доброволци в Лейкхърст, Ню Джърси, малко след зазоряване. Беше пристигнал на новото си назначение през нощта и имаше нужда от студен душ, за да се разсъни. След това грижливо се облече. Флотата беше добро място за Ландър. Харесваше униформата, харесваше начина, по който изглеждаше с нея, и анонимността, която му осигуряваше. Беше компетентен и всички го приемаха. Днес трябваше да се яви на рапорт за новата си работа, свързана с обслужването на активиращи се под налягане детонатори с дълбочинен заряд, подготвени за опити с оръжия против подводници. Умееше да се справя със снаряженията. Подобно на много мъже, страдащи от дълбока вътрешна несигурност, обичаше всякакъв вид оръжия.

Тръгна в студената утрин към комплекса със снаряженията, като любопитно оглеждаше всичко, което не бе успял да забележи снощи в тъмното. Имаше гигантски хангари с дирижабли. Вратите на най-близкия се отвориха с грохот. Ландър провери има ли време и спря на тротоара да погледа. Носът на дирижабъла се показва бавно, а след това изникна с цялата си невероятна дължина. Дирижабълът беше ЗПГ-1 с капацитет един милион кубически метра хелий. Досега Ландър не беше виждал подобно нещо толкова отблизо. Сто и осем метра сребрист дирижабъл, блеснал на изгряващото слънце. Ландър се затича по асфалтираната пътека. Наземният екипаж се тълпеше под дирижабъла. Един от страничните двигатели изрева и във въздуха зад него увисна облаче синкав дим.

Ландър не искаше да въоръжава дирижаблите с дълбочинни заряди. Не искаше да работи около тях или да ги вкарва и изкарва от хангарите. Виждаше само командното табло.

Подготви се без усилие за следващия приемен изпит в школата за кандидат-офицери. Двеста и осемдесет доброволци издържаха теста в горещия юлски следобед на 1953 година. Ландър се класира на първо

място. Това и отличната работа във флотата му дадоха право да избира. Избра дирижабъл.

Разрастването на кинестетичното усещане при контрола на движещи се машини още няма задоволително обяснение. Някои хора са описани като „родени водачи“, но терминът е неадекватен. Майк Хейлуд, велик състезател по мотоциклетизъм, е роден водач. Същото се отнася и за Бети Скелтън, както би потвърдил всеки, който я е виждал как управлява малкия си двумоторен самолет. Ландър също беше роден водач. Седнал пред командното табло на дирижабъла, освободен от себе си, той беше сигурен, решителен и устойчив на въздействия. Докато летеше, част от разсъдъка му бе неангажирана и се рееше напред да прогнозира следващия и по следващ проблем.

До 1955 година Ландър се превърна в един от най-опитните пилоти на дирижабъл в света. През декември същата година беше втори пилот на серия опасни полети, организирани от Южната флотска и въздухоплавателна станция „Уеймут“ в Масачузетс, с цел проучване влиянието на струпванията на лед при лошо време. Полетите донесоха на екипажа трофея „Хармън“ за текущата година.

Тогаваше се появи Маргарет. Запозна се с нея в офицерския клуб в Лейкхърст, където всички го превъзнасяха за полетите му. Започваше най-хубавата година в живота му.

Тя беше двайсетгодишна, хубава и свежа, родом от Западна Вирджиния. Лъвът Ландър в безукорната си униформа я свали веднага. Странно, но се оказа първият мъж в живота ѝ и докато обучението ѝ му доставяше огромно удоволствие, по-късно, когато вярваше, че му изневерява, споменът за това правеше нещата доста по-трудни.

Ожениха се в църквата в Лейкхърст, чиято табелка беше направена от останки от дирижабъла „Ейкрън“.

Ландър започна да се самоопределя чрез Маргарет и професията си. Летеше на най-големия, най-дългия и най-лъскавия дирижабъл в света. И смяташе Маргарет за най-красивата жена на земята.

Колко различна беше тя от майка му! Понякога сънуваше майка си и като се събуждаше, дълго гледаше с обожание Маргарет и отбелязваше всичките ѝ физически различия от майка му.

Имаха две деца, през лятото ходеха с лодката си на крайбрежието на Джърси. Изживяваха щастливи мигове. Маргарет не беше твърде проникателна, но постепенно започна да проумява, че Ландър не е

точно такъв, за какъвто го смяташе. Тя имаше нужда от сравнително постоянно равнище на подкрепа, а той се мяташе между крайностите в отношението си към нея. Понякога беше саможив до втръсване. Когато някой го смущаваше на работа или вкъщи, ставаше студен и затворен. От време на време имаше изблици на жестокост, които я ужасяваха.

Не можеха да обсъждат проблемите си. Той или приемаше дразнещо педантично отношение, или изобщо отказваше да говори. Катарзисът на някой и друг скандал им беше отнет.

В началото на шейсетте години той почти непрекъснато беше извън къщи и управляваше гигантския ЗПГ-ЗУ. Беше най-големият неметален въздухоплавателен съд, който можеше да се издигне на височина сто трийсет и пет метра. Тринайсетметровата антена, въртяща се във вътрешността на дирижабъла, създаваше ключовата връзка на системата за ранно предупреждение в страната. Ландър беше щастлив и поведението му вкъщи съответно се променяше положително. Но разпространението на линията за ранно дистанционно предупреждение, състояща се от стационарни радарни инсталации, подкопаваше ролята на дирижаблите в отбранителната промишленост и през 1964 година настъпи краят на Ландър като пилот на флотски дирижабъл. Групата му бе разформирована, дирижаблите — разглобени, а той остана на земята. Дадоха му административна длъжност.

Отношението му към Маргарет се влоши. Часовете, прекарани заедно, се отличаваха с убийствено мълчание. Вечер я подлагаше на кръстосан разпит какво е правила през деня. А тя не правеше нищо особено. Не можеше да ѝ повярва.

Стана физически безразличен към нея. Към края на 1964 година дневните ѝ занимания престанаха да бъдат невинни. Търсеше не толкова секс, колкото топлина и приятелство.

По време на разрастването на войната във Виетнам Ландър кандидатства за пилот на хеликоптер и беше приет с готовност. Обучението поглъщаше цялото му време. Отново летеше. Започна да прави скъпи подаръци на Маргарет. Те я караха да се чувства неудобно и неловко, но ги предпочиташе пред предишното му държание.

По време на последния му отпуск, преди да замине за Виетнам, отидоха на Бермудските острови. Макар че разговорът на Ландър беше отегчително претоварен с технически термини, свързани с

хеликоптера, беше внимателен, дори от време на време любящ. Маргарет реагира съответно. Ландър мислеше, че никога не я е обичал толкова.

На десети февруари 1967 година Ландър извършваше сто и четиринайсетия си спасителен полет от самолетоносача „Тикондерога“ в Южнокитайско море. Половин час след залеза на луната той висеше над тъмния океан, недалеч от Донг Хой. Поддържаше курс петнайсет мили навътре от сушата и чакаше няколко самолета F-4 и „Скайрайдър“, които трябваше да се върнат от мисия. Един от „Фантом“-ите беше ударен. Пилотът беше докладвал, че десният му двигател е улучен и гори. Щеше да се опита да го докара до морето, преди да катапултира с втория пилот.

От изпълнената с грохот кабина на хеликоптера Ландър непрекъснато разговаряше с пилота. Виетнам се открояваше от лявата му страна като неясна тъмна маса.

— Динг нула едно, когато навлезеш над водата, дай ми светлинен сигнал, ако имаш възможност. — Ландър можеше да открие екипажа на „Фантом“-а във водата по звуковия сигнал, но искаше да печели време. — Господин Дилън — обърна се той към стрелеца до вратата, — ще слезем по-ниско и вие ще сте обърнат към сушата. Командният пункт потвърждава, че наблизо няма приятелски съдове. Всяка лодка, която не е гумена, не е наша.

Гласът на пилота на „Фантом“-а прогърмя в слушалките:

— Миксмастър, запалихме се на още едно място и кабината се пълни с дим. Ще катапултираме.

Изкрещя координатите и преди Ландър да ги повтори за потвърждение, изчезна.

Ландър знаеше какво става — двучленният екипаж смъкваше шлемовете пред лицата си и летците отхвъркваха в студения въздух, катапултиращите седалки оставаха под тях и започваше хладното падане през мрака над джунглата.

Насочи големия хеликоптер към сушата, витлата разрязваха тежкия морски въздух. Вече имаше избор. Можеше да почака да го прикрият от въздуха, да се помотае наоколо, докато установи радиовръзка в очакване на защита, или да тръгне веднага.

— Ето го, господине. — Вторият пилот сочеше нещо.

Когато „Фантом“-ът се взриви във въздуха, Ландър видя огнен дъжд на една миля навътре в сушата. Беше над плажа, когато чу сигнала от земята. Поиска прикритие от въздуха, но не го дочака. Хеликоптерът се понесе с изгасени светлини над гъстия листак на гората.

Светлинният сигнал замъждука от тесен, разровен път. Двамата на земята бяха проявили съобразителността да му отворят зона за кацане. Между дърветата от двете страни на пътя имаше място за ротора. Ако кацнеше, щеше да свърши работата по-бързо, отколкото ако им спуснеше на два пъти стълбата. Потъна между дърветата, като сечеше с перката клоните от пътеката. Изведнъж нощта се изпълни с оранжеви светкавици и кабината се сплеска около него. Падаше, като се люлееше лудо, опръскан с кръвта на втория пилот сред миризма на горяща гума.

Бамбуковата клетка не беше достатъчно дълга, за да са опъне по гръб. Ръката му беше натрошена от куршум и болката бе неспираща и ужасна. Част от времето беше в безсъзнание. Пазачите му нямаха с какво да го лекуват, освен с малко сулфамид на прах от стара френска походна аптечка. Измъкнаха от един сандък тънка дъска и прикрепиха ръката му към нея. Раната непрекъснато пулсираше. След три дни в клетката Ландър беше подкаран пеша на север към Ханой, ръчкан от дребни, жилави мъже, облечени в кални черни костюми с широки панталони, въоръжени със съвсем чисти автомати АК-47.

През първия месец на затворничеството си в Ханой Ландър почти обезумя от болки в ръката. Беше в една килия с навигатор от военновъздушните сили, умислен бивш учител по зоология на име Джъргънс. Той слагаше мокри компреси на обезобразената му ръка и се стараеше доколкото може да утеши Ландър, но беше затворен прекалено дълго време и сам имаше нужда от утеха. Трийсети седем дни след пристигането на Ландър Джъргънс изпадна в състояние, в което не можеше да спре да крещи, и го отведоха. Когато си отиде, Ландър заплака.

Един следобед в килията влезе млад виетнамски лекар с малка черна чантичка. Ландър се отдръпна от него. Двама пазачи го държаха,

докато лекарят инжектира в ръката му силна местна упойка. Облекчението го заля като хладна вода. През следващия час му предложиха сделка, която замътеният му мозък с мъка възприе.

Обясниха, му, че медицинските заведения на Демократична република Виетнам са ужасно малко и не стигат дори за собствените им ранени. Но ако се съгласеше да подпише признание за военните си престъпления, щяха да осигурят хирург, който да оправи ръката му, й болкоуспокояващи лекарства. На Ландър му беше ясно, че ако обезобразеното парче месо, с което свършваше ръката му, не се лекува, щеше да я загуби до китката, а може би и до рамото. Никога вече нямаше да лети. Не вярваше, че някой в Щатите би погледнал сериозно на признания, подписани при такива обстоятелства. Но дори да беше така, предпочиташе ръката си пред нечие добро мнение. Действието на упойката изтичаше. Болката започна отново да разкъсва ръката му. Съгласи се.

Но не беше подготвен за това, което последва. Когато видя катедрата и стаята, пълна с военнопленници, седнали като ученици, и чу, че трябва да прочете признанията си пред тях, се вцепени.

Наблъскаха го в едно преддверие. Силна, вмирисана на риба ръка затисна устата му, докато пазачът връзваше с тел китките му. Щеше да припадне. Закима яростно, като се мъчеше да отстрани ръката от лицето си. Биха му още една инжекция и привързаха ръката под якето му да не се вижда.

Четеше и премигваше под ярката светлина, а снимачната камера бръмчеше.

На първия ред седеше мъж с покрита с белези и задебеляла кожа глава, същински проскубан ястреб. Беше полковник Ралф ДеДжонг, висш американски офицер в затворническия лагер „Плантация“. През четирите години на пленничеството си полковник ДеДжонг беше прекарал двеста петдесет и осем дни в карцера. Когато Ландър свърши четенето, полковник ДеДжонг внезапно проговори и гласът му прокънтя в залата:

— Това е лъжа.

Двама пазачи моментално се озоваха до ДеДжонг и го извлякоха от стаята. Ландър трябваше да прочете признанието още веднъж. ДеДжонг излежа сто дни в карцера с намалена дажба.

Виетнамците оправиха ръката на Ландър в болница в покрайнините на Ханой — гола сграда, боядисана отвътре в бяло, с тръстикови завеси на местата на избитите прозорци. Не свършиха добра работа. Хирургът със зачервени очи, който се зае с Ландър, нямаше опит в пластичната хирургия и не можа да промени червения паяк, положен върху масата му. Разполагаше и с много малко упойка. Но имаше жички от неръждаема стомана, търпение и превръзки и не след дълго ръката се раздвижи. Лекарят говореше английски и го упражняваше, като водеше с Ландър влудяващо досадни разговори, докато дълбаеше ръката му.

Ландър отчаяно търсеше нещо, с което да отвлече вниманието си, и докато траеше операцията, гледаше навсякъде, освен към ръката си. В ъгъла на операционната забеляза стар апарат за реанимация, френско производство, очевидно неизползван. Задвижваше се от двигател с прав ток. Задъхан се интересува от него.

Лекарят обясни, че моторът е изгорял и никой не знае как да го поправи.

Насочвайки вниманието си към всяко ъгълче, където би могъл да избегне болката, Ландър заговори за бобини и как се пренавиват. По лицето му бяха избили едри капки пот.

— Ще можеш ли да го поправиш? — Лекарят сбърчи чело. Връзваше малко възелче. Не по-голямо от главичката на мравка, не по-голямо от пулпата на зъб и по-голямо от ослепителното слънце.

— Да. — Ландър заговори за медни проводници и навивки. Прекъсваше някои думи по средата.

— Готово — рече лекарят. — Това е всичко засега.

Мнозинството от американските военнопленници се държаха по възхитителен начин. Изтърпяваха години, за да се върнат в родината си със стегнат поздрав над хлътналите очи. Бяха волеви мъже, със силно, издръжливо его. Бяха хора, за които вярата беше нещо възможно.

Полковник ДеДжонг беше един от тях. Когато излезе от карцера и отново пое командването на военнопленниците, тежеше седемдесет килограма. Дълбоко от кухините очите му светеха с червен блясък като очи на мъченик, отразяващи пламъците на кладата. Не произнесе присъда над Ландър, докато не го видя да навива в килията си меден проводник върху виетнамски мотор. На чинията до него имаше няколко рибни кости.



Полковник ДеДжонг разпространи информацията и Ландър беше осъден на мълчание. Стана парий.

Ландър никога не беше успявал да поддържа нормално равнище на уменията си да изгражда защитна система, която да му помага да оцелее. Оpozоряването пред другите затворници и изолацията, която настъпи по-късно, бяха просто връщане на лошите стари времена. Само Джъргънс разговаряше с него, но го пращаха често в карцера. Отвеждаха го, когато не можеше да спре да крещи.

Омаломощен от раната, с помътено от маларията съзнание, Ландър беше разголен до същността на двете си противоречиви части — мразеното и мразещо дете, и мъжа, когото бе изградил в представите си и който искаше да бъде. Старите диалози се възобновиха в главата му, но гласът на мъжа, гласът на разума надделяваше. Прекара в това състояние шест години. Беше нужно нещо повече от затвор, за да освободи детето и да му позволи да учи мъжа да убива.

На последната Коледа от пленничеството си получи писмо от Маргарет. Пишеше, че е намерила работа. Децата били добре. В плика имаше снимка. Маргарет и децата пред къщата. Децата се бяха издължили. Маргарет беше понапълняла. Сянката на човека, направил снимката, лежеше на земята. Широка сянка. Падаше върху краката им. Ландър се зачуди кой ли ги е снимал. Гледаше сянката повече, отколкото жена си и децата.

На петнайсети февруари 1973 година в Ханой качиха Ландър на борда на военен самолет С-141. Един редник закопча колана му. Ландър не погледна през прозореца.

И полковник ДеДжонг беше в самолета. Бе станал неузнаваем. През последните две години, когато даваше личен пример на хората си да не сътрудничат на виевнамците, му бяха счутили носа и избили зъбите. Сега даде пример как да не се обръща внимание на Ландър. Ако Ландър забеляза това, с нищо не го показа. Беше слаб и изпит и всеки момент чакаше да получи пристъп на маларична треска. Лекарят на военновъздушните сили, който пътуваше с тях, го държеше под око. Количката със сандвичи и напитки непрекъснато минаваше напред-назад по пътеката.

Няколко офицери бяха изпратени да поговорят с военнопленниците, стига те да имат такова желание. Един от тях седна до Ландър. Но на Ландър не му се приказваше. Офицерът привлече вниманието му към количката с храна. Ландър взе един сандвич и лакомо го захапа. Подъвка залъка няколко пъти и го изплю в плика. Сложи сандвича в джоба си. Взе още един и също го мушна в джоба.

Офицерът до него отвори уста да го увери, че има много сандвичи, но промени решението си. Потупа Ландър по ръката. Никаква реакция.

Военновъздушната база в Кларк, Филипините. Чакаше ги оркестър и командирът на базата, готов да ги поздрави. Телевизионните камери бяха готови. Полковник ДеДжонг се канеше да слезе пръв от самолета. Мина по пътеката към вратата, видя Ландър и спря. За секунда на лицето му се изписа ненавист. Ландър вдигна поглед към него и веднага се извърна. Трепереше. ДеДжонг отвори уста, но изражението му малко се смекчи и отмина към виковете „ура“ и слънцето.

Изпратиха Ландър във флотската болница „Сейнт Олбан“ в Куинс. Там започна да пише дневник — идея, която нямаше да поддържа дълго. Пишеше извънредно бавно и внимателно. Боеше се, че ако забърза, писалката ще му се изплъзне и ще напише нещо, което не би искал да види.

Следват първите четири записа:

„Сейнт Олбан“, 2 март

Свободен съм. Първите осем дни Маргарет идваше всеки ден. Тази седмица дойде три пъти. През другите дни е на работа. Изглежда добре, но не както си я представях там. Два пъти доведе момичетата. Днес бяха тук. Седяха, гледаха ме и оглеждаха стаята. Държах ръката си под чаршафа. Няма какво да правят в болница. Могат да слизат долу и да си купуват кока-кола. Да не забравя да взема малко дребни пари. Маргарет вероятно им дава. Сигурно им изглеждам чужд. Маргарет е много добра и търпелива и те я слушат. Миналата нощ пак сънувах Невестулката и

днес разговарях разсеяно с тях. Маргарет поддържаше разговора.

„Сейнт Олбан“, 12 март

Лекарите казаха, че имам малария фалципарум и затова пристъпите на треската са нередовни. Дават ми хлорохин, но не ми действа веднага. Треската ме налегна, докато Маргарет беше тук. Подстригала е късо косата си. Не ѝ прилича много, но ухае приятно. Държа ме по време на пристъпа. Беше нежна, но държа лицето си извърнато. Надявам се, че не мириша лошо. Може би венците ми не са в ред. Страхувам се, че Маргарет ще чуе нещо. Дано не е гледала филма.

Добри новини. Според медиците ръката ми е увредена само десет процента. Няма да ми пречи да летя. Маргарет и децата рано или късно ще трябва да я видят.

„Сейнт Олбан“, 20 март

Джъргънс лежи по-надолу по коридора. Надява се да се върне в училище, но не е добре. Мисля, че прекарахме в една килия точно две години. Твърди, че са седемстотин четирийсет и пет дни. И той сънува. Понякога Невестулката. Трябва да държат вратата на стаята му отворена. Накрая карцерът го съсипа. Не вярвах, че не крещи нарочно. Невестулката му се развика и прати за капитан Смегма. Истинското име на Смегма беше капитан Леброн Ну, не бива да забравям това. Половин французин, половин виецнамец. Блъскаха Джъргънс в стената, удряха го по лицето, а той им каза: „Различните видове растения и животни носят в себе си смъртоносни фактори, които при смесване на еднакви видове спират развитието им на даден етап и индивидът умира. Най-очебиен пример е жълтата раса на домашната мишка, *inns musculus*, която не може да отгледа нормално поколение. Това сигурно ще те заинтригува, Смегма. (В този момент започнаха да го измъкват от килията.) Ако жълта мишка се съеши с не

жълта, половината от малките са жълти, а половината не са. (Джъргънс се държеше за решетките и Невестулката излезе да го срита по пръстите.) Съотношението, което може да се очаква от съешаването на различни видове — жълта мишка, поколение на жълта и не жълта с не жълта, например с малък ненаситен гризач с тънки крачета, подобен на заек, но с по-малки уши. Ако двете се съешат, малките обикновено са две жълти и едно не жълто, докато очакваното съотношение между малките е едно чисто жълто към две смесени и едно не жълто. (Ръцете му кървяха, влачеха го надолу по коридора, а той продължаваше да крещи.) Но «еднородно жълтото» умира още като ембрион. Това си ти, Смегма. «Пълзящото пернато» с къси, криви крачета има генетично поведение като на жълтата мишка.“

Джъргънс получи шест месеца в карцера за тази реч и зъбите му опадаха от храната. Беше издълбал словото за жълтата мишка на дъските на нара си и го четях, когато си отиде.

Няма да мисля повече за това. Не, ще мисля. Мога да го кажа и за себе си, освен всичко останало. Трябва да проверя под дюшека дали друг болен не е дълбал по дъските.

„Сейнт Олбан“, 1 април 1973 г.

След четири дни мога да си ида вкъщи. Казах на Маргарет. Ще отработи времето, през което ще дойде да ме вземе. Сега, когато съм по-добре, трябва да внимавам с настроенията си. Днес, когато Маргарет ми каза, че е уредила покупката на кола, избухнах. Каза ми, че е поръчала микробуса още през декември, тъй че работата е свършена. Трябваше да изчака. Можех да уредя по-изгодна сделка. Обясни ми, че търговецът ѝ предложил специални условия. Изглеждаше самодоволна.

Ако имах транспортер, нивелир, навигационни таблици и конец, можех да определям датите без календар. Сенките на дървените рамки между стъклата образуват

кръст на стената. Знам часа, знам географската дължина и ширина на болницата. Те и ъгълът на слънцето ще ми дадат датата. Щях да я измервам на стената.

Връщането на Ландър създаде трудности на Маргарет. В негово отсъствие бе започнала да си изгражда друг живот с нови хора и когато го взе вкъщи, трябваше да го прекрати. Вероятно щеше да го зареже, ако се беше върнал от последния си полет през 1968 година, но не искаше да подава молба за развод, докато беше в плен. Опитваше се да бъде честна и не можеше да понесе мисълта да го изостави болен.

Първият месец мина ужасно. Ландър беше много нервен и хапчетата невинаги му помагаша. Не можеше да понася затворени врати дори през нощта и след полунощ бродеше из къщата да се увери, че са отворени. По двайсет пъти на ден проверяваше дали в хладилника има храна. Децата се отнасяха вежливо с него, но си говореха за хора, които не познаваше.

Малко по малко започна да заяква и заговори за връщане на активна служба. Картонът му в болницата „Сейнт Олбан“ показваше, че за два месеца е наддал девет килограма.

Картонът му в съдебната комисия на флотата показваше, че на двайсет и четвърти май Ландър трябва да се яви пред комисията да отговаря пред закрити врата за съглашателство с врага по обвинение, внесена от полковник Ралф ДеДжонг.

От стенограмата на изслушването се разбира, че на процеса е показан част от северновиетнамски пропаганден филм и че веднага след него заседанието е било прекъснато за петнайсет минути, защото обвиняемият се е извинил и е напуснал залата. След това са били изслушани показанията на обвиняемия и на полковник ДеДжонг.

В стенограмата е отразено, че обвиняемият се е обръщал към комисията с „майко“. Много по-късно това бе прието от юридическата комисия за печатна грешка.

С оглед примерното досие на обвиняемия преди пленяването му и наградата, получил за кацането при екипажа на самолета, довело до залавянето му, офицерите от комисията бяха склонни към снизходителност.

Към стенограмата бе приложено изявление, подписано от полковник ДеДжонг. В него се твърди, че поради изразеното от Военния департамент желание да се избегне публичността около лошото поведение на някои военнопленници той ще оттегли обвиненията си „за доброто на войската“, ако Ландър подаде оставка.

Алтернатива на оставката бе Военният съд. Ландър не смяташе, че може отново да понесе всичко това.

Към стенограмата бе приложено и копие от молбата за оставка от Военноморските сили на САЩ.

Когато излезе от залата, Ландър бе като замаян. Чувстваше се сякаш някой от крайниците му е отсечен. Скоро трябваше да каже на Маргарет. Въпреки че не беше споменавала за филма, сигурно знаеше причината за оставката му. Движеше се безцелно из Вашингтон, самотна фигура в слънчевия пролетен ден, спретнат в униформата, която никога вече нямаше да облече. В главата му непрекъснато се въртеше филмът. Виждаше го секунда по секунда. Всички подробности стояха пред очите му, само пленническата униформа бе заменена от къси панталонки. Седна на една пейка близо до Елипсата, недалеч от моста към Арлингтън, недалеч от реката. Питаше се дали погребалният агент ще кръстоса ръцете на гърдите му. Питаше се дали да не остави бележка, с молба да сложат здравата му ръка отгоре. Питаше се дали бележката няма да се разтвори от водата. Гледаше втрещено паметника на Вашингтон, но не го виждаше истински, а с очите на самоубиец — изправен в яркия кръг в края на някакъв тунел като през телескоп. Нещо се задвижи в полезрението му и пресече яркия кръг над центъра на телескопа.

Беше сребристият въздушен кораб от детството му, дирижабълът на „Олдрич“. Виждаше го как се рее плавно на вятъра зад неподвижния връх на паметника и се улови за ръба на пейката, сякаш бе кормилото за управление. Корабът се завъртя, ускори движението си, когато улови посоката на вятъра, и леко промени курса си.

Фирмата „Олдрич“ с удоволствие назначи Майкъл Ландър. Ако шефовете ѝ знаеха, че лицето му в продължение на деветдесет и осем секунди бе излъчвано по телевизионната мрежа, заклеимявайки родината си, те не споменаха за това. Убедиха се, че може великолепно да лети, и това беше достатъчно.

Той трепери половината нощ преди изпита по пилотиране. Маргарет беше изпълнена със съмнения, докато го откарваше към летището, намиращо се само на осем километра от дома им. Но тревогите ѝ бяха напразни. Той се промени само като тръгна към въздушния кораб. Старите чувства го връхлетяха, съживиха го и запазиха ума му свободен, а ръцете — сигурни.

Летенето изглеждаше чудесна терапия и за част от него наистина беше. Но умът му приличаше на вършачка и с възвръщането на увереността част от него беше спокойна благодарение на тази увереност, но тя пък подхранваше ударите, нанасяни от другата му част. Униженията в Ханой и Вашингтон пламваха все по-силно през есента и зимата на 1973 година. Контрастът между образа, който искаше да притежава, и начина, по който се бяха отнесли с него, ставаше все по-голям и по-противен.

Увереността му не го крепеше в мрака. Потеше се, сънуваше и оставаше импотентен. Тъкмо през нощта детето у него, мразещото същество, подхранвано от страданието му, шепнеше на мъжа:

— *Какво друго си загубил? Какво? Маргарет се мята в съня си. Смяташ ли, че е покръшвала, докато те нямаше?*

— *Не.*

— *Глупак. Попитай я.*

— *Не е нужно да я питам.*

— *Тъп импотентен тип.*

— *Млъкни.*

— *Докато ти реवेशе в килията, тя тук си е разкравчала краката.*

— *Не. Не. Не. Не. Не. Не.*

— *Питай я.*

Попита я в една студена октомврийска вечер. Очите ѝ се насълзиха и тя излезе от стаята. Виновна ли беше, или не?

Мисълта, че му е изневерявала, не го напускаше. Запита аптекаря ѝ дали през последните две години е купувала противозачатъчни хапчета и получи отговор, че не е негова работа. Легнал до нея след поредния си провал, той се терзаеше от живи видения на Маргарет в леглото с други мъже. Понякога мъжете бяха Бъди Айвс или Джуниър Аткинс — единият отгоре ѝ, другият очакващ реда си.

Научи се да я избягва, когато бе сърдит и подозрителен, и прокарваше някои вечери, потънал в мрачни мисли в работилницата в гаража. Друг път се мъчеше да води с нея лек разговор, като се преструваше, че изпитва интерес към дневните ѝ занимания и към успехите на децата в училище.

Маргарет беше заблудена от физическото му възстановяване и успеха в работата. Мислеше, че вече е добре. Уверяваше го, че импотентността му ще мине. Каза му, че съветникът от флотата я бил предупредил за това, когато я посетил преди завръщането му. Употребил думата импотентност.

Първият пролетен полет на дирижабъла през 1974 година бе на североизток. Вторият трябваше да бъде преход от Източното крайбрежие до Флорида. Щеше да отсъства три седмици. Вечерта преди тръгването му едни приятели на Маргарет организираха празненство и семейство Ландър бяха поканени. Ландър беше в добро настроение. Настоя да отидат.

Беше приятна сбирка на осем семейства. Имаше ядене и танци. Ландър не танцуваше. Говорейки бързо, с тънък слой пот върху лицето, той разказваше на група хора в ъгъла за системите на управление на дирижабъла. Маргарет прекъсна монолога му, за да му покаже градината. Когато се върнаха, разговорът се бе пренесъл върху професионалния футбол. Той взе думата и продължи разказа, откъдето го беше прекъснал.

Маргарет танцува с домакина. Два пъти. Втория път домакинът задържа ръката ѝ за миг, след като музиката спря. Ландър ги наблюдаваше. Говореха си тихичко. Знаеше, че говорят за него. Обясняваше подробно верижните завеси на дирижабъла, а публиката му се беше втренчила в чашите си. Мислеше, че Маргарет е много внимателна. Но не можеше да скрие от него как попива вниманието на мъжете. Просто го всмукваше с кожата си.

На път за вкъщи караше мълчаливо, пребледнял от ярост.

Когато влязоха в кухнята, Маргарет не можа да издържи повече мълчанието му.

— Защо направо не започнеш да крещиш и да приключим с това? — заговори тя. — Давай, казвай какво мислиш.

Котенцето ѝ влезе в кухнята и се отри в крака на Ландър. Тя го взе, защото се боеше, че той ще го ритне.



— Какво съм направила, Майкъл? И двамата прекарахме добре, нали?

Беше толкова хубава. Това бе присъдата ѝ. Ландър не каза нищо. Приблужи се бързо до нея, като я гледаше в лицето. Тя не се отдръпна. Никога не беше я удрял, не можеше да я удари. Грабна котето и отиде до умивалника. Докато разбере какво прави той, котето се озова в мелничната за боклук. Тя се втурна към умивалника и се вкопчи в ръцете му, а той започна да върти ръчката. Тя чуваше звуците на котето, докато ножовете на мелничната разкъсваха кожата му и стигнаха до жизненоважните органи. През цялото време Ландър не сваляше очи от лицето ѝ.

Письците ѝ събудиха децата. Спа в тяхната стая. Чу го, като тръгна малко след зазоряване.

От Норфък ѝ изпрати цветя. Опита да се свърже с нея от Атланта. Тя не вдигна телефона. Искеше да ѝ каже, че е разбрал колко неоснователни са подозренията му, че са плод на болно въображение. Написа ѝ дълго писмо от Джаксънвил, в което ѝ се извиняваше; признаваше, че е бил жесток, луд и несправедлив, и обещаваше това вече никога да не се повтори.

На десетия ден от предвидената триседмична обиколка вторият пилот приземяваше дирижабъла, когато ги връхлетя силен вятър, който го блъсна в сервизния камион и скъса плата на балона. Въздушният кораб трябваше да остане един ден и една нощ на земята за ремонт. Ландър не можа да понесе представата за мотелската стая, в която да прекара времето без вест от Маргарет.

Взе самолета до Нюарк. Купи хубаво персийско котенце от магазин за домашни животни. Пристигна вкъщи към обяд. Къщата беше тиха, децата бяха на лагер. Колата на Маргарет стоеше в алеята. Беше сложила чайника на слаб пламък. Щеше да ѝ даде котето и да ѝ каже колко съжалява. Щяха да се прегърнат и тя щеше да му прости. Извади котето от кошничката и оправи панделката на врата му. Изкачи се по стълбите.

Непознатият се беше проснал на дивана, а Маргарет бясно го яздеше, гърдите ѝ подскачаха. Не видяха, Ландър, докато той не изкрещя. Битката беше кратка. Ландър не беше възстановил силите си, а непознатият беше едър, як и уплашен. Цапна два пъти Ландър в сляпото око и избяга заедно с Маргарет.

Ландър седеше на пода на детската стая, опрял гръб на стената. Устата му беше отворена и кървеше, погледът му беше празен. Свирката на чайника пищя половин час. Той не помръдна дори когато водата извря и къщата се напълни с миризмата на изгорял метал.

Когато болката и гневът достигнат равнище, далеч надхвърлящо способността на мозъка да се справи него, възможно е да настъпи странен облекчение, което обаче изисква частична смърт.

Когато усети, че волята му умира, Ландър се усмихна със страшна усмивка, кървава усмивка, залепена на устните му. Беше уверен, че е излязла през устата и носа му като тънка струйка пара в студен ден. Тогава настъпи облекчението. Свършено беше. Всичко беше свършено. За едната му половина.

Остатъците от мъжа Ландър щяха да чувстват болка, щяха да потрепват като крачета на жаба, когато през тях пускат ток, щяха да стенат за помощ. Но никога вече нямаше да забиват зъбите си в пулсиращото сърце на гнева. Гневът вече нямаше да разкъсва сърцето му и да натрива с него носа му, без да спира да тупти.

Съществува, което остана, можеше да живее с гнева, защото беше негова рожба и гневът беше негова стихия. То избуяваше от него като бозайник от въздуха.

Стана и изми лицето си. Когато излезе от къщата и се върна във Флорида, беше спокоен. Умът му бе хладен като змийска кръв. В главата му вече не звучаха диалози. Беше останал само един глас. Мъжът функционираше безупречно, защото детето се нуждаеше от него, нуждаеше се от бързата мисъл и от сръчните му пръсти. За да намери своето облекчение. В убийства, убийства, убийства. И в собствената си смърт.

Още не знаеше какво ще направи, но докато седмица подир седмица висеше над претъпканите стадиони, идеята щеше да го осени. А когато проумееше какво трябва да направи, щеше да потърси средствата за това, но преди средствата дойде Далия. И Далия чу част от тези неща, а за другите се досети.

Беше пиян, когато ѝ разказа как беше заварил Маргарет и любовника ѝ в къщата, а след това започна да буйства. Тя го удари зад

ухото с долната част на дланта си и той загуби съзнание. На сутринта не помнеше, че го беше ударила.

Изминаха два месеца, преди Далия да му повярва напълно, два месеца на слушане, на наблюдаване как изгражда схемата си и лети на дирижабъла, на лежане до него през нощта.

Когато се убеди, разказа всичко на Хафез Наджир и Наджир го одобри.

А сега, когато експлозивите пътуваха по море към Съединените щати на борда на „Летиша“ със скорост от дванайсет възела, целият проект беше застрашен от предателството на капитан Лармосо, а може би и на самия Бенджамин Музи. Дали Лармосо беше ровил в сандъците по нареждане на Музи? Може би Музи беше решил да задържи получените предварително пари, да предаде Ландър и Далия на властите и да продаде експлозивите другаде? Ако беше така, не можеха да рискуват да ги получат на нюйоркското пристанище. Трябваше да ги приберат в открито море.

## ШЕСТА ГЛАВА

На вид скутерът бе почти стандартен — лъскав риболовен съд с дължина тринайсет метра, широко използван от хора с много пари и малко време. Всяка събота и неделя през сезона много такива малки яхти се носеха по повърхността на изток, цепейки големите вълни. На борда им се намираха мъже шкембелии, облечени в бермуди, тръгнали към резките падини край брега на Ню Джърси, където се въди едра риба.

Но в ерата на лодките от фибростъкло и алуминий тази беше дървена и двойно облицована с филипински махагон. Красива, странно построена и невероятно скъпа. Дори суперструктурите ѝ бяха от дърво, но това не личеше, защото голяма част от тях беше боядисана. Дървото е много слаб отражател на радарите.

Двата големи турбовитлови дизелови двигателя едва се побираха в машинното отделение и голяма част от пространството, предназначено за хранене и отдых на екипажа, беше пожертвано, за да се отвори място за резервите от гориво и вода. Причина за това беше фактът, че собственикът ѝ през по-голямата част от лятото я използваше в Карибско море, за да пренася хашиш и марихуана от Ямайка в Маями под закрилата на лунните нощи. През зимата я докарваше на север и я даваше под наем, но не на рибари. Таксата беше две хиляди долара на ден, въпроси не се задаваха и се искаше шокиращ депозит. Ландър ипотекира къщата си, за да го плати.

Лодката ги чакаше заредена и готова на пристанището на река Томс, в края на редица пусти кейове, близо до залива Барнегат.

Но дванайсети ноември точно в десет сутринта Ландър и Далия пристигнаха на пристанището с взет под наем микробус. Валеше студен, ситен дъжд и по зимните кейове не се мяркаше жива душа. Ландър отвори двойните врати на лодката откъм кея и вкара микробуса на заден ход, като го паркира на два метра от кърмата. Далия ахна, като я видя, но Ландър бе погълнат от проверката на списъка на всичко необходимо и не ѝ обърна внимание. Следващите дваайсет минути

товариха на борда оборудването си: допълнителни въжета, тънка мачта, два автомата, пушка с цев, отрязана до четирийсет и пет сантиметра, далекобойна пушка, малка платформа, привързана към четири кухи плаващи устройства, морски карти, допълващи вече пълното кошче, и няколко малки вързопа, които съдържаха обяда им.

Ландър привърза всички предмети толкова стегнато, че дори лодката да се преобърнесе или разтърсеше, нищо нямаше да падне.

Той щракна някакъв ключ на стената и голямата врата откъм водата се вдигна със скърцане и пропусна сивкавата зимна светлина. Качи се на мостика. Двигателите изреваха един след друг и полутъмната лодка се изпълни с дим. Докато двигателите се загряваха, очите му пробягваха по уредите.

По знак на Ландър Далия откачи кърмовите въжета и се качи при него на мостика. Той освободи дроселите, водата при кърмата завря, ауспусите заклокочиха и лодката бавно се обърна с носа напред и потегли под ситния дъжд.

Когато излязоха от река Томс, Ландър и Далия се преместиха при долните командни табла в затоплената каюта и останаха там, докато лодката пое към залива Барнегат Инлет и открито море. Вятърът духаше от север и вдигаше малки вълни. Движеха се леко през тях. Чистачките на предното стъкло бавно и равномерно отстраняваха дъждовните капчици. Не видяха наоколо друга лодка. Дългата пясъчна ивица, която заграждаше залива, остана ниско в мъглата над залива, а от другата страна се виждаше коминът в началото на Ойстър Крийк.

След по-малко от час навлязоха в Барнегат Инлет. Вятърът беше сменил посоката си и сега духаше от североизток. Входът на залива беше обграден със земни насипи. Ландър се засмя с глас, като видя големите вълни на Атлантическия океан, които се разбиваха в брега. Отново се бяха качили на открития мостик, за да излязат от залива, и студени капки оросяваха лицата им.

— Навътре вълните няма да са толкова големи — каза Ландър на Далия и изтри лицето ѝ с опакото на ръката си.

Далия забеляза, че той се забавлява. Наслаждаваше се на усещането от летящата по вълните лодка под краката си. Плаването по въздух или вода омайваше Ландър. Усещаше силата на потока, който щедро го носеше и крепеше, твърд и надежден като скала. Въртеше бавно руля в двете посоки, като леко променяше ъгъла, под който

лодката посрещаше вълните, и даваше свобода на кинестетичното си чувство, за да се слее с променящите се движения на корпуса. Земята от двете им страни отстъпваше и само фарът на Барнегат проблясваше от дясната им страна.

Когато се отдалечиха от брега, дъждът спря и ги огря воднисто зимно слънце. Далия погледна назад и видя чайките, които кръжаха ослепително бели на фона на сивите облаци, струпани зад гърба им. Рееха се свободно също като над плажа на Тир в детството ѝ, когато стоеше на топлия пясък с малките си мургави крачета, надничащи изпод дрипавите ѝ дрехи. Беше вървяла твърде дълго по странните лабиринти на мозъка на Майкъл Ландър и сега се питаше дали появата на Мухамад Фазил няма да наруши разбирателството им. Разбира се, ако още беше жив и ги чакаше с експлозивите някъде отвъд шестнайсеткилометровата ивица. Трябваше веднага да говори с него. Имаше неща, които Фазил трябваше да разбере, преди да е направил някоя непоправима грешка.

Когато обърна към открито море, Ландър я наблюдаваше от мястото на кормчията с ръка на руля. Морският въздух беше зарумениял бузите ѝ, очите ѝ блестяха. Яката на агнешкия кожух беше вдигната около лицето ѝ, а джинсите се впираха в бедрата ѝ, когато балансираше срещу движенията на малката яхта. Ландър, с двата големи дизелови двигателя зад гърба си, зает с нещо, което вършеше добре, отметна глава и продължително се изсмя. Беше истински смях и това я изненада. Не го беше чувала често.

— Знаеш ли, че си страхотна жена? — рече той и потърка око с кокалчето на показалеца си.

Тя погледна надолу към палубата, след това отново вдигна глава, усмихна се и го погледна в очите.

— А аз мислех, че сме тръгнали за експлозиви.

— Да — кимна Ландър. — За всички експлозиви на света.

Поддържаше курс сто и десет градуса, съвсем малко на североизток, заради отклонението на компаса. След малко го промени с още пет градуса, защото камбаната и сирените по шамандурите отвъд Барнегат му подсказаха точно въздействието на вятъра. Вълните вече се успокояваха, а пръски се вдигаха само когато лодката минаваше през тях. Някъде там, отвъд хоризонта, ги чакаше корабът, понесен от зимното море.

Към средата на следобеда спряха за малко и Ландър определи точното им място с помощта на радиостанцията. Направи го рано, за да избегне смущенията, които щяха да се появят по залез, и извънредно внимателно, като взе три ориентировъчни местоположения и ги отбеляза на картата. Отбеляза времената и разстоянията с грижливо изписани дребни цифри.

Докато се носеха на изток към кръстчето, отбелязано на картата, Далия направи кафе за сандвичите, които бе донесла, а след това разчисти масата. Залепи отгоре ѝ с малки лепенка чифт хирургически ножици, бинтове за компрес, три малки спринцовки с морфин и една с „Риталин“. Подреди няколко шини до ръба на масата и също ги закрепил с лепенка.

Стигнаха до приблизителното място на срещата, доста зад морската линия Барнегат-Амброуз; един час преди залез-слънце. Ландър провери мястото с радиостанцията и направи малка корекция на север.

Видяха най-напред дима, лека струйка на хоризонта в източна посока. Под него се показаха и двете точки на комина. Скоро видяха и целия комин, който бавно димеше. Когато Ландър потегли към кораба, слънцето беше зад гърба му, ниско на югозапад. Всичко вървеше според плана му. Щеше да използва, че е на фона на слънцето, за да огледа кораба, така че всеки снайперист с телескопична пушка да бъде заслепен от светлината.

Намали скоростта и потегли към охлузения кораб, като го разглеждаше с бинокъла си. Видя два сигнални флага, които се издигнаха на левия му борд. Можа да разчете бяло Х на син фон, а под него — червен ромб на бяло поле.

— М. Ф. — произнесе Ландър.

— Точно така. Мухамад Фазил.

Оставаха четирийсет минути слънчева светлина. Ландър реши да я използва. При положение, че наоколо не се виждаха други съдове, беше по-добре да рискува и да извърши прехвърлянето на дневна светлина, отколкото да направеше някоя беля в тъмното.

Далия извади делта-вимпела. Лодката се приближаваше все повече, ауспухът ѝ гърмеше. Далия и Ландър надянаха маски от чорап.

— Голямата пушка — нареди Ландър.

Тя я сложи в ръката му. Той отвори предното стъкло пред себе си и постави пушката върху таблото, насочена навън. Беше автомат „Ремингтън 12“ с дълга цев и зареден пълнител. Ландър знаеше, че е невъзможно да се стреля точно от движеща се лодка. Двамата с Далия дълго бяха обсъждали този проблем. Ако Фазил загубеше контрол над кораба и по тях откриеха огън, Ландър щеше да отговори, да взриви кърмата и да изчезне срещу слънцето, докато Далия изпразваше другата голяма пушка в кораба. Когато се отдалечаха, щеше да премине на далекобойната пушка.

— Не се тревожи, ако не улучиш никого поради клатушкането на лодката — беше й казал той. — Пусни покрай ушите им достатъчно олово и ще потиснеш техния огън.

По-късно се сети, че тя има по-голям опит от него с малки оръжия.

Корабът бавно се обърна и тръгна към тях по почти гладкото море. От разстояние триста метра Ландър видя на палубата само трима мъже и наблюдател високо на мостика. Един от тримата изтича до флаговете и ги свали веднъж, за да потвърди, че е видял делта-вимпела на Ландър. Щеше да е по-лесно да използват радиото, но Фазил не можеше да се намира едновременно на палубата и до радиостанцията.

— Това е Фазил, със синята шапка — каза Далия и свали бинокъла.

Когато Ландър приближи на около сто метра, Фазил каза нещо на двамата мъже до себе си. Те прехвърлиха през борда спасителна лодка и застанаха, опрели ръце на парапета.

Ландър спря двигателите и се покатери върху кърмата на лодката, а фендера закрепил от дясната ѝ страна. След това се качи на мостика, въоръжен с късата пушка.

Изглежда, Фазил държеше кораба под контрол. Ландър забеляза пистолет в колана му. Вероятно беше наредил палубата да се опразни, с изключение на старшия помощник и на един моряк. Когато Ландър докара лодката до подветрената страна на кораба, петната от ръжда по корпуса заблестяха в оранжево под лъчите на залязващото слънце. Далия хвърли въже на моряка, който започна бързо да го завързва за палубата, но тя поклати глава и замаха. Той разбра, прекара въжето около талрепа и ѝ го върна.



Бяха репетирали внимателно с Ландър и тя бързо върза двоен възел, който може да се прекъсне мигновено откъм по-малкия съд. Рулят беше застопорен и двигателите задържаха кърмата на лодката до кораба.

Фазил беше преупаковал пластичните експлозиви в дванайсеткилограмови чували. На палубата до него бяха струпани четирийсет и осем такива чувала. Фендерът стържеше по корпуса на кораба при поклащането на лодката върху смълчаното море. През борда на „Летиша“ беше хвърлена стълба.

Фазил подвикна на Ландър:

— Старшият помощник ще слезе при вас. Не е въоръжен. Ще помогне да подредите чувалите.

Ландър кимна и човекът заслиза по стълбата. Очевидно се стараеше да не гледа към Далия или Ландър, които изглеждаха зловещи с маските си. Използвайки висилката на спасителната лодка вместо кран, Фазил и морякът смъкнаха първите шест чувала от товара и брезентовия вързоп с автоматични оръжия. Да се улови точният момент на освобождаването на товара в подскачащата лодка не беше лесна работа и Ландър и старшият помощник един-два пъти паднаха.

Когато на борда на лодката имаше дванайсет чувала, разтоварването беше спряно, за да могат тримата да ги пренесат и подредят в каютата. Ландър едва се сдържаше да не разкъса някой чувал, за да види съдържанието му. Ръцете буквално го сърбяха. Последваха нови дванайсет чувала, а след тях — още толкова. Тримата на лодката плуваха в пот въпреки студа.

Викът на наблюдателя на мостика беше почти отнесен от вятъра. Фазил се обърна. Човекът махаше с ръце и сочеше нещо. Фазил се наведе над парапета и изрева:

— Нещо идва откъм изток. Ще ида да видя.

За по-малко от петнайсет секунди се изкачи на мостика и, дръпна бинокъла от ръцете на уплашения наблюдател. След секунда беше отнето на палубата, пребори се с товара и викна надолу:

— Бял кораб с черта до ватерлинията.

— Бреговата охрана — обясни Ландър. — Какво е разстоянието... колко е далече?

— На около осем километра, но бързо приближава.

— По дяволите, спускай.

Фазил удари през лицето моряка до себе си и сложи ръцете му на макарата. Товарът с последните дванайсет чувала се залюля над морето и бързо се запуска под скриптенето на макарата. Тупна в лодката с тъп удар и беше прибран веднага.

На палубата на кораба Мухамад Фазил се обърна към потящия се моряк.

— Стой с ръце на парапета.

Морякът заби поглед в хоризонта и когато Фазил се прехвърляше през борда, сякаш спря да диша.

Старшият помощник в лодката не сваляше очи от Фазил. Арабинът му подаде пачка банкноти, извади револвера си и го опря в горната му устна.

— Дотук се справи добре. Мълчанието е равно на живот. Разбираш ли ме?

Човекът понечи да кимне, но пистолетът под носа му попречи.

— Върви си в мир.

Помощникът се изкачи по стълбата, бърз като маймуна. Далия развързваше въжето.

Докато ставаше всичко това, Ландър изглеждаше почти замислен. Беше настроил мозъка си да изреди всички възможности, произтичащи от обширните му познания.

Патрулният катер приближаваше от другата страна и още не беше ги забелязал. Вероятно спрелият кораб беше възбудил любопитството на бреговата охрана, освен ако не бяха получили сигнал. Патрулен катер. В тези води имаше шест такива, всичките с дължина четирийсет метра, с двойни двигатели, мощност хиляда и шестстотин конски сили. Радар „Спери-Ранд SPB-5“, екипаж от осем човека. Една картеница калибър 50 и една 81-милиметрова минохвъргачка. Ландър светкавично обмисляше дали да не запали кораба и с това да принуди катерът да спре и да му окаже помощ. Не, старшият помощник щеше да обяви пиратски акт и да се вдигне шумотевица. Щяха да изпратят да ги търсят самолети, някои от които бяха оборудвани с инфрачервена апаратура, която щеше да ги открие по топлината от двигателя им. Тъмнината настъпваше. Пет безлунни часа. По-добре преследване.

Ландър се върна към настоящето. Размислите му бяха отнели пет секунди.

— Далия, закрепил отражателя.

Той отвори дроселите, с широк завой отдалечи лодката от кораба и се отправи към сушата, от която ги делиха шейсет километра. Двигателите ревяха на пълни обороти и когато се сблъскваха с вълните, зад тях се вдигаше водна струя. Дори претоварена, мощната лодка се движеше с почти деветнайсет възела. Катерът беше малко по-бърз. Щеше да се крие зад кораба, докато можеше. Извика на Фазил, който беше слязъл при радиостанцията:

— Дай на 2182 килоцикла.

Това беше международната радиотелефонна честота за бедствия, а също и честотата за установяване на първоначален контакт между плавателни съдове.

Скоро се появи катерът, все още зад кораба, но бързо приближаващ, следван от голяма кръгообразна вълна. Когато Ландър погледна през рамо, видя носа на катера леко да извива, за да се насочи право към тях.

Фазил се покатери по стълбата и главата му се подаде над мостика.

— Нарежда ни да спрем.

— Да върви по дяволите. Превключи на честотата на бреговата охрана. Отбелязана е. Да видим дали ще извикат помощ.

Със загасени светлини лодката се понесе на запад към последните отблясъци на деня. Зад тях, блеснал грациозно със снежната си белота, катерът на бреговата охрана ги преследваше като териер.

Далия бекрепила пасивния радарен отражател към перилото на мостика. Подобното на хвърчило устройство от метални пръчки, купено от магазин за морски стоки за дванайсет долара, потрепваше от люшкането на лодката по вълните.

Ландър я изпрати долу да провери дали всичко е добре привързано. Не искаше нищо да се размести при предстоящия бяг на лодката.

Тя провери най-напред каютата с товара и после отиде при Фазил, който се чумереше над радиостанцията.

— Още нищо — каза ѝ той на арабски. — Защо ни е този отражател?

— Бреговата охрана вече ни видя — обясни Далия. Трябваше да крещи в ухото му, за да я чуе в клатушкащата се лодка. — Когато капитанът на бреговата охрана разбере, че преследването ще продължи на тъмно, ще накара радиста си да ни фиксира и проследи, докато още може да ни вижда. След това няма да има проблеми да идентифицира писукането, което ще издаваме на екрана му, когато се стъмни. — Ландър ѝ беше обяснил всичко това с досадна обстоятелственост. — С такъв отражател се получава дълъг, ясен сигнал, който се чува без намеса от страна на вълните. Ще звучим като метална лодка.

— Ами...

— Слушай ме внимателно — прекъсна го нетърпеливо тя и погледна нагоре над главите им. — По никакъв начин не бива да фамилиарничиш с мен, нито да ме докосваш, разбираш ли? Пред него трябва да говорим само на английски. Никога не се качвай на горния етаж на къщата му. Никога не го изненадвай. Заради мисията ни.

Лицето на Фазил бе осветено отдолу от радиостанцията. Очите му святкаха в кухините.

— Добре, заради мисията ни, другарко Далия. Докато ни върши работа, ще се съобразявам с него.

Далия кимна.

— Ако не се съобразяваш, може да усетиш на свой гръб на какво е способен — каза тя, но думите ѝ потънаха във вятъра, докато се изкачваше нагоре.

Беше мръкнало. Мъждукаше само светлинката от компасната будка, но тя бе видима единствено за Ландър. Той ясно виждаше червените и зелените светлини на катера и големия му прожектор, който пронизваше тъмата. Пресметна, че правителственият кораб е с половин възел по-бърз и че преднината му е около седем километра. Фазил се качи при него.

— Уведоми по радиото митницата за „Летиша“. Каза, че ще ни залови сам.

— Кажи на Далия, че времето приближава.

Ландър знаеше, че от катера не могат да го видят, но все пак улавяха и най-малката промяна в курса му. Почти усещаше пипалата на радара върху гърба си. Щеше да е по-добре, ако наоколо имаше и други кораби... Да! Отляво забеляза белите светлини на някакъв съд, който се движеше на север с доста голяма скорост. Промени леко курса

така, че да мине колкото може по-близо до него. Ясно си представяше радарния екран на патрулния катер — зелените светлини играеха по лицето на радиста, наблюдаващ големия образ на кораба и по-малкия на бързата лодка. Сигналът се появяваше ясно всеки път, когато лъчът на радара се завърташе.

— Пригответи се — извика той на Далия.

— Да вървим — обърна се тя към Фазил.

Той не зададе въпроси. Двамата изтеглиха малката платформа с плаващите устройства настрана от завързаните експлозиви. Плаващите устройства представляваха барабани, всеки от които имаше малък отвор отгоре и обикновен кран отдолу. Далия донесе мачтата от каютата и радарния отражател от мостика. Прикрепиха рефлексора на върха на мачтата и я поставиха в отвора на платформата. С помощта на Фазил тя завърза единия край на триметрово въже за долната част на платформата, а другия — към оловна тежест. Вдигнаха глава и видяха светлините на кораба почти над себе си. Носът му стърчеше като скала. Профучаха край него като светкавица.

Ландър зави на север и погледна назад над кърмата, за да остави кораба между себе си и патрулния катер. Сега сигналите на радара им се смесваха, като по-високият кораб заслоняваше лодката на Ландър от импулсите на радара.

Той изчисли разстоянието до катера.

— Отвори крановете наполовина. — Секунда след това спря двигателите. — Хвърляй.

Далия и Фазил пуснаха плаващата платформа през борда. Мачтата лудо се залюля, когато тежестта, увиснала под платформата, я стабилизира като шлеп, поддържащ радарния отражател високо над водата. Когато Ландър включи отново двигателите и пое право на юг, платформата отново се заклати.

— Радистът не може да бъде сигурен дали сигналът на отражателя сме ние или някакъв нов съд и не знае дали още не сме зад кораба — отбеляза Фазил. — Колко време ще плава мачтата?

— С полуотворени кранове петнайсет минути — отвърна Далия. — Когато катерът стигне там, ще е потънала.

— И той ще последва кораба на север да провери дали не сме зад него, така ли?

— Може би.

— До каква степен може да ни види сега?

— На такова разстояние дървената лодка е почти невидима. Дори боята ѝ е оловна. От кораба ще се получи слаба намеса. Ако спре, за да се послуша, шумът от двигателите му също ще помогне. Още не знаем дали се е хванал на въдицата.

От мостика Ландър наблюдаваше светлините на патрулния катер. Виждаше двете редици бели светлини и червената светлина на левия борд. Ако се обърнеше към тях, щеше да, види зелената светлина на десния борд.

Далия застана до него и заедно загледаха светлините на катера. Виждаха само червена светлина, а след малко, когато се отдалечиха, само белите редици лампички. Последен се скри лъчът на прожектора, повдиган от вълните, опипващ празната тъмнина.

Ландър усети ново присъствие на мостика.

— Прекрасна работа — рече Мухамад Фазил.

Ландър не му отговори.

## СЕДМА ГЛАВА

Очите на майор Кабаков бяха зачервени, а самият той се намираше в състояние на силна раздразнителност. Чиновниците от нюйоркската Служба по имиграция и натурализация бяха свикнали да ходят на пръсти около него, докато той седеше ден подир ден и преглеждаше снимки на арабите, живеещи в Съединените щати.

Книгите с размер на регистри по гражданското състояние, натрупани от двете му страни, съдържаха общо сто трийсет и седем хиляди фотографии и описания. Искаше да прегледа всичките. Беше убеден, че ако жената изпълнява мисия в тази страна, най-напред би си подсигурила прикритие. Папката „подозрителни араби“, поддържана от Службата по имиграция, съдържаше малко на брой жени и нито една от тях не приличаше на онази от спалнята на Хафез Наджир. Имиграционните власти бяха изчислили, че на Източното крайбрежие се намират около осемдесет и пет хиляди араби, влизащи незаконно в страната година след година и никъде нерегистрирани. Повечето работеха тихомълком на незабележими длъжности, не тревожеха никого и рядко влизаха в полезрението на властите. Тормозеше го вероятността жената да е една от тях.

Обърна уморено нова страница. Ето една жена. Катрин Галиб. Занимаваше се с деца с физически дефекти във Феникс. На петдесет години, които ѝ личаха.

До рамото му застана чиновник.

— Господин майор, търсят ви на телефона в канцеларията.

— Добре. Само не пипайте проклетите книги, защото после няма да знам докъде съм стигнал.

Търсеше го Сам Корли от Вашингтон.

— Как вървят работите?

— Засега нищо. Остават ми още към осемдесет хиляди араби.

— Получих доклад от бреговата охрана. Може да не е нещо важно, но един от катерите им вчера следобед засякъл мощен скутер в

близост до либийски кораб по крайбрежието на Джърси. Когато поискали да хвърлят един поглед, скутерът избягал.

— *Вчера ли?*

— Да, били са до кораба доста навътре в открито море. Корабът идва от Бейрут.

— Къде е той сега?

— На котва в Бруклин. Капитанът му е изчезнал. Още не знам други подробности.

— А скутерът?

— Изплъзнал им се в тъмнината.

Кабаков злобно изруга.

— Защо ни казват чак сега?

— Проклет да съм, ако знам, но това е положението. Ще се обадя в митницата. Там ще дадат по-пълна информация.

Старшият помощник на „Летиша“ и изпълняващ длъжността капитан Мустафа Фавзи разговаря цял час в малката си каюта с митническите служители, като ръкомахаше в гъстия от острия дим на турските му цигари въздух.

Да, твърдеше Фавзи, Скутерът се беше приближил до кораба. Нямали бензин и търсили помощ. Помогнал съгласно закона на морето. Описанието, което даде на скутера и пътниците му, беше неясно. Случило се в международни води, подчертаваше той. Не, нямало доброволно да се съгласи да претърсят кораба му. Според международното право корабът бил либийска територия и той носел отговорност за него след нещастното падане на капитан Лармосо зад борда.

Митнически власти не искаха да си създават неприятности с либийското правителство, особено сега, когато Близкият изток гореше. Видяното от бреговата охрана не съставляваше достатъчно основание за издаване на разрешение за обиск. Фавзи обеща писмен доклад за злополуката с Лармосо и митничарите напуснаха кораба, за да се посъветват с министерствата на правосъдието и външните работи.

Фавзи изпи бутилка от бирата на покойния капитан и заспа дълбоко за пръв път от много дни насам.



Стори му се, че чу глас, който го зовеше отдалече. Някой басово повтаряше името му и нещо дразнеше очите му. Фавзи се събуди и вдигна ръка да засенчи очи от ослепителния лъч на фенерче.

— Добър вечер, Мустафа Фавзи — рече Кабаков. — Ако обичаш, дръж ръцете си върху чаршафа.

Сержант Мошевски, чиято фигура изглеждаше огромна зад гърба на Кабаков, запали лампата.

— Не мърдай — нареди Мошевски и опря нож зад ухото му.

Кабаков придърпа стол и седна до леглото на Фавзи. Запали цигара.

— Ще остана доволен, ако проведем един тих разговор. Ще бъде ли тих?

Фавзи кимна и Кабаков кимна на Мошевски да махне ножа.

— А сега, Мустафа Фавзи, ще ти обясня как ще ми помогнеш, без да поемаш никакви рискове за себе си. Знаеш, че ако откажеш да ми сътрудничиш, ще те пречукам, без да ми мигне окото, но нямам причина да те убивам, ако ми помогнеш. Много е важно да го разбереш.

Мошевски нетърпеливо се размърда на стола и извади от джоба си въже.

— Нека първо го вържа...

— Не, не — възрази Кабаков и вдигна ръка. — Знаеш ли, Фавзи, при по-неинтелигентни от теб хора често се налага предварително да обясняваме, че първо, ако ме ядосат, ще изпитат адски болки и ще бъдат обезобразени, и второ, че ако са полезни, ще получат богато възнаграждение. И двамата знаем какво представлява това възнаграждение. — Кабаков тръсна пепелта от цигарата с малкото си пръстче. — По правило, преди да започнем разговора, бих накарал приятеля си най-напред да ти счупи ръцете. Но ти, Фавзи, няма какво да загубиш, ако ни кажеш какво е станало тук. Това, че не си казал нищо на митничарите, е удостоверено. Помощта, която ще окажеш на мен, ще остане наша тайна. — Хвърли на леглото израелския си паспорт. — Е, ще ми помогнеш ли?

Фавзи го погледна и преглътна с усилие. Не каза нищо.

Кабаков стана и въздъхна.

— Сержант, ще изляза да подишам чист въздух. Може би Мустафа Фавзи има нужда да се подкрепи. Обади ми се, когато изяде

тестикулите си.

И се обърна към вратата на каютата.

— Имам роднини в Бейрут.

Фавзи не бе в състояние да контролира гласа си. Кабаков виждаше как сърцето му се блъска в слабото, полуголо тяло, седнало на койката.

— Естествено, че имаш — съгласи се Кабаков. — И не се съмнявам, че са били заплашвани. Лъжи митничарите колкото си искаш. Но не и мен, Фавзи. Няма къде да се скриеш от мен. Нито тук, нито вкъщи, нито където и да е на земята. Уважавам роднините ти. Разбирам тези неща и няма да те издам.

— Ливанецът уби Лармосо на Азорските острови — започна Фавзи.

Мошевски нямаше вкус към изтезанията. Знаеше, че и Кабаков ги мрази. Трябваше да положи съзнателно усилие да не се усмихне, докато претърсваше каютата. Всеки път, когато монологът на Фавзи започнеше да се запъва, Мошевски спираше работата си, за да му хвърли страшен поглед, като се стараеше да изглежда разочарован, че няма повод да го накълца.

— Опиши го.

— Тънък, със среден ръст. На лицето си има белег, покрит с коричка.

— Какво имаше в чувалите?

— Не знам. Аллах ми е свидетел. Ливанецът ги напълни от сандъците в предния трюм. Не пусна никого наоколо.

— Колко души бяха в лодката?

— Двама.

— Опиши ги.

— Единият беше висок и слаб, другият — по-дребен. Носеха маски. Уплаших се и не ги гледах много-много.

— За какво говореха?

— По-високият говореше с ливанеца на английски.

— А по-дребният?

— Той мълча.

— Дали не е бил жена?

Арабинът се изчерви. Не искаше да признава, че се е уплашил от жена. Беше немислимо.

— Ливанецът е носил пистолет и е заплашил роднините ти и това те е накарало да му сътрудничиш, Фавзи — рече благо Кабаков.

— Би могъл да бъде жена — престраши се накрая Фавзи.

— Видя ли ръцете ѝ на чувалите?

— Носеше ръкавици. Но отзад на маската ѝ имаше буца, която би могла да е коса. А също и дупето ѝ.

— Какво дупето ѝ?

— Беше апетитно. По-широко от мъжко. Освен ако е било закръглено момче.

Мошевски, който ровеше в хладилника, се почерпи с бутилка бира. Зад бирата имаше нещо. Извади го и го подаде на Кабаков.

— Религията на капитан Лармосо изискваше ли да държи в хладилника си култови предмети? — попита Кабаков и приближи към лицето на Фавзи обезобразената от ножа фигурка на Божията майка.

Фавзи я изгледа с неподправеното неразбиране и отвращение, каквото изпитва истинският мюсюлманин към култовите изображения. Кабаков, дълбоко замислен, помириса статуетката и я почопли с нокътя на показалеца си. Пластичен експлозив. Лармосо е знаел какво е, но не е бил информиран за свойствата му, разсъждаваше той. Капитанът е сметнал, че е най-безопасно да го държи на студено като останалите експлозиви в трюма. Излишен труд, рече си Кабаков. Обърна статуетката в ръцете си. Щом са положили такива усилия да скрият експлозивите, значи са смятали да ги пренесат през митницата.

— Дай ми корабните документи — рязко нареди Кабаков.

След кратко забавяне Фавзи намери книгата с товарителницата. Минерална вода, обработени кожи... ето ги, три сандъка с религиозни статуетки. Произведени в Тайван. Изпратени на името на Бенджамин Музи.

Музи наблюдаваше от бруклинските възвишения как „Летиша“ влиза в нюйоркското пристанище, придружена от катера на бреговата охрана. Изруга на няколко езика. Какво ли беше забъркал Лармосо? Музи забърза към телефонната будка с най-голямата бързина, на която беше способен, тоест към четири километра в час. Придвижваше се с достолепието на слон и също като слон притежаваше учудваща грация на крайниците. Гази работа обаче беше доста объркана.

Размерите му не позволиха да влезе в будката, но успя да посегне и набере номера. Обади се в Спасителната служба на бреговата охрана и се представи за репортер на „Ел Диарио“ от „Пренса Латина“. Любезен младеж от пресцентъра на бреговата охрана му събщи подробности за „Летиша“, които беше научил по радиостанцията. Капитанът бил изчезнал и било предприето неуспешно преследване на скутер.

Музи подкара по скоростната магистрала Бруклин-Куинс, минаваща над пристанището в Бруклин. На кея до „Летиша“ забеляза митничари и полицаи от пристанищната полиция. Отдъхна си, като видя, че нито над кораба, нито над катера се вее червеният раиран флаг, означаващ опасен товар на борда. Или властите още не бяха открили експлозивите, или скутерът ги беше взел в открито море. Ако ги беше взел скутерът, което се очертаваше като много вероятно, имаше още малко време поне от гледна точка на намесата на закона. На властите щяха да са нужни няколко дни да проверят точка по точка списъка с товарите на „Летиша“ и да открият кой именно липсва. Вероятно още не го търсеха. Но Музи знаеше, че може би други го търсят.

В цялата работа имаше нещо ужасно гнило. Нямаше значение по чия вина щяха да обвинят него. Държеше в холандска банка четвърт милион долара в арабска валута и работодателите му нямаше да му простят това. Щом бяха взели експлозивите в морето, значи смятаха, че е готов да ги предаде, че ги е предал. Какво ли беше сторил оня глупак Лармосо? Каквото и да бе, Музи знаеше, че няма да получи възможност да обясни, че е невинен. Черният септември щеше да го ликвидира при първа възможност. Налагаше се да се пенсионира преждевременно.

Музи отиде до банката в Долен Манхатън и взе от личния си сейф дебела пачка банкноти и няколко чекови книжки. На една от тях беше изписано името на стара и престижна финансова къща в Холандия. Показваше баланс от двеста и петдесет хиляди долара, внесени наведнъж и достъпни единствено за него.

Музи въздъхна. Щеше да е добре, ако можеше да си прибере и другите двеста и петдесет хиляди, които трябваше да получи при доставката на експлозивите. А сега беше сигурен, че партизаните ще

сложат съгледвачи около холандската банка. Нека. Той пък от своя страна щеше да ги прехвърли в друга банка и да си ги получи там.

Нещата, които най-силно го вълнуваха, не бяха в сейфа. Паспортите му. От години ги държеше там, но след последното пътуване до Близкия изток непроситимо ги бе оставил вкъщи. Трябваше да ги вземе. След това щеше да се качи на самолета от Нюарк до Чикаго и Сиатъл, а оттам през полюса да прелети до Лондон. В кой ресторант на Лондон беше вечерял крал Фарук? Музи, голям почитател на вкусовете на Фарук, реши да провери.

Нямаше намерение да се връща в кантората си. Нека разпитват гърка. Невежеството му щеше да ги удиви. Вероятността партизаните да наблюдават и дома му беше голяма. Но нямаше да останат дълго там. С експлозивите под ръка щяха да имат много други грижи. Щеше да е глупост да се прибере веднага. Нека мислят, че вече е избягал.

Настани се в един мотел в Уест Сайд и се регистрира под името Честърфийлд Пардю. В умивалника в банята покри с лед дванайсет бутилки „Перие“. За миг нервни тръпки полазиха по гърба му. Изпита внезапно желание да се скрие в сухата вана и да пусне завеската, но се опасяваше, че обемистият му задник ще се заклепци във ваната, както стана веднъж в Атлантик Сити.

Тръпките преминаха и легна на леглото с ръце, скръстени върху щръкналия корем. Загледа се намръщено в тавана. Беше постъпил като последен глупак, когато се забърка с ония келяви партизани. Всички до един бяха кльощави слабоумни кретени, които се занимаваха само с политика. Бейрут вече му беше донесъл лош късмет при фалита на банка „Интра“ през 1967 година. Той отвори яма в пенсионния му фонд. Ако не беше този фалит, вече щеше да се е оттеглил на спокойствие.

Почти беше възстановил загубите си, когато дойде предложението на арабите. Тлъстата сума, която му предложиха за вноса на пластичните експлозиви, щеше да надхвърли всичките му щети. По тази причина реши да поеме риска. И половината от парите на партизаните щяха да му стигнат.

Оттегляне. В малката луксозна вила до Неапол, която нямаше изморителни стъпала. От толкова време го чакаше.

Беше започнал като прислужник на кораба „Али бей“. Чистеше каютите, защото още на шестнайсетгодишна възраст теглото му

пречеше да се катери по стълбите на каюткомпанията. Когато през 1938 година „Али бей“ пусна котва в Ню Йорк, Музи хвърли един поглед към града и веднага напусна кораба. Владееше свободно четири езика и смяташе бързо наум, което му помогна да си намери работа на пристанището в Бруклин като пазач на склад, собственост на един турчин на име Джахал Безир, човек с почти сатанинска изобретателност, натрупал състояние на черния пазар след Втората световна война.

Безир силно се впечатли от Музи, защото нито веднъж не го залови в кражба. Към 1947 година Музи въртеше счетоводството на Безир и с течение на времето старецът започваше все повече да разчита на него.

Умът на стария турчин оставаше буден и деен, но все повече се връщаше към турския език от своето детство, диктуваше кореспонденцията си на него, а превода оставяше на Музи. Безир правеше голям театър от четенето на преводите, но ако имаше няколко писма, никога не знаеше кое точно държи в ръката си. Това озадачаваше Музи. Зрението на стареца беше добро. В никакъв случай не беше сенилен. Говореше свободно английски. Чрез няколко хитроумни проверки Музи установи, че Безир вече не може да чете. Едно посещение в обществената библиотека разкри на Музи много неща за афазията. Старецът очевидно страдеше от нея. Музи дълго обмисля положението. След това започна да прави скромни спекулации с чужда валута, като се възползваше от кредита на турчина, без негово знание и съгласие.

Следвоенните валутни колебания се оказаха полезни за Музи. Единствено изключение бе тридневният период, когато картел от спекуланти срина акциите на мискетовото вино, а Музи притежаваше десет хиляди, закупени при двајсет и седем лири стерлинги едната, докато турчинът кротко похъркваше на втория етаж. Това му струва три хиляди щатски долара, които плати от джоба си, но вече можеше да си го позволи.

Междувременно беше очаровал Безир с изобретяването на кухо корабно въже за контрабанден внос на хашиш. Когато турчинът умря, се появиха някакви далечни роднини, поеха бизнеса и го съсипаха. Музи остана с шейсет и петте хилядарки, които беше спечелил от спекулации с валута, и с няколко отлични връзки в средите на

контрабандистите. Това му беше достатъчно да завърти търговия с всичко и всички, които му носеха пари, с изключение на силните наркотици. Астрономическите печалби от хероина го изкушаваха, но беше далновиден. Не искаше да го преследват до края на живота му, нито да спи нощем в заключен сейф. Бягаше от големите рискове, а и не харесваше хората, които търгуваха с хероин. Хашишът беше нещо съвсем различно.

Към 1972 година секцията Джихаз ал-Расд на Ал Фатах вече бе здраво свързана с търговията на хашиш. Много от половинкилограмовите чували, които Музи купуваше в Ливан, носеха тяхната търговска марка. Тъкмо посредством връзките си между търговците на хашиш Музи предаде писмото на американеца и пак чрез тях го наеха да вкара пластичните експлозиви незаконно в страната.

През последните месеци Музи беше започнал да се оттегля от търговията с хашиш и системно закриваше другите си дейности в Близкия изток. Правеше го постепенно, за да не навреди на някого. Не искаше да печели врагове, които биха попречили на мирното му оттегляне и на безкрайната поредица от вечери на открито на терасата с изглед към неаполитанския залив. А сега тази работа с „Летиша“ заплашваше да провали всичко. Може би партизаните се съмняваха в него, защото се оттегляше от Близкия изток. Сигурно и Лармосо беше чул за ликвидацията на бизнеса му и се бе почувствал застрашен и готов да започне собствен бизнес. Каквото и да беше направил Лармосо, не бе успял да намери общ език с арабите.

Музи знаеше, че може да се оправи в Италия. Трябваше му един последен голям риск в Ню Йорк, а след това беше свободен. Легнал на мотелското легло в очакване на момента да отпочне действията си, Музи си представяше, че вечеря в Лутече.

Кабаков седеше върху навит градински маркуч и зъзнеше. На тавана на склада, където се съхраняваха различни инструменти, бръснеше студено течение и стените бяха заскрежени, но все пак беше някакво прикритие и имаше добър изглед към къщата на Музи на отсрещната страна на улицата. Недоспалият мъж, наблюдаващ страничния прозорец на бараката, разви блокче шоколад и го заръфа.

Замръзналият шоколад се трошеше с пукот. Той и другите двама от екипа за тактически нападения бяха пристигнали от Вашингтон с нает микробус след повикване от страна на Кабаков.

Трудното петчасово каране по магистралата беше наложително, защото багажът на екипа щеше да предизвика интерес при проверката с флуороскоп на летището — картечници, снайперски пушки, гранати. Вторият човек от екипа беше на покрива на жилищния блок на отсрещната страна на улицата. Третият и Мошевски бяха в кантората на Музи.

Сънливият израелец предложи на Кабаков малко шоколад, но той поклати глава и продължи да наблюдава къщата през бинокъла, като надничаше през една цепнатина в полуотворената врата на склада.

Чудеше се дали не сбърка, като не каза на Корли и другите американски власти за Музи и статуетката. Изсумтя през носа си. Разбира се, че не. Американците в най-добрия случай щяха да му разрешат да разговаря с Музи в някаква полицейска стаичка в присъствието на адвокат. А така щяха да си приказват в по-благоприятна обстановка, ако арабите вече не го бяха очистили.

Музи живееше на приятна, залесена от двете страни уличка в района Кобъл Хил в Бруклин. Каменната къща, която обитаваше, се състоеше от четири апартамента. Неговият беше най-големият на партера. Единственият вход беше отпред и Кабаков беше сигурен, че ако дойде, ще използва него. Съдейки по огромните дрехи в гардероба, Музи бе прекалено дебел да се провира през прозорците.

Кабаков се надяваше да свърши бързо работата, стига Музи да му даде добра следа към експлозивите. Щеше да съобщи на Корли, когато всичко свършеше. Погледна часовника със зачервените си очи — седем и половина сутринта. Ако Музи не дойдеше до края на деня, трябваше да организира наблюдение на смени, за да могат хората му да поспят. Кабаков продължи да си повтаря, че Музи ще дойде. Паспортите му, три на брой, издадени на различни имена, се намираха в горния джоб на Кабаков. Беше ги намерил при бързото претърсване на спалнята. Би предпочел да чака в апартамента, но знаеше, че най-голямата опасност за Музи е на улицата, и искаше, ако се наложи, да го прикрие.

Отново прегледа прозорците отсреща. В сградата отляво се вдигна щора и Кабаков се напегна. На прозореца се показва жена по



бельо. Когато се извърна, зърна зад нея дете, седнало на кухненска маса.

По тротоара бяха наизлезли подранили чиновници, които с пребледнели от съня лица бързаха към автобусната спирка на улица „Пасифик“ на следващата пресечка. Кабаков отвори паспортите и за петдесети път заразглежда дебелото лице на Музи. Краката му бяха изтръпнали и той стана да се поразтъпче. Джобната радиостанция до него запращя.

— Джери Димпълс. На предната ви врата стои мъж с ключове.

— Разбрано, Димпълс — рече Кабаков в микрофона. Ако имаха късмет, щеше да е дневният пазач. Нощният беше хъркал непробудно на приземния етаж на склада. След секунда радиото отново се обади и израелецът на покрива потвърди, че нощният пазач напуска сградата. Той прекоси улицата, появи се в полезрението на Кабаков и се отправи към спирката.

Кабаков отново се зае да разглежда прозорците и когато обърна поглед към спирката, видя големия градски автобус, от който слязоха група чистачки. Те се заклатиха по улицата, яки жени на средна възраст, с пазарски чанти. Много от тях имаха славянски черти, наподобяващи чертите, на самия Кабаков. Приличаха на съседките от детството му. Проследи ги с бинокъла. Групата се топеше, защото жените една по една влизаха в къщите, където работеха. Стигнаха до дома на Музи и една дебела жена от центъра на групата се отдели и тръгна към входа с чадър под мишница и пазарски чанти в двете ръце. Кабаков фокусира бинокъла върху нея. Имаше нещо необичайно — обувките ѝ. Бяха много големи и на единия подпухнал глезен имаше порязване от бръснач.

— Димпълс — заговори Кабаков в микрофона. — Мисля, че дебелата жена е Музи. Влизам. Прикривай улицата.

Кабаков остави пушката, и взе от ъгъла голям чук.

— Прикривай улицата — повтори той на мъжа до себе си. След това затрополи по стълбите, без да го е грижа дали дневният пазач ще го чуе. Погледна бързо навън и се втурна през улицата, гушна чуча.

Входът на сградата не беше заключен. Застана пред вратата на Музи и се заслуша. След това с всичка сила замахна с чука към ключалката.

Вратата се отвори с трясък, като отнесе със себе си част от пантите. Кабаков се озова вътре, преди треските да паднат на пода, като насочи голям пистолет към дебелия мъж в рокля.

Музи стоеше на прага на спалнята си, ръцете му бяха пълни с книжа. Челюстта му трепереше и когато погледна Кабаков, в очите му се четеше тъпа болка.

— Кълна се, че не съм...

— Обърни се и сложи ръце на стената.

Кабаков внимателно го претърси и извади малък автоматичен пистолет от дамската му чантичка. Затвори строшената врата и я подпря с един стол.

Музи се беше съвзел с мълниеносна бързина.

— Имате ли нещо против да махна тази перука? Сърби ме главата.

— Нямам. Седни. — Кабаков заговори в радиостанцията. — Димпълс, свържи се с Мошевски. Кажи му да докара камиона. — Извади паспортите от джоба си. — Музи, искаш ли да живееш?

— Без съмнение ми задавате реторичен въпрос. Мога ли да знам кой сте? Нито извадихте разрешение за обиск, нито ме убихте. Това са единствените две неща, които бих разпознал веднага.

Кабаков показва на Музи паспорта си. Изражението на дебелия мъж не се промени, но в главата му късчетата мозайка светкавично се нареждаха, защото разбра, че има вероятност да оживее. Музи скръсти ръце върху престилката и зачака.

— Платиха ти вече, нали?

Музи се поколеба. Пистолетът на Кабаков изпука, заглушителят изсвистя и в облегалката на стола до врата на Музи се заби куршум.

— Музи, ако не ми помогнеш, си мъртъв. Те няма да те оставят жив. Ако останеш тук, ще влезеш в затвора. За теб трябва да е очевидно, че съм единствената ти надежда. Ще направя предложението си само веднъж. Кажи ми всичко и лично ще те кача на самолета на летище „Кенеди“. Аз и хората ми сме единствените, които могат да те качат жив на самолета.

— Името ви ми е познато, майор Кабаков. Знам с какво се занимавате и смятам, че е малко вероятно да ме оставите жив.

— Държиш ли на думата си в сделките?

— Често.

— Аз също. Предполагам, че вече си получил парите или поне една голяма част. Кажи ми и върви да ги харчиш.

— Къде? В Исландия ли?

— Това си е твой проблем.

— Добре — рече тежко Музи. — Ще ви кажа. Но искам да излетя довечера.

— Ако информацията ти съвпада с нашата, съгласен съм.

— Не знам къде са експлозивите и това е самата истина. Имах контакти с тях два пъти — веднъж тук и веднъж в Бейрут. — Музи изтри лице с престилката и облекчението се плъзна по тялото му като бренди. — Имате ли нещо против да си взема бутилка „Перие“? От говоренето ожаднявам.

— Знаеш, че къщата е обкръжена.

— Повярвайте ми, майоре, не искам да бягам.

Между хола и кухнята имаше само един тезгях за сервиране. Кабаков можеше да го наблюдава през цялото време. Кимна.

— Най-напред дойде американецът — заговори Музи до хладилника.

— Американецът ли?

Музи отвори вратата на хладилника и видя устройството секунда преди то да експлодира и да го забие на късчета в стената. Стаята се разтресе. Кабаков излетя от стола и падна. От носа му потече кръв. Изпочупените мебели затрещяха около него. Непрогледна тъма. Кънтящо мълчание и пукот на пламъци.

Първата тревога се вдигна в осем часа и пет минути. Диспечерът на пожарникарите я нарече „пожар в тухлен апартамент с размери седемдесет и пет на сто дваайсет и пет, изцяло обхванат, изискващ кола двеста дваайсет и четири, стълба сто и осемнайсет и спешна намеса“.

Полицейските телекси в участъците затракаха и изписаха следното съобщение:

СЪОБЩЕНИЕ 12 08 20 Ч. УЧАСТЪКЪТ  
ДОКЛАДВА ПОДОЗРИТЕЛНА ЕКСПЛОЗИЯ И ПОЖАР  
УЛ. ВИНСЕНТ 382. ДВЕ ЛИЦА ПОЧИНАЛИ ПО ПЪТЯ  
ЗА ОБЛАСТНАТА БОЛНИЦА ОПЕРАТИВЕН РАБОТНИК  
24

Рулото с хартията се обърна два пъти и последва:

СЪОБЩЕНИЕ 13 08 20 Ч. ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ  
ПРЕДИШНОТО ЕДИН ТРУП ЕДИН РАНЕН ОТКАРАНИ  
В БОЛНИЦАТА В ЛОНГ АЙЛАНД ОПЕРАТИВЕН  
РАБОТНИК 24

Журналисти от „Дейли Нюз“, „Ню Йорк Таймс“ и „Асошиейтед Прес“ чакаха в коридора на болницата в Лонг Айланд, когато капитанът на пожарникарите излезе от стаята зачервен и ядосан. До него бяха Сам Корли и заместник-началникът. Капитанът се прокашля.

— Мисля, че е експлозия на газ в кухнята — рече той и отмести поглед от камерите. — Сега проверяваме.

— Имената на жертвите?

— Само на мъртвия. — Консултира се с листчето в ръката си. — Бенджамин Музи или Мъзи. От пресцентъра ще ви го дадат.

Префуча покрай журналистите и излезе. Тилът му беше силно зачервен.

## ОСМА ГЛАВА

Бомбата, която уби Бенджамин Музи в четвъртък сутринта, беше поставена в хладилника двайсет и осем часа преди това от Мухамад Фазил и за малко не отнесе ръката му още преди да сложи детонатора в пластичния експлозив. Защото Фазил допусна грешка не с експлозива, а с Ландър.

Наближаваше полунощ, когато Ландър, Фазил и Далия привързаха лодката, и беше два часът, когато пристигнаха с експлозивите в дома на Ландър.

Когато Далия влезе в къщата, още усещаше люлеенето на лодката под краката си. Пригответи набързо топла вечеря и Фазил я изгълта лакомо на кухненската маса с посивяло от умора лице. Наложил се да занесе вечерята на Ландър в гаража. Не искаше да се отдели от експлозивите. Беше отворил един чувал и подредил шест статуетки на работния си тезгях. Стисна една в ръцете си и като миеща мечка, опитваща се да изяде мида, я задуши и заоблизва. Реши, че вероятно е „Хексоген“, китайско или руско производство, смесен с тринитротолуол или камникит и някакво свързващо вещество от изкуствен каучук. Синкавобялото вещество имаше лек мирис, който докосваше обонянието му като миризма на градински маркуч, забравен на слънце. Ландър знаеше, че трябва да побърза, ако иска всичко да е готово за мача за Суперкупата след шест седмици. Остави статуетката и се насили да сръбне малко супа, докато ръцете му не са се разтреперили. Едва погледна Далия и Фазил, когато влязоха в гаража. Фазил сложи в устата си таблетка амфетамин. Партизанинът се запъти към тезгяха и редицата от статуетки, но Далия го спря с докосване по ръката.

— Майкъл, моля те, имам нужда от половин килограм експлозив — рече тя. — За онова, което обсъждахме.

Говореше като жена с любовника си, оставяйки недоизречени неща в присъствието на трети човек.

— Защо не застреляте Музи?

Фазил цяла седмица бе живял под огромно напрежение, докато охраняваше експлозивите на кораба, и налетите му с кръв очи се присвиха, като чу равнодушния тон на Ландър.

— „Защо не застреляте Музи?“ — изимитира го той. — От теб никой нищо не иска, само дай експлозива.

Арабинът се запъти към тезгяха. Ръката на Ландър се стрелна и извади от долния рафт електрически трион. Включи го и свистящото острие се озова на сантиметър от протегнатата ръка на Фазил. Той се вцепени.

— Извинете, господин Ландър. Не исках да ви обидя. — Внимателно. Внимателно. — Ако стреляме, може само да го раним, а аз искам да се застраховам от всяка евентуалност. Вашият проект не бива да бъде подлаган на опасност.

— Добре — рече Ландър. Говореше толкова тихо, че Далия не го чуваше през воя на триона. Изключи го и острието бавно спря, докато всичките му зъбци станаха отчетливо видими. Ландър срязва на две една статуетка с ножа си. — Имаш ли детонатор и жица?

— Да, благодаря.

— Ще имаш ли нужда от батерия? Разполагам с няколко.

— Не, благодаря.

Ландър се върна към работата си и не вдигна очи, когато Далия и Фазил потеглиха с колата му към Бруклин да уредят смъртта на Музи.

Радио „88“ излъчи първия бюлетин за експлозията в четвъртък в осем и половина сутринта и потвърди самоличността на Музи в десет без петнайсет. Работата беше свършена. Последната възможна връзка между него и експлозивите бе прекъсната. Четвъртъкът вещаеше благоприятни дни. Ландър чу Далия да влиза в работилницата. Носеше му чаша кафе.

— Добра новина — рече той.

Тя заслуша внимателно повторението на новините по радиото. Ядеше праскова.

— Искане ми се да назоват и ранения. Възможно е да е гъркът.

— Не ме е грижа за него — отвърна Ландър. — Той ме видя само веднъж и не чу разговора ни. Музи не показва никакво особено уважение към него. Едва ли му се е доверявал.

Той спря да работи, за да я понаблюдава как стои облежната на стената и яде праскова. Далия обожаваше плодовете. Обичаше да я

гледа, погълната от простички удоволствия. Да показва апетита си. Това му внушаваше по някакъв начин, че е несложна и незапращаваща, че се движи невидим около нея. Той беше благият мечок, който наблюдава как туристът разтоварва багажа си в светлината на огъня. Когато в началото дойде при него, той често рязко се обръщаше да види дали на лицето ѝ не се четат злоба, коварство или отвращение. Но винаги беше една и съща — с нахаляв мания и приветливо изражение.

Далия знаеше всичко това. Правеше се, че следи с интерес през рамото му как подготвя амунициите. Всъщност беше разтревожена.

Фазил бе проспал почти целия вчерашен ден и голяма част от сутринта. Но скоро щеше да се събуди. Щеше да е въодушевен от успеха на устройството си и трябваше да се сдържи да не го покаже. Далия съжали, че Фазил беше завършил обучението си преди 1969 година, когато в Ливан дойдоха китайски инструктори. Те можеха да го научат на много неща за самоунищожението — нещо, за което не беше и чувал нито в Северен Виетнам, нито в Източна Германия. Наблюдаваше дългите пръсти на Ландър, които сръчно се движеха. Фазил направи вече почти фатална грешка по отношение на Ландър и искаше да е сигурна, че няма да я повтори. Трябваше да накара Фазил да разбере, че ако не е изключително внимателен, проектът може да стигне до кървав край още тук, в дома на Ландър. Проектът се нуждаеше от бързия, брутален ум на Фазил, а силата на мускулите и стрелбата му щяха да са от съществено значение в предпоследния момент при прикрепването на експлозивите към дирижабъла. Налагаше се да го държи под контрол.

Формално Фазил ѝ беше началник в терористичната организация, но тази мисия беше призната за нейна не от кого да е, а от самия Хафез Наджир. Освен това тя беше ключът към Ландър, а Ландър бе незаменим. От друга страна, Хафез Наджир беше мъртъв и Фазил вече не се боеше от гнева му. А Фазил нямаше особено напредничави схващания по отношение на жените. Щеше да е толкова просто, ако и тримата говореха френски. Тази малка разлика щеше да е неоченима, мислеше тя.

Фазил, както и повечето от образованите араби, практикуваше два вида поведение в обществото. Когато му се налагаше да говори френски в западни среди, обноските му по отношение на жените бяха

толкова изискани и равноправни, че повече не можеше да се желае. У дома, между обикновените араби, първичният му мъжки шовинизъм се налагаше веднага. Жената беше съд, слугиня, примитивно животно без контрол над половия си нагон, вечно разгонена кучка.

Фазил можеше да бъде космополит в маниерите си и радикал в политиката, но Далия усещаше, че в сърцевината на чувствата си не бе надраснал времената на дядо си, времената на женското обрязване, клитородектомията и инфабулацията — кървави ритуали, който предпазваха женските рожби от опозоряване на семействата. Когато я наричаше „другарко“, винаги долавяше в гласа му лек зъл присмех.

— Далия. — Гласът на Ландър върна вниманието ѝ върху него. Промяната въобще не се отрази на изражението ѝ. Отдавна беше го усвоила. — Подай ми тънките клещи. — Гласът му бе спокоен, а ръцете — сигурни. Добро знамение за трудния ден, който предстоеше.

Беше решила да не допуска излишно дърлене. Далия вярваше ако не в поведението, то в интелигентността и предаността на Фазил към делото. Вярваше в силата на собствената си воля. Вярваше в неподправеното разбирателство и привързаност, които споделяше с Ландър, а също и в петдесетте милиграма хлорпромазин, които беше разтворила в кафето му.



## ДЕВЕТА ГЛАВА

Кабаков се бореше с безсъзнанието като отчаян гмуркач, който се бухти нагоре към въздуха. Усещаше огън в гърдите си и опита да вдигне ръце към изгарящото го гърло, но някой държеше китките му с желязна хватка. Разбра, че е в болница. Усети под себе си сухия груб чаршаф и нечие присъствие до леглото. Не искаше да отваря смъдящите си очи. Волята владееше тялото му. *Трябваше да се отпусне. Нямахше да се бори и да губи кръв.* Не за първи път идваше на себе си в болница.

Мошевски, чиято огромна фигура се извисяваше до леглото, отпусна китките на Кабаков и се обърна към санитаря, застанал до вратата. Използва най-мекото си ръмжене.

— Съвзема се. Кажи на доктора да дойде веднага. Действай!

Кабаков отвори и сви едната си длан, сетне другата. Раздвижи десния крак, после левия. Мошевски почти се засмя от облекчение. Знаеше какво прави Кабаков. Раздвижваше крайниците си. Самият Мошевски го беше вършил по няколко повода.

Докато Кабаков се люшкаше между тъмата и болничната стая, измина доста време. Мошевски изруга под нос и тръгна към вратата, когато влезе лекарят, последван от сестра. Беше слабичък млад мъж с бакенбарди.

Заразглежда графиката, която се изписваше на монитора, докато сестрата отмести кислородната маска и вдигна чаршафа от подобната на палатка метална рамка, която не му позволяваше да се докосва до пациента. Лекарят светна с фенерче в очите на Кабаков. Бяха зачервени и когато ги отвори, се затъркаляха сълзи. Сестрата им капна капки и започна да тръска термометър, докато лекарят преслушваше гърдите на Кабаков.

Кожата му потръпваше под студения стетоскоп. Пластирът върху лявата страна на гръдния кош пречеше на лекаря. В спешното отделение бяха свършили добра работа. Огледа с професионално любопитство старите белези, които изпъстриха тялото на Кабаков.

— Бихте ли се отдръпнали от светлината? — обърна се той към Мошевски.

Мошевски пристъпи от крак на крак. Накрая застана до прозореца в поза, наподобяваща „свободно“, и гледаше навън, докато траеше прегледът. Последва лекаря в коридора.

Във фоайето чакаше Сам Корли.

— Е?

Младият лекар раздразнено повдигна вежди.

— А, да! Вие бяхте от ФБР. — Сякаш разпозна растителен вид. — Има леко мозъчно сътресение. Рентгеновите снимки са добри. Три ребра са счупени. Изгаряния втора степен на лявото бедро. Гърлото и дробовите са силно раздразнени от пушека, който е вдишвал. Синусите му са пробити и може да се наложи пункция. Следобед ще го посети специалист по УНГ. Очите и ушите изглеждат добре, но очаквам ушите му да звънтят. Не е нещо необикновено.

— Главният лекар каза ли ви да го впишете в списъка на пациентите в критично състояние?

— Главният лекар може да го вписва където си иска. За мен състоянието му е прилично, дори добро. Има забележително здрава физика, но доста е злоупотребявал с нея.

— Но вие трябва да...

— Господин Корли, главният лекар, ако реши, може да го обяви пред обществеността и за бременен, пет пари не давам. Няма да му противореча. Как стана злополуката или не бива да питам?

— Май е избухнала някаква печка.

— Да, сигурно. — Лекарят презрително изсумтя и отмина.

— Какво значи специалист по УНГ? — запита Мошевски.

— Уши, нос и гърло. Между другото, не знаех, че говорите английски.

— Едва-едва — обясни Мошевски и бързо се върна в стаята. Корли се втренчи замислено в гърба му.

Кабаков спа почти цял следобед. Когато действието на приспивателното отмина, очите му затрепкаха под клепачите и засънува наркотично-ярък сън. Намираше се в апартамента си в Тел Авив и червеният телефон звънеше. Но не можеше да го достигне. Беше се заплел в купчина дрехи на пода, които воняха на кордит.

Ръцете на Кабаков стиснаха болничния чаршаф. Мошевски чу, че платът се къса, и скочи от стола с бързината на бизон. Разтвори юмруците на Кабаков и сложи ръцете му до тялото. Успокои се, като видя, че е разкъсал само чаршафа, а превръзката е непокътната.

Кабаков се събуди, потънал в спомени. Събитията в къщата на Музи не се възпроизвеждаха последователно и беше влудяващо да подрежда частите, които изплуваха пред очите му. До вечерта махнаха кислородната маска и звънтенето в ушите намаля достатъчно, за да чуе разказа на Мошевски за събитията след експлозията — линейката, журналистите, временно залъганите, но недоверчиви вестници.

Кабаков може да чуе и Корли, когато го пуснаха в стаята.

— Как се добра до Музи? — Корли беше пребледнял от гняв.

Кабаков не искаше да говори. Това го караше да кашля, а кашлицата разгаряше огъня в гърдите му. Кимна на Мошевски.

— Кажу ми — изхриптя той.

Произношението на Мошевски се бе подобрило значително.

— Музи беше вносител...

— Боже Господи, знам това. Имам справка за него. Кажу какво чухте и видяхте.

Мошевски стрелна поглед, към Кабаков и получи леко кимване. Започна с разпита на Фавзи, откриването на статуетката и разглеждането на корабните документи. Кабаков описа сцената в апартамента на Музи. Когато свършиха, Корли вдигна слушалката на телефона до леглото на Кабаков и издаде бърза поредица заповеди — разрешения за претърсване на „Летиша“ и екипажа; осигуряване на екип от лабораторията за обследване на кораба. Кабаков го прекъсна веднъж.

— Кажу им да се държат зле с Фавзи пред екипажа.

— Какво? — Корли закри слушалката с ръка.

— Да кажат, че корабът е арестуван заради неговия отказ да сътрудничи. Наругайте го здраво. Дълга му услуга. Има роднини в Бейрут.

— Но ако се оплаче, ние ще сме на топа на устата.

— Няма да се оплаче.

Корли възобнови телефонния си разговор и продължи още няколко минути с инструкциите.

— ... да, Пиърсът, и да наречеш Фавзи...

— Канибал-свинеядец — подсказа Мошевски.

— ... да, точно така го наречете — завърши Корли. — Да, когато му четете правата. Пиърсън, не задавай въпроси, а изпълнявай. — Затвори телефона. — Добре, Кабаков. Според доклада на пожарната команда, двама мъже с торби за голф, които *съвсем случайно* са минавали наблизо, са те извели от къщата. *Някакви играчи на голф*. — Корли стоеше в средата на стаята в омачкания си костюм и подрънкваше с връзка ключове. — Въпросните господа *случайно* са напуснали местопроизшествието с микробус в момента, в който е дошла линейката. Какъв беше този микробус — совалка на някой клуб за голф, в който всички говорят със странен акцент? Цитирам от полицейския доклад: „И двамата говореха със странен акцент.“ Като теб. Какво мътиш, Кабаков? Искаш да ме вкараш в беля ли?

— Щях да ти се обадя, след като научех нещо. — В продрания глас на Кабаков не прозвуча съжаление.

— С картичка от шибания си Тел Авив. „Съжалявам за кратера на вулкана и приливната вълна.“ — Корли цяла минута гледа през прозореца. Когато се обърна към леглото, гневът по лицето му се беше стопил. Беше го надвил и вече можеше да започне отново. Кабаков ценеше тази способност. — Американецът — промърмори той. — Музи е споменал за някакъв американец. Между другото, Музи е бил чист. Бил е арестуван само веднъж за обида, побой и антиобществено поведение във френски ресторант. Обвиненията са били оттеглени.

— В къщата открихме съвсем малко неща. Бомбата е била с пластичен експлозив, малко над половин килограм. Смятаме, че е била свързана към фасунгата на лампичката в хладилника. Някой е изключил хладилника, скачил е бомбата, затворил е вратата му и отново го е включил. Обичайна практика.

— Чух веднъж за такава бомба — тихо, съвсем тихо се обади Кабаков.

— Първата ми работа утре е да те прехвърля във Военноморската болница в Бетесда. Там можем да се погрижим за сигурността ти.

— Няма да остана...

— Ще останеш, ще останеш. — Корли извади вечерния брой на „Ню Йорк Поуст“ от джоба на самото си и го разгърна. На трета страница се мъдреше снимката на Кабаков. Бяха го снимали над рамото на санитаря на линейката, когато го внасяха на носилка в

интензивното отделение. Лицето му беше на черни петна от дима, но чертите се виждаха ясно. — Изписали са името ти като „Кабов“, без адрес или професия. Вашингтон ще ме изяде. Директорът смята, че арабите ще те познаят на снимката и ще опитат да те очистят.

— Превъзходно. Ще хванем един жив и ще обсъдим въпроса с него.

— А, не. В тази болница няма да стане. Първо ще трябва да евакуираме цялото крило. Освен това може и да успеят. Мъртъв не ми вършиш работа. Не искаме да ставаш втори Йосеф Алон.

Полковник Алон, военновъздушен аташе на Израел, беше застрелян от партизаните на алеята за коли пред къщата си във вашингтонския квартал Чеве Чейс през 1973 година. Кабаков познаваше и харесваше Алон и стоеше до Моше Даян на летище „Лод“, когато свалиха тялото му от самолета, а вятърът диглеше знамето върху ковчегата му.

— Може да изпатят същите хора, които убиха Алон — намеси се Мошевски, усмихнат като крокодил.

Корли уморено поклати глава.

— Добре знаете, че ще изпатят наемни убийци. Не. Няма да допуснем да се стреля в болница. По-късно, ако искаш, можеш да произнесеш реч на стъпалата пред някое арабско посолство, облечен в червен анцуг, пет пари не давам. Но сега заповедите ми са да те опазя жив. Лекарят каза, че трябва да лежиш минимум една седмица. Сутринта си стягай багажа. Местиш се в Бетесда. На пресата ще кажем, че си прехвърлен във военната болница „Брук“ в Сан Антонио, в отделението за изгаряния.

Кабаков затвори очи за няколко секунди. Ако отидеше в Бетесда, щеше да попадне в лапите на бюрократи, които шест месеца щяха да го карат да разглежда снимки на арабски хлебари.

Нямаше намерение да ходи там. Имаше нужда от минимална лекарска помощ, абсолютна изолация и място, където да си почине един-два дена, без някой да му дава медицински указания за възстановяването му.

— Корли, мога да се погрижа за себе си по-добре от теб. Специално ли ти наредиха да ме закараш в Бетесда?

— Казаха; че аз отговарям за безопасността ти. И ти *ще бъдеш* в безопасност. — Неизречената заплаха прозвуча ясно. Ако Кабаков

откажеше да се подчини, Държавният департамент щеше да се погрижи да го върнат в Израел.

— Добре, чакай. До сутринта ще съм уредил всичко. Ще можеш да провериш всичко сам, за да се успокоиш.

— Не обещавам нищо.

— Но ще го имаш предвид, нали? — Кабаков мразеше увъртанията.

— Ще видим. Междувременно ще оставя пет души охрана на етажа. Гадно е да загубиш рунда, нали?

Кабаков го погледна и Корли изведнъж се сети за язовеца, който като дете беше хванал в капан. Язовецът се беше нахвърлил срещу него, като влачеше след себе си капана, а счупената му бедрена кост дълбаеше следа в земята. В този момент очите на Кабаков приличаха на очите на язовеца.

Когато агентът на ФБР излезе от стаята, Кабаков се опита да седне, но падна обратно върху възглавницата. От усилието му се зави свят.

— Мошевски, обади се на Рейчъл Бауман — каза той.

Телефонният номер на доктор Бауман се намираше в телефонния указател на лекарите в Манхатън. Мошевски го набра с малкия си пръст — единственият, който влизаше в отворите на шайбата, и чу гласа на телефонистката от службата за телефонни услуги. Доктор Бауман щяла да отсъства три дни.

Намери „Бауман Р.“ в раздела за домашни телефони в Манхатън. Обади се същият глас. Да, обясни момичето, доктор Бауман може би ще се обади, но не беше сигурна. Има ли телефон, на който доктор Бауман би могла да бъде намерена? Съжاليا, но не може да даде тази информация.

Мошевски накара един от федералните агенти в коридора да поговори с телефонистката. Изчакаха я да свери данните от картата му и да им се обади.

— Доктор Бауман е в хотел „Маунт Мърей Лодж“ в планината Поконо — рече най-сетне федералният агент. — Казала е на телефонистката, че ще се обади на домашния си телефон. Било е вчера. Още не се е обаждала. Щом е казала, че тя ще се обади, значи се е регистрирала в хотела под чуждо име.

— Да, да — изхриптя Кабаков.

— Вероятно някоя любовна авантюрка. — Агентът не можеше да говори тихо.

Е, помисли Кабаков, какво можеш да очакваш от жена, на която седем години не си се обаждал.

— Далече ли е това място?

— На около три часа път.

— Мошевски, иди я доведи.

На сто и петдесет километра от болницата в Лейкхърст, щата Ню Джърси, Майкъл Ландър бърникаше бутоните за настройване на телевизора. Той имаше отличен образ, всички електроуреди в къщата работеха безупречно, но Майкъл все не беше доволен. Далия и Фазил не издаваха нетърпението си. Новините в шест часа бяха почти свършили, когато Ландър най-сетне остави телевизора на мира.

— Вчера рано сутринта експлозия в Бруклин е отнела живота на Бенджамин Музи. Друг мъж е бил тежко ранен — съобщил телевизионният журналист. — Следва репортажът на Франк Фризели от мястото на събитието.

Последва пауза, през която журналистът гледаше неловко в камерата, и филмът тръгна. На екрана се появи Франк Фризели, застанал на тротоара пред дома на Музи на фона на гора от пожарникарски маркучи.

— ... е избил стената на кухнята и е причинил незначителни щети на съседната къща. Трийсет и пет пожарникари и шест пожарникарски коли се бориха с огъня близо половин час. Шестима от тях бяха откарани в болница поради вдишване на дима.

Камерата се пренесе на страничната стъпа на къщата, където зееше голяма дупка. Ландър напрегнато се наведе напред, за да прецени силата на взрива. Фазил гледаше като хипнотизиран.

Пожарникарите навиваха маркучите си. Очевидно телевизионният екип беше пристигнал малко преди приключването на операцията. Последваха сцени от площадката пред болницата. Някакъв интелигентен служител на телевизията, който явно знаеше, че болницата в Лонг Айланд е специализирана за жертви на злополуки в 76-и район, беше изпратил екип направо там след получаване на информацията за случилото се. Новинарите бяха пристигнали малко

преди линейката. Видяха се санитарите, които изнесоха носилката, като двама бутаха количката, а трети държеше банката с венозна течност за системата. Картината се затресе, очевидно събралата се тълпа блъскаше оператора. След това заподскача — операторът се затича редом с носилката. Когато стигнаха прага на интензивното отделение, камерата спря. Последен кадър на опушено от дима лице.

— Давид Кабов, без адрес, постъпи в болницата в Лонг Айланд. Състоянието му бе описано като критично.

— Кабаков! — изрева Фазил. Устните му оголиха зъбите и той избухна в нескончаем поток арабски ругатни. И Далия заговори на арабски. Беше пребледняла, спомни си стаята в Бейрут, черното дуло на автомата, насочено към нея, Наджир, отпуснат до опръсканата с кръв стена.

— Говорете английски. — Ландър трябваше да повтори два пъти, преди да го чуят. — Кой е този човек?

— Не съм сигурна — отвърна Далия и пое дълбоко дъх.

— Аз пък съм. — Фазил държеше гърбицата на носа си с палец и показалец. — Мръсен израелски страхливец, който напада нощем и убива, убива, убива жени, деца... не подбира. Еврейското копеле уби нашия водач и много други хора, за малко не уби Далия. — Несъзнателно Фазил сложи ръка на белега от куршум на бузата си, получен по време на нападението на щаба им в Бейрут.

Основната движеща сила на Ландър беше омразата, но неговата омраза произтичаше от униженията, болката и лудостта. Сега срещу него се изправи насажданата с години омраза и въпреки че Ландър не би могъл да определи и осъзнае разликата, изведнъж се почувства потиснат.

— Може пък да умре — обади се той.

— О, да — отвърна Фазил. — Можеш да бъдеш сигурен.



## ДЕСЕТА ГЛАВА

Кабаков лежеше, без да мигне, часове след като дневните звуци на болницата се сведоха до шумоленето на найлонови престилки, поскръцването на обувки с меки подметки по лъснатите подове и беззъбия вик на възрастен пациент, който от съседна стая призоваваше Бога. Държеше се както и преди в подобни случаи — лежеше, заслушан в движенията в коридора. Болниците ни плашат със старите ужаси на детството — неконтролирани черва и нуждата от плач.

Кабаков не разсъждаваше с понятията храброст и страхливост. Почетните грамоти му приписваха разни добродетели, част от които смяташе за несъществуващи. Фактът, че хората му благоговееха пред него, беше полезен, когато ги ръководеше, но не представляваше източник на гордост. Твърде много от тях бяха умрели до рамото му.

Беше виждал истинска храброст. Би я определил като, вършене на необходимото, независимо от всичко. Но ключовата дума беше *необходимото*, не *независимо от всичко*. Познаваше двама-трима мъже, които бяха безразсъдно безстрашни. Всички бяха с психически отклонения. Страхът можеше да се контролира и канализира. Това беше тайната на добрия войник.

Кабаков би се изсмял на предположението, че е идеалист, но вътрешно носеше една раздвоеност, която твърде се доближаваше до това, което се нарича еврейство. Можеше да бъде крайно прагматичен във възгледите си за човешкото поведение и едновременно, в дъното на сърцето си, да чувства божията намеса.

Кабаков не беше набожен в общоприетия смисъл на думата. Не беше изучавал ритуалите на юдейството. Но беше изживял всички дни от живота си със съзнанието, че е евреин. Вярваше в Израел. За него беше готов да направи всичко каквото може, а останалото да остави на равините.

Кожата под пластира на ребрата го засърбя. Откри, че ако се завърти леко, може да раздвижи пластира върху мястото на сърбежа. Не беше като истинско чесане, но все пак го облекчи. Лекарят, младият

господин еди-кой си, не спираше да задава въпроси за старите му белези. Кабаков се засмя вътрешно, като си спомни как любопитството му бе засегнало Мошевски. Беше казал, че Кабаков е професионален състезател по мотоциклетизъм. Не го осветли за битката при прохода Митла през 1956 година, нито за сирийските бункери при Рафид през 1967-а или за другите по-малко известни бойни полета, които бяха белязали Кабаков: хотелския покрив в Триполи, пристанището на Крит със свистящите наоколо куршуми — все места, където се спотайваха арабски терористи.

Въпросът на лекаря за старите рани го наведе на мисълта за Рейчъл. Сега, легнал в тъмнината, си спомни как се запозна с нея.

*Девети юни 1967 година.* Той и Мошевски лежаха на носилки в двора на полевата болница в Галилея, съскащият вятър навяваше пясък върху брезента, а бученето на генератора заглушаваше стоновете на ранените. Един лекар, крачещ като щъркел между ранените, извършваше ужасяващото сортиране на живи и мъртви. Кабаков и Мошевски, и двамата ранени от леки оръжия при нападението на сирийските възвишения в мрака, бяха внесени на светло в полевата болница. Фенерите за бърза помощ се люшкаха до лампите над операционната маса. След бодването на спринцовката последва безчувственост и лекар с маска се надвеси над него. Кабаков, който наблюдаваше, сякаш не се отнасяше до него, без да поглежда надолу към тялото си, с лека почуда забеляза, че ръцете на доктора, протегнати за надяване на нови стерилни ръкавици, бяха женски. Доктор Рейчъл Бауман, психиатър в болницата „Маунт Синай“ в Ню Йорк, записана като доброволен военен хирург, извади грубо излятия куршум, вдълбал се в ключицата на Кабаков.

Възстановяваше се в болницата в Тел Авив, когато тя влезе в отделението за визитация на оперираните пациенти. Беше привлекателна, около двайсет и шест годишна жена, с тъмночервена коса, стегната в кок. Когато започна прегледите, придружена от възрастен доктор и една сестра, очите на Кабаков не се отделиха от нея.

Сестрата го отви. Доктор Бауман не продума на Кабаков. Беше погълната от раната и натискаше с пръсти кожата около нея. След това го прегледа и по-възрастният лекар.

— Отлична работа, доктор Бауман — похвали я той.

— Благодаря, докторе. Дават ми по-леките случаи.

— Вие ли ме оперирахте? — намеси се Кабаков.

Тя го погледна, сякаш едва сега осъзна, че той присъства.

— Да.

— Имате американски акцент.

— Да, американка съм.

— Благодаря, че сте дошли при нас.

Настъпи пауза, тя замига и се изчерви.

— А аз ви благодаря; че дишате отвърна и излезе от стаята. Кабаков не може да скрие удивлението си.

— Говориш глупости — рече възрастният лекар. — Как би се почувствал, ако някой евреин ти каже; „Благодаря, че по цял ден се държиш като евреин.“ — Потупа Кабаков по ръката и се отдалечи.

След една седмица, когато излизаше от болницата, облечен в униформа, я зърна на стъпалата пред входа.

— Доктор Бауман.

— Майор Кабаков. Радвам се, че ви изписват. — Не се усмихна. Вятърът притисна към бузата ѝ кичур коса.

— Защо не вечеряме заедно?

— Благодаря, но нямам време. Трябва да тръгвам. — И тя изчезна в болницата.

Следващите две седмици Кабаков беше извън Тел Авив и възстановяваше контактите с разузнавателните източници на сирийския фронт. В безлунната нощ проникна в сирийската ракетна база, която непрекъснато нарушаваше споразумението за прекратяване на огъня въпреки контрола на ООН. Произведените в Русия ракети избухнаха едновременно в склада и издълбаха кратер в хълма.

Когато му наредиха да се върне в града, обади се на няколко познати жени и отново прекара приятно с тях. Но продължи настойчиво да кани Рейчъл Бауман. Тя продължаваше да помага в операционната и по шестнайсет часа на ден се занимаваше с ранени в главата. Най-сетне, уморена и лъхаща на дезинфекционни препарати, започна да се среща с Кабаков близо до болницата за кратки обеда или вечери. Беше сдържана, защитаваше себе си, защитаваше насоката на своя живот. Понякога, след последната за деня операция, сядаха на някоя пейка в парка и пийваха бренди от една манерка. Беше

прекалено уморена да води дълги разговори, но черпеше утеха от едрата тъмна фигура на Кабаков. Не пожела да посети апартамента му.

Всичко това свърши внезапно. Седяха в парка и въпреки че Кабаков не беше сигурен поради тъмнината, усещаше, че тя беше на ръба на сълзите. Отчаяна четиричасова операция на мозъчен кръвоизлив беше завършила неуспешно. Бяха я извикали да помогне при диагнозата като добра познавачка на черепните травми и бе потвърдила симптомите на субдурален хематом на седемнайсетгодишен арабски войник. Повишеното налягане на мозъчно-гръбначната течност и присъствието на кръв в нея не оставяха място за съмнение. Помагаше на неврохирурга. Настъпи обаче непредотвратим вътрешномозъчен кръвоизлив и младежът умря. Изчезна завинаги, както наблюдаваше лицето му.

Кабаков, засмян и нищо неподозиращ, й разправяше историята за някакъв танкист със скорпион в бельото си. Тя не реагира.

— За какво мислиш? — попита той.

На улицата зад тях с тропот минаваше въоръжена колона войници, та тя трябваше да вика, за да я чуе.

— Мисля си, че сега в някоя болница в Кайро също като нас се потят лекари, за да оправят бъркотиите, които ти създаваш. Правиш го дори в мирно време, нали? Ти и федаините.

— За нас няма мирно време.

— В болницата говорят за теб. Ти си някакъв суперкомандос, нали? — Вече не можеше да се спре и гласът ѝ се извиси. — Знаеш ли какво? Когато се прибирах, минах през фоайето на хотела и чух името ти. Някакво дребно дебело човече, втори секретар на една от чуждестранните мисии, пиеше с няколко израелски офицери. Казваше, че ако някой ден настъпи мир, ще трябва да те отровят с газ, както правят с обучените кучета.

Мълчание. Кабаков седеше неподвижен и профилът му смътно се очертаваше на фона на тъмните дървета.

Гневът внезапно я напусна и я остави отпусната и отвратена от удара, който му бе нанесла. Струваше ѝ усилие да продължи да говори, но му дължеше края на разказа си.

— Офицерите станаха. Един от тях удари шамар на дебелия и си тръгнаха, без да докоснат напитките си — завърши нещастно тя.

Кабаков се изправи пред нея.

— Идете да си починете, доктор Бауман.

През следващия месец Кабаков затъна до гуша в канцеларска работа. Бяха го върнали в Мосад, който трескаво се мъчеше да определи пълния размер на щетите, нанесени от враговете на Израел по време на Шестдневната война, и да изчисли потенциала им за втори удар. Провеждаха се изтощителни разговори с летци, командири на военни части и отделни войници. Кабаков провеждаше голяма част от разговорите и сравняваше събрания материал с информацията, получавана от арабски източници, като резюмираше резултатите в кратки докладни записки, които началниците му внимателно проучваха. Досадна и изморителна работа, а мисълта за Рейчъл Бауман рядко го навествяваше. Не се срещаше с нея и не я търсеше. Вместо това насочи вниманието си към една зряла сержантка от Сабра със силно издута отпред блуза, способна да обяди див бик без въже. Скоро обаче я прехвърлиха другаде и отново остана сам, този път умишлено, с притъпени от еднообразната работа чувства, докато едно празненство не го пробуди.

Беше първото му истинско празненство след края на войната, организирано от двајсетина парашутисти, служили под командването на Кабаков. Присъстваше буйна приятелска група от петдесетина души — мъже и жени, всичките войници. Почти без изключение бяха помлади от Кабаков, със загорели лица и светнали очи. Шестдневната война беше пресушила младостта по лицата им и сега тя, подобно на млади листенца, непобедимо се връщаше. Жените се радваха, че са с рокли, сандали и шарени блузи вместо с униформи, и бяха наистина приятни за гледане. Почти не се говореше за войната, не се споменаваха загиналите. За тях бяха прочетени и още дълго щяха да се четат молитви.

Групата беше наела за вечерта един ресторант в предградията на Тел Авив до пътя за Хайфа — отдалечена сграда, която на лунната светлина изглеждаше синкавобяла. Кабаков чу шума от празненството още в джипа си от триста метра разстояние. Звучеше като бунт с музикален съпровод. В ресторанта и под сянката на едно дърво до терасата танцуваха двойки. Когато Кабаков влезе и си запробива път през танцуващите, вълна от внимание заля заведението. Той отговори на поздравите, които надвиваха оглушителната музика. Някои от помладите войници го сочеха на дамите си с очи и кимане на глава. На

Кабаков му стана приятно, но положи усилие да не му проличи. Знаеше, че не бива да, се превръща в нещо специално. Всеки поемаше собствените си рискове. Тези хора бяха достатъчно млади, за да се увлекат от нещо подобно, помисли той. Доця му се Рейчъл да е там, да е с него и невинно вярваше, че това негово желание няма нищо общо с начина, по който го бяха посрещнали. Да върви по дяволите!

Проби си път до дългата маса в края на терасата, където се беше разположил Мошевски с група оживени момичета. Беше наредил пред себе си разнообразие от бутилки и разказваше всички мръсни вицове, за които можеше да се сети. Кабаков се почувства добре, а като пийна малко вино — още по-добре. Мъжете имаха различни чинове, висши и нисши, и на никого не се струваше странно, че майор и сержант танцуват един до друг. Дисциплината, която беше отвела израелците до Синай, беше породена от взаимно уважение и поддържана от духа им. Приличаше на връхна дреха, която при подобни случаи можеше да се остави на гардероб. Празненството беше хубаво — хората се разбираха помежду си, виното беше израелско, танците като в кибуците.

Малко преди полунощ Кабаков мярна Рейчъл между танцуващите двойки, застанала колебливо на границата на светлината. Тръгна към навеса в градината, където младежите танцуваха, пляскаха с ръце и пееха.

Въздухът, напоен с мирис на вино, силен тютюн и топли цветя, галеше голите й ръце и крака под късата джинсова рокля. Видя Кабаков, изтегнат като Нерон на стола си до дългата маса. Някой беше затъкнал цвете зад ухото му, в зъбите си стискаше пура. Към него се навеждаше момиче и оживено му говореше.

Рейчъл плахо тръгна през музиката и танцуващите към масата му. Съвсем млад лейтенант я улови за ръка и я завъртя в танца, а когато стаята спря да се върти пред очите й, пред нея стоеше Кабаков със светнали от виното очи. Беше забравила колко е едър.

— Давид — започна тя, като се вглеждаше в лицето му, — искам да ти кажа, че...

— Че ти се пие нещо — довърши Кабаков и й подаде чаша.

— Утре си заминавам, казаха ми, че си тук, а аз не мога да тръгна, без...

— Без да танцуваш с мен ли? Разбира се, че не можеш.

Рейчъл беше танцувала в кибуците, където като дете идваше през ваканциите, и сега бързо си припомни стъпките. Кабаков имаше ненадмината способност да танцува с чаша в ръка, която му пълнеха, без изобщо да спира да се движи. Пийваха поред от нея. Посегна зад нея с другата си ръка и дръпна фуркетите от косата ѝ. Тя се плъзна като тъмночервена маса по гърба и около лицето ѝ, беше по-гъста, отколкото Кабаков допускаше, че е възможно. Виното разгорещи Рейчъл и тя чу, че се смее, докато танцува. Другото, болката и унищожението, в които беше потопена, остана далече зад гърба ѝ.

Изведнъж разбраха, че вече е късно. Шумът бе утихнал и много от празнуващите си бяха тръгнали, без Кабаков и Рейчъл да забележат. Под дървото танцуваха само няколко двойки. Музикантите бяха заспали, главите им почиваха на масата до подиума. Танцуващите се движеха в ритъма на стара песен на Едит Пиаф, пусната на джубокса до бара. Терасата бе посипана с прекършени цветя и угарки от пури, заляга с локви вино. Съвсем млад войник с гипсиран крак, вдигнат на стол, пееше заедно с плочата и държеше бутилка до себе си. Беше късно, много късно. Настанил бе часът, когато луната залязва и предметите се втвърдяват в гаснещата светлина, готови да поемат тежестта на деня. Кабаков и Рейчъл се движеха едва-едва в такта на музиката. Сетне спряха, обгърнати от топлината на телата си. Кабаков целуна капчицата пот отстрани на врата ѝ, усети солен вкус като от морска вода. Тя се олюля и направи стъпка встрани да запази равновесие, бедрото ѝ се плъзна по неговото, задържа се и неизвестно защо се сети как за първи път беше опряла бузата си в топлия твърд врат на кон.

Отделиха се бавно един от друг, пропуснаха светлината между себе си и излязоха навън в притихналата зора. Кабаков, без да спира, грабна бутилка бренди от една маса. Оросената трева намокри глезените на Рейчъл, докато се качваха по пътеката на хълма. Виждаха скалите и храстите с неестествената яснота на зрението, която обикновено настъпва след безсънна нощ.

Седяха, облегли гърбове на една скала, и наблюдаваха изгрева. В светлината на ясният ден Кабаков виждаше дребните недостатъци на кожата ѝ, луничките, бръчките от умора под очите, хубавите скули. Искаше я страшно много, а времето беше изтекло. Целува я няколко минути, тя усещаше на врата си топлата му ръка.

По пътеката откъм гъсталака на върха на хълма се зададе свенлива двойка. Отупваха листа от дрехите си. Спънаха се в краката на Кабаков и Рейчъл, които седяха до пътеката, и отминаха, без да ги забележат.

— Давид, разтревожена съм — най-сетне проговори Рейчъл, като късаше една тревичка. — Знаеш ли, не исках да започвам.

— Е, аз... — Кабаков се постара да измисли нещо приятно, после се присмя на себе си. Харесваше я. Думите нищо не значеха. По дяволите думите! — Подмокрените гащи и смътните съжаления са за гимназисти. Ела с мен в Хайфа. Мога да взема една седмица отпуск. Искам да дойдеш с мен. А за отговорностите ти ще говорим следващата седмица.

— Следващата седмица. Следващата седмица може да съм останала без капчица разум. Имам задължения в Ню Йорк. Какво може да бъде различно след една седмица?

— Разтягането на пружините на леглото, излежаването на слънце и гледането в очите ще я направи различна. — Тя бързо се извърна. — Няма защо да възмущаваш.

— Не се възмущавам.

Той се усмихна. Усмихна се и тя. Настъпи неловко мълчание.

— Ще се върнеш ли? — попита Кабаков.

— Няма да е скоро. Трябва да довърша работата си. Във всеки случай няма да дойда, докато пак не избухне война. Но за теб тя не е спирала дори за минута, нали, Давид? За теб тя никога няма да свърши.

Той не каза нищо.

— Не е ли смешно? От жените се очаква да живеят своя малък живот и да се нагаждат към всичко, а мъжете имат своя дълг. Това, което върша аз, е истинско, ценно и важно. И щом аз казвам, че то е *моя* дълг, защото искам да е *мой* дълг, то е толкова реално, колкото *твоята* униформа. Следващата седмица няма да говорим за това.

— Добре — заяви Кабаков. — Върви и изпълнявай дълга си.

— И ти няма защо да се вкисваш.

— Не съм вкиснат.

— Давид, благодаря, че ме покани. Ако можех, щях да те поканя аз. Да отидем в Хайфа. Или някъде другаде. И да повредим пружините



на леглото. — Помълча и бързо додаде: — Довиждане, майор Давид Кабаков. Няма да те забравя.

Затича се надолу по пътеката. Разбра, че плаче едва когато джипът набра скорост и вятърът превърна сълзите в студени петна по лицето ѝ. Сълзи, изсушени от вятъра преди седем години в Израел.

В стаята на Кабаков влезе сестра и прекъсна мислите му. Стените на болницата се затвориха около него. Сестрата носеше хапче в картонена чашка.

— Смяната ми свършва, господин Кабов — рече тя. — Ще се видим утре следобед. — Кабаков погледна часовника си. Наближаваше полунощ, Мошевски трябваше да се е обадил от хижата.

От паркирана срещу болницата кола Далия Айяд наблюдаваше група медицински сестри от нощната смяна, които влизаха през главния вход. И тя си погледна часовника. След това потегли.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Кабаков гълташе хапчетата си, Мошевски стоеше до вратата на нощния бар „Бум-бум“ на хижата „Маунт Мърей“ и притеснено се взираше в тълпата. Трите часа шофиране в лекия снеговалеж през планината-джудже Поконо го бяха раздразнили. Както очакваше, в хижата нямаше регистрация на името на Рейчъл Бауман. Не беше я видял и сред вечерящите в ресторанта, въпреки че интересът му към посетителите на три пъти привлече вниманието на шефа на заведението, който смутено му предложи маса. Оркестърът в бар „Бум-бум“ дънеше здраво, но не беше лош, а „отговорникът по развлеченията“ беше цар на церемониите. Светлината на един прожектор непрекъснато се плъзгаше по масите и се спираше на всеки гост. Когато ги осветяваха, хората често махаха с ръка.

Рейчъл Бауман, седнала с последния си годеник и с млада двойка, с която се бяха запознали в хижата, не замаха с ръка, когато я осветиха. Смяташе, че хижата е грозна и без хубав изглед. Смяташе, че Поконо е скучна ниска планина. Смяташе тълпата за старомодно облечена. Огромният брой годежни пръстени и брачни халки святкаха наоколо като мътно съзвездие. Това я потискаше, защото ѝ напомняше, че почти е решила да се омъжи за представителния, скучен млад адвокат, седнал до нея. Той не беше мъжът, който би могъл да се меси в живота ѝ.

На всичкото отгоре стаята им беше ужасна, струваше шейсет долара на ден и във ваната имаше косми. Мебелите бяха в стил „ориенталски Бруклин“, а космите във ваната несъмнено имаха полов произход. Годеникът ѝ носеше халата си над риза с папийонка и не сваляше часовника си в леглото. Велики Боже, мислеше Рейчъл, аз пък нося пръстени от емайл.

Мошевски изникна до масата като кит, надничащ в лодка. Беше решил какво да каже. Първата му реплика щеше да е шеговитата.

— Доктор Бауман, винаги когато ви виждам, сте на празненство. Помните ли ме? Мошевски, Израел, шейсет и седма. Може ли да

разменим няколко думи?

— Моля?

Мошевски не беше намислил повече встъпителни думи. Поколеба се, окопоти се и се наведе към нея, сякаш показваше лицето си на нисък дерматолог.

— Робърт Мошевски, Израел, хиляда деветстотин шейсет и седма година. С майор Кабаков? В болницата и на празненството?

— Разбира се! Сержант Мошевски. Не ви познах в тези цивилни дрехи.

Мошевски се смути. Стори му се, че тя каза „служински дрехи“. Хвърли бърз поглед върху облеклото си. Не видя нищо особено. Приятелят на Рейчъл и другата двойка го гледаха втренчено.

— Марк Тобман, това е Робърт Мошевски, мой добър приятел — обясни Рейчъл на кавалера си. — Моля ви, седнете, сержанте.

— Да, заповядайте — присъедини се неуверено Тобман.

— Какво, за Бога... — Лицето на Рейчъл внезапно се промени. Давид добре ли е?

— Почти. — Стига светски разговори. Указанията му не включваха сядане на маса и сладки приказки. Какво щеше да си помисли Кабаков?

Наведе се към ухото ѝ. — Моля ви, трябва да говорим насаме — избоботи той. — Много е спешно.

— Бихте ли ни извинили? — Сложи ръка на рамото на Тобман и започна да се изправя. — Само за момент, Марк. Всичко е наред.

След пет минути Рейчъл се върна на масата и извика Марк отвън. Десет минути по-късно той седеше сам на бара, подпрял с ръка брадичката си. Рейчъл и Мошевски се носеха към Ню Йорк, а снегът святкаше по предното стъкло на колата като трасиращи куршуми.

На юг вместо сняг валеше суграшица, която тропаше по покрива и предното стъкло на микробуса на Ландър, докато Далия Айяд го караше надолу по Гардън Стейт Паркуей. Пътят беше посипан с пясък, но магистрала 70, по която зави на запад към Лейкхърст, беше хлъзгава. Когато стигна до къщата на Ландър и изтича вътре, беше три часът през нощта. Ландър си сипваше кафе. Тя сложи на кухненската маса вестник „Дейли Нюз“ и го разгърна на средната страница. Лицето

на мъжа върху носилката се виждаше ясно. Нямаше съмнение, че е Кабаков. Студени капки вода се застичаха по темето ѝ, когато снежинките по косата ѝ започнаха да се топят.

— Е, добре, Кабаков е. И какво от това? — запита Ландър.

— Какво ли? — обади се Фазил, появил се от стаята си. — Той е имал възможност да разговаря с Музи и може би е получил от него описанието ти. Сигурно е открил Музи след проверка на кораба, а на кораба вероятно са му дали и моето описание. Може още да не е разбрал, че става дума за мен, но знае, че съществувам. Скоро ще се сети. Виждал е и Далия. Трябва да изчезне.

Ландър тръшна чашата с кафе върху чинийката.

— Говориш глупости, Фазил. Ако властите знаеха нещо, отдавна да са тук. Искаш да го убиеш за отмъщение. Нали той е застрелял водача ви? Влязъл е спокойно в апартамента и му е взривил задника.

— Промъкнал се е, докато спял...

— Вие, арабите, просто ще ме уморите. Израелците ви трепят под път и над път, защото единственото, за което мислите, е отмъщението, все се стараете да им върнете за нещо, което е станало предната седмица. И сте готови да рискувате и този проект, само и само да си отмъстите.

— Кабаков трябва да умре — повиши тон Фазил.

— А може би не е просто отмъщение. Страх ви е, че ако не го очистите, докато е ранен, рано или късно ще се върне и ще посети *и вас* посред нощ.

Думата „страх“ увисна във въздуха помежду им. Фазил полагаше огромни усилия да се овладее. Арабите биха погълнали по-лесно жаба, отколкото обида. Далия бързо се придвижи до кафеварката и застана така, че да не могат да се гледат в очите. Сипа си кафе и се облегна с лакти на масата, а задните ѝ части плътно се опряха в чекмеджето с ножовете.

Когато Фазил намери сили да проговори, гласът му бе пресипнал.

— Кабаков е най-добрият им човек. Ако умре, ще изпратят друг, но няма да е същото. Разрешете ми да подчертая, господин Ландър, че Музи беше ликвидиран, защото ви е виждал. Би могъл да ви разпознае по лицето и... — Арабската кръв даваше възможност на Фазил да говори много изкусно, когато пожелае. Поколеба се достатъчно дълго,

за да може Ландър да се сети за думата „ръка“, след което тактично промени посоката на изречението: — ... по говора. Освен това не носим ли всички белезите от своите рани? — Потупа белега на бузата си. Ландър остана безмълвен, а Фазил продължи: — Сега говорим за човек, който е виждал Далия в лицето. Има места, на които би могъл да види снимката ѝ.

— Къде например?

— Снимката ми е в регистъра на чужденците. На нея съм добре дегизирана. Но в годишника на абсолвентите на Американския университет в Бейрут...

— Университетски годишник? Хайде де, той никога...

— Правили са го и преди, Майкъл. Знаят, че често ни вербуват там и в Университета в Кайро. Случва се снимката да се направи и годишникът да се публикува, преди човекът да се включи в движението. Той ще търси.

— Ако идентифицират Далия, снимката ѝ ще бъде разпространена — допълни Фазил. — Когато дойде времето да нанесеш удара, навсякъде ще гъмжи от ченгета от тайните служби, особено ако присъства и президентът.

— Ще присъства, ще присъства. Вече е потвърдил.

— Тогава е много вероятно тайните служби да дойдат и на летището. Може би вече ще са видели снимката на Далия и евентуално моята и ще разполагат с твоето описание — рече Фазил. — И всичко заради Кабаков... ако го оставим жив.

— Няма да допусна риска да арестуват теб или Далия — изсъска Ландър. — А ще бъде тъпо да отида сам.

— Това не е необходимо — намеси се Далия. — Ще го направим от разстояние — излъга тя.

В болницата в Лонг Айланд Рейчъл трябваше на два пъти да показва документ за самоличност на застаналите на пост федерални агенти, преди да ѝ разрешат да придружи Мошевски до етажа, на който лежеше Кабаков.

Кабаков се събуди от лекия звук на отварящата се врата. Рейчъл прекоси тъмната стая и сложи длан на бузата му, усети миглите му да докосват ръката ѝ и разбра, че е буден.

— Тук съм, Давид.

Шест часа по-късно Корли се върна в болницата. Часовете за посещения бяха започнали; близките на пациентите носеха цветя по коридорите и тревожно се съвещаваха пред вратите, на които имаше надпис: „Посетители не се допускат. Пушенето забранено, използва се кислородна бутилка.“

Корли откри Мошевски на една пейка пред стаята на Кабаков със сандвич „Биг Мак“ в ръка. До него на инвалиден стол седеше около осемгодишно момиченце. И то ядеше „Биг Мак“.

— Спи ли Кабаков?

— Къпе се — отговори Мошевски с пълна уста.

— Добро утро — поздрави детето.

— Добро утро. Мошевски, кога ще свърши с банята?

— Когато сестрата го изтърка — обясни детето. — Много гъделичка. Къпала ли ви е някога сестра?

— Не. Мошевски, кажи ѝ да побърза. Трябва да...

— Искате ли да си отхапете от сандвича ми? — попита детето. — Господин Мошевски и аз изпратихме да ни ги купят. Господин Мошевски не разрешава на господин Кабаков да яде сандвичи. Господин Кабаков се изрази много остро по този повод.

— Разбирам — заяви Корли и загриза нокътя на палеца си.

— Имам същите изгаряния като господин Кабаков.

— Много съжалявам.

Момиченцето се наведе предпазливо настрани и си взе пържени картофи от плик в скута на Мошевски. Корли отвори вратата, надникна вътре, размени няколко думи със сестрата и се върна в коридора.

— Остава ѝ още един крак — промърмори той. — Още един крак.

— Готвех и обърнах тенджерата с вряла вода отгоре си — обади се детето.

— Моля?

— Казах, че готвех и се изгорих с вряла вода.

— О, съжалявам.

— Казах на господин Кабаков... същото е станало и с него, знаете... та му казах, че повечето домашни злополуки стават в кухнята.

— Ти си говорила с господин Кабаков?

— Разбира се. Гледахме заедно през прозореца му как децата играят мач на игрището отсреща. Играят всяка сутрин преди училище. От моята стая виждам само някаква тухлена стена. Той знае много смешни вицове. Искате ли да ви кажа един?

— Не, благодаря. Той вече ми ги разказа.

— И аз имам легло като неговото...

Сестрата излезе в коридора с пълен леген в ръце.

— Вече можете да влезете.

— Добре — отвърна детето.

— Почакай, Доти — избоботи Мошевски. — Остани с мен. Не сме си изяли картофите.

— Пържените картофи — рече то.

Корли завари Кабаков седнал в леглото.

— Щом като вече си чист, мога да ти кажа новините. Получихме разрешение за обиск на „Летиша“. Трима членове на екипажа са видели лодката. Никой не помни номерата, но те и без това са били фалшиви. Имаме малко боя, полепнала по корпуса, когато се е опирала в кораба. В момента се анализира.

Кабаков направи лек, нетърпелив жест. Корли не му обърна внимание и продължи:

— Специалистите по електроника разговаряха с радиста на катера на бреговата охрана. Смятат, че лодката е била дървена. Знаем, че е била много бърза. На базата на описанието на звука допускаме, че е имала дизелови турбодвигатели. Напълно отговаря на описанието на контрабандистки скутер. Рано или късно ще я намерим. Вероятно е строена в добра корабостроителница.

— А американецът?

— Нищо. Както знаеш, страната гъмжи от американци. Накарахме моряците от екипажа на „Летиша“, които могат да работят с идентификатора, да съставят портрет на мъжа, който се е качил допълнително на кораба. Но трябва да работим с преводач и върви много бавно. Казват: „Има очички като свински гъз“ и други подобни. Ще ти донеса идентификатор да направиш портрет на жената. В лабораторията работят върху статуетката.

Кабаков кимна.

— Организирай съм евакуация в единайсет и половина. Ще тръгнем оттук в единайсет, ще те закараме на терминала на

военноморските сили на летище „Ла Гуардия“...

— Мога ли да поговоря с вас, господин Корли? — обади се Рейчъл от вратата. Държеше в ръка рентгеновите снимки и изследванията на Кабаков и носеше най-колосаната си бяла престилка.

— Вече можех да съм в израелското посолство — рече Кабаков. — Там нямаше да можете да ме пипнете с пръст. Поговори с нея, Корли.

Половин час по-късно Корли проведе разговор с главния лекар, който на свой ред разговаря със служителя, който отговаряше за връзките със средствата за масово осведомяване. Служителят беше решил да си тръгне по-рано следобед. Мушна под телефона съобщение за журналистите и не си направи труда да приложи справка за състоянието на пациента.

Телевизионните станции, които подготвяха новините си в шест часа, се обадиха късно следобед да проверят има ли нещо ново в отделението за злополуки. Чиновникът им прочете съобщението, в което се казваше, че „господин Кабов“ е преместен във Военната болница в Брук. Денят беше преизпълнен с новини. Никоя от станциите не излъчи тази информация.

„Ню Йорк Таймс“, както винаги прецизен, включи няколко реда за преместването на „господин Кабов“. Тяхното обаждане беше последното и съобщението беше хвърлено в коша. Първото издание на „Таймс“ се появи на сергиите твърде късно, едва в десет и половина вечерта. Далия вече пътуваше.



## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бързият влак мина с грохот под Ийст Ривър и спря на спирка „Бороу Хол“ близо до болницата в Лонг Айланд. От влака слязоха единайсет медицински сестри, които трябваше да застъпят, в единайсет и половина вечерта на нощна смяна. Когато се заизкачваха по стъпалата към улицата, бяха станали дванайсет. Жените се движеха близо една до друга по тъмния бруклински тротоар и леко обръщаха глави да се вгледат в сенките с изострения инстинкт за самосъхранение, характерен за обитателките на градовете. Наблизо се мяркаше само силуетът на някакъв пияница, който се заклатушка към тях. Сестрите го бяха забелязали от двайсет и пет метра, преместиха чантите си така, че да са по-далеч от него, заобиколиха го и отминаха, като оставиха след себе си приятен аромат на паста за зъби и лак за коса, който той не можа да оцени поради запушения си нос. Почти всички прозорци на болницата бяха тъмни. Чу се вой на линейка, спря и се повтори, този път по-силно.

— Правят ни серенада — обади се сдържан глас.

Мъжът от охраната им отвори вратата с прозявка.

— Покажете документите си, госпожи.

Жените е мърморене забъркаха в чантите си и извадиха документи — пропуски на медицински сестри и жълто-зелените карти на Нюйоркския университет за частни сестри. Това беше единствената мярка за сигурност, с която ги посрещнаха.

Човекът хвърли поглед върху отворените карти, сякаш проверяваше ученици в клас. Махна на сестрите и те се пръснаха из голямата болница на път за работните си места. Една от тях влезе в женската съблекалня на партера срещу асансьорите. Както и очакваше, вътре беше тъмно.

Тя запали и се огледа в огледалото. Русата перука ѝ стоеше безупречно, а изрусяването на веждите се оказа сполучлив номер. Памучните подплънки в бузите и очилата с необичайни рамки правеха Даля Айяд неузнаваема.

Окачи палтото се на закачалката и извади от вътрешния му джоб малък поднос. Сложи върху него две шишенца, термометър, пластмасова шпатула за натискане на език, малка картонена чашка за хапчета и ги покри с бяла платнена кърпа. Подносът беше за отклоняване на вниманието. Важната част се намираше в джоба на престилката ѝ. Спринцовка, пълна с калиев хлорид, достатъчен да спре сърцето на бивол.

Сложи на главата си колосаната касинка и здраво я забодее с фиби. Провери за последен път вида си в огледалото. Широката сестринска престилка не ѝ стоеше добре, но даваше възможност да прикрие автомата „Берета“, пъхнат в горната част на чорапогащите. Остана доволна.

На коридора на партера се намираха административните канцеларии, наоколо цареше полумрак и нямаше никой. Осветлението беше намалено до минимум поради енергийната криза.

Вървеше по коридора и четеше табелките на вратите. „Счетоводство“, „Картотека“... А, ето — „Информация за пациентите“. Прозорчето, на което се получаваха справките, и кръглият отвор в средата му бяха тъмни.

Вратата беше с обикновена автоматична брава. Достатъчни бяха трийсет секунди да натисне езичето със специалния лост и да я отвори. Беше обмислила особено внимателно следващия си ход и реши, въпреки инстинктивното си желание да остане скрита, да запали лампите, вместо да си служи с фенерчето. Една от неоновите тръби забръмча и светна.

Отиде до големия регистър на писалището и го отвори на буквата К. Нямаше Кабаков. Щеше да се наложи да го търси от врата на врата, да се оглежда за охрана и да се изложи на риска да я разкрият. Не. По телевизията бяха произнесли името му като Кабов. Във вестниците също го писаха Кабов. Ето го, в дъното на страницата. Кабов, Д. Без адрес. Всички въпроси да се прехвърлят към главния лекар. За проявен интерес да се уведомят главния лекар, болничната охрана и Федералното бюро за разследване, ЛЕ 5-7700. Беше в стая 327.

Далия пое дъх и затвори регистъра.

— Как влезе тук?

Далия едва не подскочи, но успя да се овладее, погледна спокойно нагоре и видя човека от охраната, който надничаше през прозорчето на гишето.

— Слушай, ако наистина искаш да свършиш нещо полезно — рече тя, — вземи тази книга и я занеси горе на нощния администратор. Така няма да има нужда да я мъкна чак догоре. Тежи към пет килограма.

— Как влезе тук?

— С ключа на нощния администратор. — Ако поискаше да види ключа, щеше да го убие.

— Нощем тук не се влиза.

— Добре де, ако искаш, обади се горе и им кажи, че трябва да получават разрешение от теб. На мен ми е все тая. Току-що ми наредиха да дойда и да им занеса регистъра, това е всичко. — Ако се опиташе да позвъни, щеше да го убие. — Значи преди да вляза тук, трябваше да ти се обадя, така ли? Не знаех.

— Аз отговарям за всичко това, ясно ли е? Трябва да знам кой се мотае тук. Виждам светлина, а не знам какво става. Наложил се да оставя входа и да дойда дотук. Ами ако някой чака отвън да влезе скришом? Ще ме уволнят, защото не съм бил на поста си, ясно ли е? Когато слизаш тук, трябва да ми се обаждаш.

— Разбира се. Съжалявам.

— Да не забравиш да заключиш и да изгасиш лампата.

— Няма.

Той кимна и бавно се отдалечи по коридора.

Стая 327 беше тиха и тъмна. През спуснатите щори се процеждаше светлина от лампите на улицата и хвърляше леки ивици по тавана. Очи, привикнали с мрака, биха видели легло, снабдено с алуминиева рамка за поддържане на чаршафите на разстояние от тялото на пациента. В леглото Доти Хиршбърг спеше с дълбокия сън на детството, върхът на палеца ѝ едва докосваше устните, пръстите ѝ бяха разтворени на възглавницата. Цял следобед беше гледала от прозореца на новата си стая как децата играят мач и се беше уморила. Вече бе свикнала с влизанията и излизанията на нощните сестри и когато вратата бавно се отвори, не помръдна. Лентата светлина на отсрещната стена се разшири, закри се от сянка и отново се стесни с тихото затваряне на вратата.

Далия Айяд стоеше с гръб към вратата и чакаше зениците ѝ да се разширят. На светлината от коридора беше видяла, че стаята е празна, с изключение на пациента. Възглавниците на стола още бяха издълбани от бдението на Мошевски. Далия отвори уста и задиша през нея, за да не се чува звук. Чувахе в мрака дишането на другия човек. В коридора зад гръба ѝ стъпките на сестра спряха и влязоха в отсрещната стая.

Далия тихо се придвижи до краката на леглото с палатката. Остави подноса на нощната масичка и извади спринцовката от джоба си. Махна капачето от дългата игла и натисна буталото, докато видя малка капка течност на върха на иглата.

Нямаше значение къде ще удари инжекцията. Все пак най-бързо щеше да стане в сънната артерия. Придвижи се в тъмнината до леглото и леко потърси врата, докосна коса, сетне кожа. Беше мека. Трябваше да напипа пулса. Ето го. Твърде мека кожа. Мека коса, мека кожа, тънък врат. Прибра спринцовката в джоба и запали фенерчето.

— Здравей — обади се Доти Хиршбърг и замига в светлината. Пръстите на Далия останаха вледенени на грълото.

— Здравей — рече Далия.

— Светлината ми пречи. Инжекция ли ще ми биеш? — Взираше се тревожно в осветеното отдолу лице на Далия. Ръката се придвижи към бузата ѝ.

— Не. Няма да ти бия инжекция. Добре ли си? Имаш ли нужда от нещо?

— Проверяваш дали всички спят ли?

— Да.

— Тогава защо ги будиш?

— За да се уверя, че са добре. Сега заспивай.

— Струва ми се много глупаво. Да будиш хората, за да видиш дали спят.

— Кога се премести в тази стая?

— Днес. Господин Кабов беше тук. Майка ми помоли да ме преместят тук, за да виждам игрището.

— А къде е господин Кабов?

— Махна се.

— Зле ли беше? Когато го изнасяха, беше ли покрит целият?

— Искате да кажете дали не е умрял? Не, но обръснаха едно място на главата му. Вчера гледахме заедно мач. Лекарката го изведе оттук. Може да се е прибрал вкъщи.

В коридора Далия се поколеба. Знаеше, че повече не бива да рискува. Трябваше да напусне болницата. Иначе щеше да се провали. Все пак рискува. Прекара няколко минути до хладилника зад сестринската стая и напълни една кана с кубчета лед. Старшата сестра с колосана престилка, очила и стоманеносива коса водеше с една санитарка безкраен разговор, който можеше да продължи цяла нощ. Най-сетне старшата стана и тръгна по коридора, защото звънецът на етажата звънна.

Далия за секунда се озова до писалището ѝ и прехвърли азбучния индекс. Никакъв Кабаков. Никакъв Кабов. Санитарката я наблюдаваше. Далия се обърна към нея.

— Какво стана с пациента от 327?

— С кого?

— С мъжа от 327.

— Не мога да ги запомня всичките. Досега май не съм ви виждала.

— Не, работих в „Сейнт Винсът“. — Това беше вярно, откраднала бе документи от болницата „Сейнт Винсът“ в Манхатън по време на смяната на следобедните сестри. Далия трябваше да побърза, дори с риск да събуди подозрения у санитарката. — Ако са го преместили, би трябвало някъде да пише къде, нали?

— Сигурно е долу в картотеката, която е заключена сега. Ако го няма в тези картони, значи не е на етажата, а щом не е тук, не е и в болницата.

— Момичетата казаха, че при постъпването му е настанала страшна суматоха.

— Тук през цялото време е суматоха, миличка. Вчера през нощта към три часа дойде една лекарка и поиска рентгеновите му снимки. Трябваше да се качвам горе и да отключвам радиологията. Вероятно са го преместили през деня, когато не бях на работа.

— Коя беше тази лекарка?

— Не знам. Много настояваше за снимките.

— Разписа ли се за тях?

— Разписа се горе в радиологията, както се разписват всички.

Зададе се старшата сестра. Сега бързо.

— Радиологията на четвъртия етаж ли е?

— На петия.

Когато Далия влезе в асансьора, старшата сестра и санитарката си говореха. Вратите се затвориха. Не видя как санитарката кимна към асансьора, не видя как се промени изражението на старшата сестра, като си спомни указанията от предишната нощ, не видя как посегна бързо към телефона.

В стаята за бърза помощ устройството на колана на полицай Джон Съливан забибипка.

— Затваряй си устата! — обърна се той към ругаещия, окървавен пияница, придържан от партньора му. Съливан взе малката радиостанция в ръка и отговори на повикването.

— Оплакване от старшата сестра на третия етаж Ема Райън. Появила се е подозрителна особа, бяла жена, руса, около метър и седемдесет и седем, към трийсетгодишна, с униформа на медицинска сестра, вероятно се намира в радиологията на петия етаж — докладва дежурният от полицейския участък на Съливан. — Човекът от болничната охрана ще те пресрещне при асансьора. Кола седем-едно тръгва към болницата.

— Десет-четири — отвърна Съливан и изключи радиостанцията. — Джак, заключи това копеле към пейката с белезниците и наблюдавай стълбите, докато дойде кола седем-едно. Аз се качвам горе.

Мъжът от охраната го чакаше с връзка ключове.

— Спри всички асансьори освен първия — нареди му Съливан. — Да вървим.

Далия не се затрудни с ключалката на радиолабораторията. Затвори вратата след себе си. След секунда видя очертанията на масата и вертикалната плоча на флуороскопа. Избута един от тежките оловни екрани пред матовото стъкло на вратата и запали фенерчето си. Малкият лъч заподскача по навит маркуч, предпазни очила и ръкавици, окачени до флуороскопа. Чу слаб вой на сирена. Линейка? Полиция? Огледа се бързо. Видя вратата към тъмната стая. Вътре имаше ниша, запълнена с картотечни шкафове. Чекмеджетата се отваряха с грохот. Бяха пълни с рентгенови снимки в пликове. Ето малка канцелария с писалище и регистър. Стъпки в коридора. Кръгче

светлина по страниците. Прелистване. Вчерашна дата. Страница с подписи и номера. Трябваше й женско име. Важно беше времето в лявата колона — четири часът сутринта, номер, без име на пациента, рентгенови снимки, изписани на името на доктор Рейчъл Бауман. Нямахме подпис за връщане.

Стъпките спряха пред вратата. Чу се подрънкване на ключове. Първият не стана. Захвърли перуката и очилата зад шкафа. Вратата се блъсна в оловния екран. Влязоха едър полицаи и човек от болничната охрана.

Далия Айяд стоеше пред осветен екран за разглеждане на рентгенови снимки. На него беше закрепена снимка на гръден кош, ребрата хвърляха ивици от светлина и сянка по престилката й. Когато обърна лице към двамата мъже, сенките на костите се плъзнаха по лицето й. Полицаят беше насочил оръжието си към нея.

— Да, господин полицаи? — Направи се, че едва сега забелязва пистолета. — Божичко, какво се е случило?

— Не мърдайте, госпожо. — Съливан заопипва стената със свободната си ръка и запали лампата. Стаята се освети и Далия забеляза някои подробности, които не беше видяла в тъмнината. Полицаят огледа стаята с бързо въртене на очите.

— Какво правите тук?

— Както виждате, гледам снимка.

— Сама ли сте?

— В момента да. Преди няколко минути бях с още една сестра.

— Руса, с вашия ръст?

— Да, така мисля.

— Къде отиде?

— Нямам представа. Какво има?

— Тъкмо това искаме да разберем.

Човекът от болничната охрана надникна в стаите до рентгеновата лаборатория и се върна, клатейки глава. Полицаят се втрени в Далия. Нещо у нея не му се струваше съвсем в ред, но не можа да осъзнае какво. Трябваше да я претърси и да я заведе долу при подалата оплакване сестра. Трябваше да напълни етажа с полиция. Трябваше да се свърже по радиото с партньора си. Сестрите правеха въздуха около себе си бял. Не искаше да слага ръце на бялата

престилка. Не искаше да обижда медицинска сестра. Не искаше да изглежда глупак, сложил белезници на медицинска сестра.

— Трябва да ме придружите за малко, госпожо, и да отговорите на няколко въпроса.

Тя кимна. Съливан сложи пистолета в кобура, но не го закопча. Нареди на човека от охраната да провери всички стаи на етажа и взе радиостанцията от колана си.

— Шест-пет, шест-пет.

— Кажете, Джон — прозвуча отговорът.

— Намерихме една жена в лабораторията. Твърди, че нарушителката е била там, но си е тръгнала.

— Задният и централният вход са завардени. Да се кача ли при теб? В момента съм на площадката на третия етаж.

— Ще я доведа при теб. Накарай сестрата, която се обади, да не мърда никъде.

— Джон, според нея по това време е забранено да се влиза в лабораторията.

— Ще я доведа. Стой там.

— Кой казва такова нещо? — разгорещено попита Далия. — Тя... не, честна дума.

— Да вървим. — Тръгна след нея към асансьора, без да сваля очи от гърба ѝ. Палецът му беше в кобура. В асансьора тя застана до бутоните. Вратите се затвориха.

— На третия ли? — обади се тя.

— Оставете на мен. — Той посегна към бутоните с ръката, която държеше близо до кобура.

Ръката на Далия се стрелна към ключа за осветлението. В асансьора стана тъмно. Чу се боричкане, разкъсване на кожата на кобура, болезнен стон, ругатня, трясък, мъчително усилие за поемане на дъх, светлинните на етажите последователно се сменяха в мрака.

На третия етаж партньорът на Съливан наблюдаваше цифрите над вратата. Три. Зачака. Асансьорът не спря. Две. Спря.

Озадачен натисна бутона за нагоре и почака асансьорът да се качи. Застана пред вратите. Те се отвориха.

— Джон? За Бога, Джон!

Офицерът Джон Съливан седеше, опрял гръб на насрещната стена на асансьора, с отворена уста и изцъклени очи. От врата му



стърчеше спринцовка.

Далия вече тичаше, дългият коридор на втория етаж подскачаше пред очите ѝ, лампите се носеха над главата ѝ. Мина покрай смаян санитар, зави и влетя в стаята за спално бельо. Навлече светлозелена хирургическа престилка, натъпка косата си в лекарска шапка, сложи около врата си маска. Слезе по стълбите към отделението за бърза помощ в задната част на партера. Тръгна бавно. Видя трима полицаи, които се озъртаха като ловни кучета. По столовете седяха разтревожени роднини. Някакъв промушен пияница виеше. Жертви на дребни сбивания чакаха лекарска помощ.

На една пейка седеше дребна пуерториканка и хлипаше в шепи. Далия я приближи, седна на пейката до нея и сложи ръка около раменете ѝ.

— No tenga mledo — рече Далия.

Жената вдигна очи към нея, златните зъби блеснаха на кафявото ѝ лице.

— Хулио?

— Ще се оправи. Хайде, елате с мен. Ще се поразходим на чист въздух и ще се почувствате по-добре.

— Но...

— Тихо, тихо, направете каквото ви казвам.

Изправи жената, която като дете се облегна на утешаващата ръка. Коремът ѝ стърчеше, обувките ѝ бяха скъсани.

— Казах му. Десет пъти му казах.

— Не се безпокойте.

Тръгнаха към страничния изход на болницата. Пред вратата стоеше полицаи. Много едър мъж, който се потеше в синята униформа.

— Защо не се прибира вкъщи? Защо винаги трябва да се бие?

— Всичко е наред. Бихте ли искали да кажете молитва?

Устните на жената се раздвижиха. Полицаят не помръдна. Далия вдигна глава и го погледна в очите.

— Господин офицер, тази жена има нужда от глътка чист въздух. Мога ли да я поразходя за няколко минути?

Жената стоеше с наведена глава и мърдаше устни. Наоколо се чуваше прашене на радиостанции. Тревогата щеше да се вдигне всеки момент. Мъртъв полицаи.

— Не мога да мръдна от тази врата, госпожо. Току-що забраниха да се излиза оттук.

— Не мога ли да я поразходя поне няколко минути? Страхувам се, че ще припадне.

Жената мърмореше и прехвърляше зърната на броеницата между дебелиите си кафяви пръсти. Полицаят се почеса по тила. Имаше едро, покрито с белези лице. Жената залитна към Далия.

— Мм, как се казвате?

— Доктор Вицини.

— Добре, докторе. — Облегна се на вратата и я отвори. Студен въздух облъхна лицата им. Тротоарът и улицата се осветяваха от червените светкавици на полицейските коли. Никой не тичаше наоколо, не се виждаха и полицаи.

— Дишайте дълбоко каза Далия. Жената вдигна глава. Наблизо спря жълто такси, от което слезе стажант-лекар. Далия привлече вниманието на шофьора, после спря стажанта.

В болницата ли отивате?

— Да.

— Бихте ли придружили госпожата? Благодаря.

След като се отдалечи на няколко преки, Далия се облегна в таксито, затвори очи, отметна глава върху облегалката и проговори на себе си:

— Съдбата ѝ не ми е безразлична.

Полицаят Джон Съливан все още не беше мъртъв, но се намираше на косъм от смъртта. Коленичил в асансьора, прилепил ухо до гърдите на Съливан, партньорът му чу неясно мъркане под ребрата. Подхвана го под мишниците, обърна го и го положи по гръб на пода на асансьора. Вратата се опитваше да се затвори и полицаят я подпря с крак. Ема Райън не беше станала току-така старша сестра. Покритата ѝ с кафяви лунички ръка застопори асансьора и веднага извика екипа за бърза помощ. След това се надвеси над Съливан, сивите ѝ очи пробягаха по него и закръгленият ѝ гръб се задвижи нагоре-надолу, когато започна да масажира сърцето му. Полицаят се зае да му прави изкуствено дишане уста в уста. Санитарката го смени, за да може да вдигне тревога по радиото, но бяха загубени ценни секунди.

Пристигна сестра с носилка на количка. Вдигнаха тежкото тяло и го сложиха да легне, при което Ема Райън демонстрира неподозирана сила. Тя измъкна спринцовката от врата на Съливан и я подаде на сестрата. Иглата беше пробила кожата му и оставила следи като ухапване от змия. Част от дозата плисна на пода на асансьора, когато извадиха иглата, и образува малка локва.

— Намери доктор Фийлд и му дай спринцовката — кресна Райън на сестрата. После се обърна към друга: — Вземи кръвна проба, докато караме носилката, бързо.

След по-малко от минута Съливан беше включен към машината сърце — бял дроб в интензивното отделение, а доктор Фийлд стоеше до него. Въоръжен с резултатите от изследванията на кръвта и урината и с цял поднос противодействащи лекарства, Фийлд се потеше над Съливан. Щеше да оживее. Щяха да го принудят да оживее.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Опитът за убийство на нюйоркски полицаи може да се сравни само с докосването на анаконда със запалена цигара. Най-добрите полицаи на Ню Йорк се отличават с внезапен и ужасяващ гняв. Те не спират да преследват убийците на свои колеги, не забравят и не прощават. Един успешен опит за убийство на Кабаков, наред с дипломатическите усложнения и врявата от страна на Министерството на правосъдието, щеше да доведе до пресконференции на кмета и началника на полицията, пламенни тиради, призови към полицейските отряди в Бруклин и денонощни усилия на двайсет до трийсет детективи. Благодарение на иглата, забита във врата на офицера Джон Съливан, над трийсет хиляди полицаи от пет района бяха готови да поемат работата.

Кабаков, въпреки протестите на Рейчъл, напусна болничното легло, което му беше приготвила в спалнята за гости, и отиде да види Съливан по обяд на следващия ден. Беше побеснял от яд и на крачка от отчаянието. Съливан събра сили да работи с идентификатора. Беше видял жената отблизо в профил и анфас добре осветена. С помощта на идентификатора, полицейския художник, охраната на Съливан и самия Съливан, Кабаков успя да състави портрет, който силно напомняше на Далия Айяд. Когато в три часа следобед застъпи новата полицейска смяна, всеки патрул и всеки детектив в града получи екземпляр от него. Ранното издание на „Дейли Нюз“ го публикува на втора страница.

Шестима полицаи от отдела по идентификация и четирима чиновници от Службата по имиграция и натурализация се въоръжиха с портрета и се заровиха в досиетата на арабите.

Връзката между инцидента в болницата и личността на Кабаков се знаеше само от старшата сестра Ема Райън, от агентите на ФБР, работещи по случая, и от най-висшия ешелон на нюйоркската полиция. Ема Райън умееше да държи устата си затворена.

Вашингтон не желаше обществеността да се паникьоса при заплахата от тероризъм, полицейските сили — също. Не искаха средствата за масово осведомяване да висят над главите им, докато разнищваха случай, който можеше да завърши твърде зле. Полицията публично заяви, че в болницата е имало наркотици и ценни радиоактивни елементи и че нападателката вероятно е търсела тях. Това не задоволи напълно печата, но при водопада от новини в Ню Йорк новинарите бързо забравяха вчерашните случки. Властите се надяваха, че до няколко дни журналистическият интерес ще заглъхне.

Далия пък се надяваше, че до няколко дни гневът на Ландър ще затихне. Когато видя приликата между нея и портрета във вестника, той побесня, като научи какво е направила. За момент ѝ се стори, че ще я убие. Когато Ландър забрани всякакви бъдещи опити за ликвидирането на Кабаков, тя послушно кимна. Фазил два дни не излезе от стаята си.

За доктор Рейчъл Бауман възстановяването на Давид Кабаков в нейния апартамент беше странно, почти нереално време. Домът ѝ беше чист и потискащо разтребен и той нахлу в него като сивкав котарак, прибрал се след бой под дъжда. Когато Мошевски и Кабаков бяха при нея, размерите и пропорциите на стаите ѝ изглеждаха променени. И двамата се движеха безшумно въпреки едрите си фигури. В началото Рейчъл посрещна с облекчение това обстоятелство, но скоро започна малко да се притеснява. Големите размери и тишината са зловещо съчетание в природата. Те са оръжия на злото.

Мошевски правеше всичко възможно да бъде сговорчив. След като няколко пъти я стресна с внезапните си появи в кухнята с поднос в ръце, той започна лекичко да се покашля, за да оповести присъствието си. Приятелите на Рейчъл, които живееха в отсрещния апартамент, бяха на Бахамските острови и ѝ бяха оставили ключовете си. Когато хъркането на Мошевски от дивана в хола стана непоносимо, тя го настани там. Кабаков почтително изслушваше указанията за лечението си и ги изпълняваше, с изключение на посещението при Съливан, което я ядоса. В началото тя и Кабаков не разговаряха много. Той изглеждаше унесен и тя не искаше да смущава мислите му.

Рейчъл се беше променила от времето на Шестдневната война, но промяната беше в положителна посока. Хубавото у нея се налагаше повече от преди... Имаше голяма лекарска практика и животът ѝ бе уреден. През изтеклите години бе имала една-две сериозни връзки. Два годеча. Вечери в скъпи и големи ресторанти, избирани от кавалерите ѝ. Нито една от връзките ѝ не беше нещо запомнящо се. Отбягваше мъжете, които можеха да я възпламенят. Единственият връх в живота ѝ бе работата, която я крепеше. Работеше извънредно и доброволно — терапевтични сеанси с бивши наркомани, пуснати под гаранция затворници и деца с вродени увреждания. По време на Октомврийската война през 1973 година работеше в „Маунт Синай“ на две смени, за да може лекар с по-модерен хирургически опит да замине за Израел.

Външността ѝ бързо западаше. Неделните си покупки правеше в скъпите големи магазини — в „Блумингдейл“ „Бонуит Телър“, „Лорд и Тейлър“ и „Сакс“. Щеше да прилича на спретната еврейска майка в скъпо, леко старомодно облекло, ако не нарушаваше този ефект с някои предизвикателни елементи в тоалета си, внасящи нещо младежко. Известно време правеше впечатление на жена, която се бори с възрастта с помощта на аксесоарите на дъщеря си. След това спря да обръща внимание какво облича и премина на безлични делови рокли, защото това не изискваше влагане на мисъл; Работните ѝ часове ставаха все по-дълги, а апартаментът ѝ — все по-подреден и стерилен. Плащаше баснословни суми на чистачка, която запомняше местата на вещите ѝ и ги оставяше точно както ги беше намерила.

А сега при нея беше Кабаков, който ровеше из книгите ѝ и ръфаше салам. Изглежда, обожаваше да разглежда разни неща и да не ги оставя на мястото им. Не беше сложил чехлите си и се разхождаше с разкопчано горнище на пижамата. Не искаше да го гледа.

Рейчъл вече не се тревожеше толкова за мозъчното му сътресение. На него пък съвсем не му пукаше. Когато виенето на свят започна да намалява и въобще изчезна, отношенията им се промениха. Безличното поведение лекар-пациент, което тя се стараяше да поддържа, започна да се смекчава.

Кабаков откри, че присъствието на Рейчъл го стимулира. Усещаше приятната необходимост да мисли, когато разговаря с нея. Чуваше се да казва неща, които сам не предполагаше, че знае или чувства. Обичаше да я гледа. Беше дългокрака и трайно

привлекателна. Кабаков беше решил да ѝ каже за мисията си, но фактът, че я харесва, го затрудняваше. Години наред беше държал езика си зад зъбите. Знаеше, че е податлив на женски чар и че самотата на професията му го изкушава да говори за проблемите си. Рейчъл му бе помогнала, когато имаше нужда от нея, веднага и без излишни въпроси. Вече беше въввлечена и може би се намираше в опасност — причината за посещението на убийцата в лабораторията по радиология не беше убягнала на Кабаков.

И все пак не чувство за справедливост го подтикваше да ѝ каже, не чувството, че има право да знае. Разсъжденията, му бяха по-прагматични. Тя имаше първокласен ум и той се нуждаеше от него. Един от заговорниците вероятно бе психологът Абу Али, Рейчъл беше психиатър. Един от терористите беше жена. И Рейчъл беше жена. Познанията ѝ за нюансите в човешкото поведение и фактът, че с тези си познания беше продукт на американската култура, можеше да я подтикне към някои полезни прозрения. Кабаков вярваше, че може да мисли като арабин, но можеше ли да мисли като американец? *Имаше ли начин* да мисли като американец? Американците му се струваха противоречиви. Реши, че когато поживееха по-дълго на земята си, може би щяха да придобият някакъв последователен начин на мислене.

Седнал до слънчевия прозорец, той ѝ обясняваше положението, докато тя превързваше обгорения му крак. Започна с факта, че група на Черния септември се крие някъде на североизток, готова да нанесе удар с голямо количество пластични експлозиви, вероятно повече от един тон, неизвестно къде. Поясни, че от гледна точка на Израел е абсолютно необходимо да бъдат спрени, като набързо добави и хуманния аспект. Тя свърши с превръзката и остана да седи по турски на килима. От време на време вдигаше глава и му задаваше въпрос. Иначе виждаше само разделената ѝ на път коса. Зачуди се как ли приема разказа му. Не можеше да отгатне какво мисли сега, когато борбата на живот и смърт, която беше наблюдавала в Близкия изток, се бе пренесла в спокойната ѝ безопасна родина.

А тя изпитваше облекчение за самия Кабаков. Както винаги искаше да знае подробностите — какво точно е казал и направил, особено преди взрива в къщата на Музи. Радваше се, че отговорите му бяха бързи и смислени. Когато в болницата го питаха за последните му спомени, даваше на лекарите уклончиви отговори и Рейчъл не беше

сигурна дали го правеше умишлено, или беше резултат от травмата на главата. Нежеланието на Кабаков да я запознае с подробностите ѝ пречеха да установи степента на увреждането му. И сега бързите ѝ въпроси постигнаха две цели. Нуждаеше се от информацията, за да му помогне, и искаше да провери емоционалната му отзивчивост. Беше нащрек за появата на раздразнителност при задаването на въпроси, която е характерна за синдрома на Корсаков, който често съпътства мозъчните сътресения.

Доволна от търпението и радостна от ясната му мисъл, тя се съсредоточи върху информацията. Когато разказът му свърши, той беше нещо повече от пациент, а тя нещо повече от партньор. Кабаков приключи с въпросите, които не му даваха покой: кой беше американецът, къде щяха да ударят терористите. Когато млъкна, се усети леко засрамен, сякаш го беше видяла да плаче.

— На колко години беше Музи? — попита тихо тя.

— На петдесет и шест.

— И последните му думи бяха: „Най-напред дойде американецът.“

— Точно така. — Кабаков не разбираше целта на въпросите ѝ. Бяха говорили достатъчно.

— Искаш ли да чуеш мнението ми?

Той кимна.

— Смятам, че има вероятност твоят американец да е бял несемит, вероятно над двайсет и пет годишен.

— Откъде знаеш?

— Не знам. Предполагам. Музи е бил на средна възраст. Човекът, когото ти описах, отговаря на това, което много хора на неговата възраст наричат „американец“. Вероятно, ако американецът, когото е видял, е бил тъмнокож, щеше да спомене това. Щеше да използва расово описание. На английски ли разговаряхте?

— Да.

— Човек на възрастта на Музи, с неговата етническа принадлежност, нямаше да мисли за американец от арабски или еврейски произход като за „американец“. В случаите, когато става дума за тъмнокожи, жени, семити или латинци, се използва прилагателното „американски“. „Американец“ като съществително се



употребява само за мъже от бялата раса. Вероятно ти звучи педантично, но е така.

Кабаков се обади на Корли по телефона и му изложи разсъжденията на Рейчъл.

— Това стеснява кръга до около четирийсет милиона души — реагира Корли. — Не, за Бога, всичко може да се окаже полезно.

Докладът на Корли за издирването на лодката не вдъхваше надежди. Митническите служители и полицията на Ню Йорк бяха проверили всички пристани на Сити Айланд. Полицията на Насо и Съфък беше огледала всички плавателни съдове на Лонг Айланд. Щатската полиция на Ню Джърси беше разпитала собствениците на лодки по цялото крайбрежие. Агенти на ФБР бяха посетили най-добрите корабостроителници — от легендарните Рибович, Тръмпи и Хъкинс, до по-малко известните, където умели майстори още строяха дървени лодки. Никой не беше идентифицирал лодката-беглец.

— Лодки, лодки, лодки — каза на себе си Рейчъл.

Докато Рейчъл приготвяше вечерята, Кабаков гледаше през прозореца снега. Мъчеше се да си спомни нещо, което нямаше пряка връзка със сегашните събития, все едно, че използваше периферното си зрение, за да вижда в мрака. Техниката на бомбата, която хвърли Музи във въздуха, не му даваше мира. Къде се беше случвало подобно нещо? Един от хилядите доклади, минали през ръцете му през последните шест години, споменаваха за бомба в хладилник. Спомняше си, че докладът беше в старомоден голям плик. Значи го беше виждал преди 1972 година, Когато Мосад смени хартията с микрофилми. Осени го и друг проблясък. Паметна записка за техниките, свързани с отваряне на врати, раздадена на командосите, които ръководеше преди години. В нея се обясняваха живачните ключове с допълнително свързване към електроуреди, тогава на мода между федаините.

Седна да съчинява телеграма до централата на Мосад въз основа на късметата информация, която си припомни, и изведнъж се сети. Сирия, 1971 година. Агент на Мосад беше загинал при експлозия в къща в Дамаск. Къщата не беше пострадала, но от хладилника не беше останало нищо. Съвпадение? Кабаков се обади в израелското консулство и продиктува телеграмата. Радистът му обясни, че в Тел Авив е четири часът сутринта.

— Приятелю, в цял свят сега е два часът по Зулу — каза Кабаков.  
— Нашата служба няма извънработно време. Изпрати телеграмата.

Леденият декемврийски дъжд обливаше лицето и врата на Мошевски, който чакаше такси на ъгъла. Остави три доджа, да отминат и най-сетне забеляза това, което търсеше — голям „Чекър“, който плаваше през сутрешното задръстване. Трябваше му просторна кола, за да не се налага Кабаков да свива болния си крак. Мошевски каза на шофьора да спре пред къщата на Рейчъл, но не пред входа, а по средата на блока. Кабаков доуцука до таксито и седна отзад при Мошевски. Даде адреса на израелското консулство.

Кабаков си почиваше, както му беше предписала Рейчъл. Но сега трябваше да отиде в консулството. Би могъл да се обади на посланик Тел от апартамента ѝ, но му трябваше свръхсигурен телефон с устройство против подслушване. Беше решил да помоли Тел Авив да предложи на Държавния департамент на САЩ да се обърне за помощ към руснаците. Искането на Кабаков трябваше да мине чрез Тел. От гледна точка на професионалната му гордост мисълта да моли за помощ руснаците не му беше приятна. Но в момента професионалната гордост беше лукс, който Кабаков не можеше да си позволи. Знаеше го и го приемаше, но не му допадаше.

От пролетта на 1971 година съветският Комитет за държавна сигурност, покритият с мрачна слава КГБ, имаше специална секция за предоставяне на техническа помощ на Черния септември чрез разузнаването на Ал Фатах. Това беше източникът, в който Кабаков искаше да проникне.

Знаеше, че руснаците никога няма да помогнат на Израел, но в светлината на затоплянето на отношенията Изток-Запад се надяваше да помогнат на Съединените щати. Искането към Москва трябваше да се отпрати от американците, но Кабаков не можеше да направи предложението без благословията на Тел Авив. Именно защото мразеше да се моли, щеше да подпише сам известието до Тел Авив, вместо да стоварва отговорността върху посланик Тел.

Кабаков реши да се закълне, че пластичните експлозивни са руски, независимо дали бяха, или не. Може би и американците щяха да се закълнат. Това трябваше да прехвърли бремето върху руснаците.

Защо им трябваше толкова огромно количество експлозиви? Значеше ли това количество, че арабите имат някаква специална цел в САЩ? КГБ можеше да помогне за намиране отговора на тези въпроси.

Групата на Черния септември в Америка вероятно беше дълбоко засекретена и дори водачите на партизаните в Бейрут едва ли знаеха за нея. Щеше да е адски трудно да я открие. Публикуването на снимката на жената щеше да накара терористите да се скрият вдън земя. Трябваше да са някъде наблизко — бяха реагирали много бързо след експлозията. Да го вземат дяволите Корли, задето не осигури наблюдение на болницата. Проклет да е! Кучи син с лула!

Какво е било планирано в щаба на Черния септември в Бейрут и кой беше участвал? Наджир. Но Наджир беше мъртъв. Жената? Тя се криеше. Абу Али? Али беше мъртъв. Не можеше да е сигурен, че Али е участвал в заговора, но беше много вероятно, защото бе един от малкото хора в света, на които Наджир се доверяваше. Али беше психолог. Но не само това. Защо ли им беше нужен психолог? Али вече нямаше да може да отговори.

Кой беше американецът? Кой беше ливанецът, внесъл експлозивите? Кой взриви Музи? Дали беше жената, която видя в Бейрут, жената, която дойде в болницата да го убие?

Шофьорът на голямата кола натискаше педала на газта, доколкото му позволяваше мокрият паваж, не заобикаляше дупките в настилката и рязко удряше спирачка при червен светофар. Мошевски с безизразно лице слезе от колата и се премести до шофьора.

— Карай по-бавно. Без друсане и люшкане — рече той.

— Защо? Приятелче, времето е пари.

Мошевски доверително се наведе над него.

— За да не ти извия шибания врат, ето защо.

Кабаков разсеяно гледаше забързаните по тротоара тълпи. Беше ранен следобед, а вече се смрачаваше. Какво място. Място, обитавано от повече евреи, отколкото имаше в Тел Авив. Запита се как ли се бяха чувствали еврейските имигранти, натъпкани в трюмовете, блъскани като стадо на Елис Айланд, някои от тях загубили дори имената си, когато полуграмотни чиновници небрежно надраскваха „Смит“ или „Джоунс“ на документите им. Изливаха се от Елис Айланд в мрачния следобед върху тази студена скала, където нищо не беше безплатно, с

изключение на това, което можеха да си дадат един на друг. Разбити семейства, самотни мъже.

Какво ли ставаше със самотните мъже, които умираха, преди да спечелят пари и да извикат семействата си? Самотен мъж? Кой ли беше до тялото му? Дали съседите?

Пластмасовата статуетка на Божията майка, сложена върху таблото на таксито, привлече вниманието на Кабаков и мислите му гузно се върнаха към проблема, който го тормозеше. Затвори очи за студения следобед и започна да премисля всичко от начало — от акцията в Бейрут, която в крайна сметка го доведе тук.

Кабаков получи подробностите няколко минути преди началото на акцията. Израелците знаеха, че Наджир и Абу Али щяха да бъдат в къщата и че може би ще присъстват и други офицери на Черния септември. Кабаков чете досиетата на партизанските водачи, за които се знаеше, че са в Ливан, докато не ги научи наизуст. Дори сега виждаше папките, струпани на бюрото му по азбучен ред.

Най-напред Абу Али. Абу Али, убит при нападението в Бейрут, нямаше роднини и семейство, с изключение на жена си, която също беше мъртва. Беше... *самотен мъж*! Преди да довърши мисълта си, Кабаков потропа по пластмасовото стъкло, което го отделяше от шофьора. Мошевски го отвори.

— Кажи му да побърза.

— А, сега пък да побързам — подхвърли шофьорът през рамо.

Мошевски му показва зъбите си.

— Бързам, бързам — съгласи се шофьорът.

Консулството и Мисията на Израел в ООН бяха настанени в една и съща бяла тухлена сграда на Второ авеню № 800 в Манхатън. Системата ѝ за сигурност, както винаги, беше добре обмислена и прецизна. Кабаков вдигна пара в чакалнята и бързо се отправи към центъра за комуникации.

Кодираната му телеграма до Тел Авив относно Абу Али беше предадена за по-малко от минута. Тя раздвижи цял деликатен механизъм. След петнайсет минути едър млад човек вече пътуваше от централата на Мосад за летище „Лод“, Щеше да отлети за Никозия, Кипър, да смени паспорта си и да вземе следващия самолет за Бейрут.

Първата му работа там щеше да е да пийне едно кафе в малко кафене с отличен изглед към полицейския участък, където се надяваше, че се намира номерираният кашон с вещите на Абу Али. Те се съхраняваха до изтичането на законния срок, в който близките на починалия имат право да ги поискат. Сега вече имаше кой да ги поиска.

Кабаков говори половин час с Тел по обезопасения телефон. Посланикът не изрази учудване от искането му за получаване на помощ от руснаците по обиколен път. Кабаков имаше усещането, че нищо не е в състояние да изненада Йоаким Тел. Стори му се, че в гласа на посланика прозвуча топлина, когато се сбогува с него. Дали не беше съчувствие? Кабаков се изчерви и тръгна към вратата на комуникационния център. Телексът в ъгъла тракаше и гласът на чиновника го върна от вратата. Пристигаше отговор на питането му за бомбата в Сирия през 1971 година.

Атентатът е бил извършен на петнайсети август, гласеше телексът. Станал по време на масиран опит на Ал Фатах да вербува хора в Дамаск. Знаело се за трима организатори, които по онова време се намирали в Дамаск:

Фахри ал-Амари, ръководител на групата, убила министър-председателя на Йордания Васфи ел-Тел и пила от кръвта му. В момента се смяташе, че Фахри се намира в Алжир. Проверката не беше приключила.

Абдел Кадир, обстрелвал с базука автобус, пълен с израелски ученици; убит при експлозията на фабриката му за бомби, близо До Шейх Саад, през 1973 година. В телекса пишеше, че Кабаков едва ли има нужда от опресняване на паметта по повод тази смърт, защото е присъствал през цялото време.

Мухамад Фазил, познат още като Юсуф Халеф и Самар Туфик. Минава за идеолог на атентата в Мюнхен и е един от най-търсените от Мосад хора. Последните сведения за него са, че е работил в Сирия. Според Мосад, по време на нападението на Кабаков в Бейрут, Фазил е бил в Дамаск, но някои нови, още непотвърдени сведения гласят, че през последните три седмици Фазил е бил в Бейрут. Израелското разузнаване оказва натиск върху източниците си в Бейрут и на други места, където се е подвизавал Фазил.

Чрез сателит бяха изпратени снимки на Фахри и Фазил до израелското посолство във Вашингтон, които спешно трябваше да се предадат на Кабаков. Негативите щяха да пристигнат допълнително. Кабаков примижа, като прочете това. Щом изпращаха негативи, снимките бяха лоши, твърде лоши да бъдат полезни след изпращане по електронен път. Все пак беше нещо. Доця му се да беше изчакал да чуе и отговора за руснаците.

— Мухамад Фазил — промърмори Кабаков. — Да. Това е в твой стил. Надявам се, че този път ще присъстваш лично.

Върна се под дъжда, за да отиде до Бруклин. В това време Мошевски и трима израелци под негова команда обикаляха баровете по Кобъл Хилс и ресторантчетата за аламинути да търсят следи от гърка, помощник на Музи. Може би той беше видял американеца. Кабаков знаеше, че от ФБР са го търсили, но неговите хора не приличаха на полицаи и по-добре прилягаха на етническата гмеж в квартала, а и можеха да подслушват на няколко езика. Самият Кабаков се настрани в кантората на Музи и се зае да проучва невероятния хаос от документи, оставени от търговеца, с надеждата да намери късче информация за американеца или за контактите на Музи в Близкия изток. Име, място, какво да е. Ако имаше поне един човек между Истанбул и залива Аден, който знаеше естеството на мисията на Черния септември в Съединените щати и Кабаков можеше да открие името му, щеше да го отвлече или да умре при опита да го направи. Докато се смрачи, научи, че Музи е водил три счетоводни книги, но нищо повече. Върна се уморен в апартамента на Рейчъл.

Тя го чакаше. Изглеждаше някак променена и като я погледна, умората му се стопи. Раздялата им през деня ги беше накарала да осъзнаят някои неща.

Много нежно станаха любовници. И след това всичките им любовни изживявания започваха и свършваха с голяма нежност, сякаш се страхуваха, че могат да разкъсат крехкия балдахин, който чувствата им бяха издигнали над леглото.

— Много съм глупава — заговори тя веднъж, докато си почиваше. — Но не ми пука.

— И на мен не ми пука дали си глупава — отвърна Кабаков. — Искаш ли пура?

Посланик Тел се обади в седем сутринта. Кабаков беше под душа. Рейчъл отвори вратата на банята и извика името му в парата. Кабаков изхвъркна, преди тя да успее да се отмести от вратата. Уви се с хавлията и се затича към телефона. Рейчъл започна старателно да пили ноктите си.

Кабаков имаше лошо предчувствие. Ако посланикът беше получил отговор от руснаците, нямаше да го търси на този телефон. Гласът на Тел беше спокоен и много деловит.

— Майоре, получих запитване за вас от редакцията на „Ню Йорк Таймс“. Заедно с няколко неудобни въпроса относно инцидента на „Летиша“. Бих желал да дойдете тук. Ако ви е удобно, елате след три следобед.

— Ще дойда.

Кабаков намери вестника в кутията на Рейчъл. *Първа страница. ИЗРАЕЛСКИЯТ ВЪНШЕН МИНИСТЪР ПРИСТИГА ВЪВ ВАШИНГТОН ВЪВ ВРЪЗКА С ПРЕГОВОРИТЕ ЗА БЛИЗКИЯ ИЗТОК. Ще го чета по-късно. ЦЕНАТА НА ЖИВОТА. „ДЖЕНЕРАЛ МОТЪРС“ СЪОБЩАВА НА ПРИТЕЖАТЕЛИТЕ НА КАМИОНИ ДА ГИ ВЪРНАТ ЗАРАДИ ПРОЯВЕНИ ДЕФЕКТИ. Страница втора. По дяволите! Ето го:*

АРАБИН ИЗТЕЗАВАН В НЮ ЙОРК ОТ  
ИЗРАЕЛСКИ ТЕРОРИСТ. ТВЪРДИ ЧУЖДЕСТРАНЕН  
КОНСУЛ.

От Маргарет Лийдс Флинч

Миналата седмица в пристанището на Ню Йорк ливански моряк е бил разпитван и изтезаван от израелски агенти на борда на либийски търговски кораб преди ареста му от митническите власти на САЩ по обвинение в контрабанда, заяви във вторник вечерта ливанският консул.

В своя остър протест, изпратен до Държавния департамент на САЩ, консул Юсуф ел-Амеди твърди, че старшият помощник на товарния кораб „Летиша“ Мустафа Фавзи е бил бит и подложен на електрошок от двама мъже, които са се представили за израелци. Той каза, че не знае

какво са искали, и не пожела да коментира обвинението в контрабанда, предявено му от властите.

Говорител на израелците категорично отрече тези твърдения, като ги нарече „несръчен опит за възбуждане на антиизраелски настроения“.

Доктор Карл Джилет от травматологията заяви, че е прегледал Фавзи във федералния арест и не е установил следи от побой.

Консул Амеди каза, че Фавзи бил нападен от майор Давид Кабаков от израелската армия и от още един неидентифициран мъж Кабаков е аташиран към израелското посолство във Вашингтон.

„Летиша“ беше задържан...

Кабаков не дочете статията. Слава Богу, митническите власти си бяха държали езика зад зъбите за разследването на „Летиша“ и вестникът не беше успял да се добере до връзката с Музи.

— Има официално нареждане за отзоваването ви — осведоми го посланик Тел.

Тъглчето на устните на Кабаков трепна. Почувства се сякаш го бяха ритнали в корема.

Тел местеше книгата по писалището си с върха на писалката.

— Арестуването на Мустафа Фавзи е докладвано по каналния ред на ливанския консул, тъй като Фавзи е ливански гражданин. Консулството му е изпратило адвокат. Адвокатът очевидно действа по заповеди от Бейрут и използва Фавзи като мasha. Информирани са и либийците, защото корабът е с либийска регистрация. Щом се е разчуло, че името ви е замесено, не се съмнявам, че Ал Фатах и просветеният либийски държавник полковник Кадафи вече са нащрек. Не съм чел показанията, съчинени от Фавзи, но доколкото разбрах, са много живописни. От анатомична гледна точка. Бихте ли го?

— Не се наложи.

— Ливанците и либийците ще продължат да протестират, докато се махнете. Може да се намесят и сирийците. Кадафи е купил не един



арабски дипломат. И се съмнявам, че някой от тях знае защо сте тук, с изключение може би на самия Кадафи.

— Какво казаха в Държавния департамент?

— Не искат дипломатически скандал. Смятат да потулят работата. Но официално вече не сте добре дошъл като представител на Израел.

— Затлъстели мозъци! Заслужават да... — Кабаков затвори рязко уста.

— Както знаете, майоре, в ООН тази седмица се разглежда предложението на Обединената арабска република за санкции срещу Израел заради акцията срещу бежанските лагери в Сирия миналия месец. Този въпрос не бива да се изостря от допълнителни усложнения.

— А ако оттегля пълномощията си и получа обикновен паспорт? Тогава, ако се наложи, Тел Авив може да се разграничи от мен.

Посланик Тел не го слушаше.

— Съблазнително е да се мисли, че ако, пази Боже, арабите успеят да нанесат удара си тук, американците толкова ще се ядосат, че ще удвоят подкрепата си за Израел — заговори той. — Но ние с вас знаем, че това няма да стане. Очебийният факт ще е, че кръвопролитие то е станало поради помощта на Съединените щати за Израел. Защото са се намесили в поредната мръсна войничка. Индокитай ги отврати от интервенцията също като французите, и то с основание. Няма да се учудя, ако Ал Фатах удари и в Париж, ако французите ни продадат „Мираж“-и. А дори да ударят тук, арабските правителства ще обвинят Ал Фатах за четиристотен път, а Кадафи ще им даде няколко милиона долара. Съединените щати не могат да си позволят да се сърдят дълго на арабите. Звучи ужасно, но за САЩ ще бъде удобно, ако обвинят само Ал Фатах. В тази страна се консумира прекалено много нефт. Ако арабите успеят, а ние вече сме се опитали да ги спрем, резултатът няма да е съвсем лош за нас. Ако спрем да помагаме, дори по искане на Държавния департамент, и арабите успеят, тогава пак ние ще сме виновни. Между другото, американците няма да поискат помощта на руското разузнаване в Близкия изток. Държавният департамент ни съобщи новината, че Близкият изток е „зона на нестихващо напрежение между Изтока и Запада“ и подобно искане е невъзможно. Не желаят да признаят пред руснаците, че ЦРУ

не може само да си набави информацията. Но беше прав, като поиска да опитаме, Давид. Виж сега това. — Тел подаде на Кабаков телеграма от централата на Мосад. — Информацията ти е изпратена и в Ню Йорк.

Телеграмата гласеше, че Мухамад Фазил е бил забелязан в Бейрут в деня след нападението, осъществено от Кабаков. На бузата си имал рана, подобна на описаната от старшия помощник на „Летиша“ — Мустафа Фавзи.

— Мухамад Фазил — рече тихо Тел. — Най-страшният.

— Няма да...

— Чакай, чакай, Давид. Сега е време за пълна откровеност. Познаваш ли човек от Мосад или от другаде, който да е по-добре подготвен за решаването на този проблем от теб?

— Не, господине. — Кабаков искаше да добави, че ако не беше взел касетата в Бейрут, ако не беше разпитал Фавзи, ако не беше претърсил каютата на кораба и не беше проверил корабните документи, ако не беше хванал натясно Музи, сега нямаше да знаят нищо. Но каза само: „Не, господине.“

— Такава е и нашата единодушна преценка. — Телефонът на Тел звънна. — Да? Много добре, след пет минути. — Обърна се отново към Кабаков: — Майоре, бихте ли се явили на доклад в залата на втория етаж? И можете да си оправите връзката.

Яката на Кабаков се впиваше във врата му. Чувстваше се, сякаш, годушат, и спря пред вратата на залата да се съвземе. Може би военният аташе щеше да му прочете заповедта да се прибира. Нямаше да постигне нищо, ако му вдигнеше скандал. Какво беше казал Тел за някаква единодушна преценка? Щом трябваше да се върне в Израел, щеше да го направи, а партизаните в Сирия и Ливан не искаха нищо повече от това той да е извън Съединените щати.

Кабаков отвори вратата. Слабият мъж до прозореца се обърна.

— Влезте, майор Кабаков — рече външният министър на Израел.

Петнайсет минути по-късно Кабаков беше пак в коридора и с усилие потискаше усмивката си. Кола на посолството го откара на летище „Кенеди“. Пристигна на терминала на „Ел Ал“ дваайсет минути преди полет 601, който по разписание трябваше да лети за Тел Авив.

Маргарет Лийдс Финч от „Таймс“ го дебнеше до гишето. Зададе му няколко въпроса, докато предаваше багажа си и минаваше през детектора за метални предмети. Той ѝ отговаряше вежливо, но едносрично. Последва го през изхода, като размаха журналистическия си пропуск пред служителите на летището, преследва го до стълбата на самолета, където учтиво, но твърдо бе спряна от охраната на „Ел Ал“.

Кабаков се качи в самолета, мина през салона на първа класа, през туристическия салон и стигна до кухнята в опашката, където товареха на борда топлата вечеря. Усмихна се на стюардесата и стъпи върху издигнатата платформа на електрокара, който носеше храната. Платформата се смъкна и електрокарът се прибра в гаража. Кабаков скочи от него и седна в колата, където го чакаха Корли и Мошевски.

Официално Кабаков бе изтеглен от Съединените щати. Неофициално се беше върнал.

Сега трябваше много да внимава. Ако направеше погрешна стъпка, страната му щеше да бъде силно дискредитирана. Кабаков се чудеше какъв ли е бил разговорът по време, на обяда на външния министър с държавния секретар. Никога нямаше да научи подробностите, но беше очевидно, че положението е било обсъждано надълго и нашироко. Указанията му оставаха същите — попречи на арабите да извършат атентата. Екипът му беше изтеглен с изключение на Мошевски. Кабаков щеше да бъде неофициален съветник на американците. Беше сигурен, че последната част от указанията му не е била обсъждана по време на обяда — ако се наложеше да прави нещо повече от даване на съвети, не биваше да оставя недружелюбно настроени свидетели.

На път за Манхатън в колата цареше напрегнато мълчание. Накрая Корли го наруши.

— Съжалявам, че се стигна дотук, стари приятелю.

— Не съм ти стар приятел, стари приятелю — спокойно отвърна Кабаков.

— Митническите власти видяха онази статуетка и вдигнаха шум до Бога ония типове да се спрат. Така че трябва да ги спрем.

— Не се притеснявай, Корли, Тук съм да ти помагам, стари приятелю. Ето, погледни. — Кабаков му връчи една от снимките, които му дадоха в посолството. Беше още влажна.

— Кой е този?

— Мухамад Фазил. Ето досието му, прочети го.

Корли подсвирна.

— Мюнхен! Откъде знаеш, че е той? Екипажът на „Летиша“ не го идентифицира.

— Не е нужно да го идентифицират. Чети нататък. Фазил е бил в Бейрут в деня след нашето нападение. Трябваше да го очистим заедно с другите, но не знаехме, че е там. Получил е драскотина от куршум на бузата. Ливанецът на кораба е имал белег на бузата. Фавзи ми каза.

Снимката беше направена в кафене в Дамаск при лошо осветление и беше неясна.

— Ако имаш негатива, можем да я оправим с компютъра на НАСА — заяви Корли. — По същия начин подобриха качеството на снимките от проекта „Маринър“. — Помълча. — Разговарял ли си с някого от Държавния департамент?

— Не.

— Но си говорил с твоите хора.

— Корли, аз винаги разговарям с „моите хора“.

— Става дума за съвместната ни работа. Било ти е недвусмислено наредено да ни помагаш само с мисловна дейност и нищо повече, нали?

— Точно така. Можеш да не се съмняваш, стари приятелю.

Колата остави Кабаков и Мошевски пред израелската мисия. Изчакаха да загубят от очи колата на Корли и взеха такси до дома на Рейчъл.

— Корли май знае къде се крием — предположи Мошевски.

— Да, но не искам кучият син да се отбива на гости, когато му скимне — заяви Кабаков. Докато говореше, не мислеше нито за Корли, нито за Рейчъл. В главата му се въртеше само едно — Фазил, Фазил, Фазил.

Мухамад Фазил също беше дълбоко замислен, легнал на леглото в гостната стая на Ландър на партера. Фазил имаше слабост към швейцарския шоколад и в момента ядеше един. На бойното поле споделяше грубата храна на фedaините, но когато беше сам, обичаше да мачка шоколада с пръсти, докато се размекне. След това облизваше

пръстите см. Фазил имаше множество тайни малки удоволствия от подобно естество.

Притежаваше известно количество повърхностна страст и диапазон от видими чувства, който беше широк, но не и дълбок. Но Фазил имаше своята дълбочина и студенина и в хладните му дълбини се криеха невидими, необуздани неща, които се блъскаха и удряха в мрака. Още като дете беше осъзнал, че съществуват, и даде на съучениците си да го разберат. Оставиха го на мира. Фазил имаше превъзходни рефлексии и гъвкава сила. Страхът и милосърдието му бяха непознати за разлика от озлоблението — живо доказателство, че науката за лицата е фалшива. Беше строен и сравнително хубав. Иначе беше същинско чудовище.

Странно, че само най-интелигентните и най-примитивните хора го усещаха. Федаините го обожаваша от разстояние и възхваляваха поведението му в боя, без да разбират, че хладнокръвието му се дължи на нещо по-различно от храбростта. Не си позволяваше да се движи между най-неуките и невежите от тях, тези които ръфаха овнешко и нагъваха нахут край огъня. Инстинктите на суеверните мъже не бяха закърнели, те скоро започваха да се чувстват неспокойни в негово присъствие и при първа възможност гледаха да се махнат. Ако един ден се наложеше да ръководи всички, трябваше да реши този проблем.

Абу Али реагира по същия начин. Умното дребно човече, психолог по професия, което правеше продължителни обиколки из собствената си психика, разпозна Фазил. Веднъж, седнали на чаша кафе, Али му беше разказал за първия си детски спомен — агне, което се разхождало около къщата. След това попита Фазил какъв е първият му спомен. Фазил отговори, че помни как майка му убива пиле, като му слага главата в огъня. Едва след като го каза, Фазил се сети, че този разговор въобще не е случаен. За щастие Абу Али не беше успял да му навреди в очите на Хафез Наджир, защото самият Наджир беше достатъчно странен човек.

Смъртта на Наджир и Али беше отворила празнина в ръководството на Черния септември и Фазил възнамеряваше да я запълни. Поради тази причина бързаше да се върне в Ливан. При кървавите междусобици в политиката на федаините и кой съперник можеше да стане прекалено силен в отсъствието на Фазил. След клането в Мюнхен се беше радвал на значителен престиж. Нима

самият президент Кадафи не беше го прегърнал, когато оцелелите партизани се завърнаха в Триполи, посрещнати като герои? На Фазил му се беше сторило, че либийският владетел прегръщаше мъжете, които бяха отишли в Мюнхен, с по-голяма жар, отколкото него — човека, планирал акцията, но Кадафи определено беше впечатлен. И нима Кадафи не беше дал пет милиона долара на Ал Фатах като награда за Мюнхен? Това беше още един резултат от усилията му. Ако ударът по време на Суперкупата успееше, ако заслугата за него се припишеше на Фазил, той щеше да стане най-таченият партизанин в света, по-известен дори от оня идеалист Гевара. Фазил вярваше, че тогава би могъл да разчита на подкрепата на Кадафи и съответно на либийската хазна, да поеме управлението на Черния септември и евентуално да замени Ясер Арафат като върховен вожд на Ал Фатах. Фазил много добре знаеше, че всички, които се бяха опитвали да изместят Арафат, бяха мъртви. Имаше нужда от време като ръководител, през което да заздравя почвата под краката си, защото, когато направеше опит да завземе властта, Арафат щеше да му изпрати убийци.

Нито едно от тези неща нямаше да се осъществи, ако го убиеха в Ню Орлиънс. Първоначално не възнамеряваше лично да участва в акцията, също като в Мюнхен. Не че се боеше да го стори, просто беше погълнат от планове за бъдещето. Ако не беше провалът на „Летиша“, още щеше да е в Ливан.

Фазил знаеше, че вероятността да се измъкне безпрепятствено от Ню Орлиънс при съществуващия план беше минимална. Той трябваше да осигури прикритие на Ландър и Далия със стрелба, докато прикрепяха бомбата към дирижабъла. Не можеха да го направят на друго място. Наземният екипаж и мачтата за привързване бяха необходими за поддържане на дирижабъла неподвижен, докато всичко бъде готово.

Ландър може би щеше да успее да залъже наземния екипаж в продължение на няколко жизненоважни секунди, като им каже, че гондолата съдържа някакво тайнствено телевизионно оборудване, но тази уловка нямаше да продължи дълго. Щеше да се наложи да употребят сила и след излитането на дирижабъла Фазил трябваше да остане сам на летището, по всяка вероятност обграден от полиция. Фазил не смяташе ролята на пушечно месо достойна за качествата си.

Али Хасан беше предназначен за това, но той загина на кораба. Това определено не беше задача, която би оправдала загубата на Мухамад Фазил.

Ако не го заловяха след излитането, най-добрата възможност за бягство беше, като отвлече самолет в някоя приятелска страна. Но от частното летище „Лейкфронт“ на брега на езерото Поншартрен не излитаха международни самолети. Можеше да превземе частен самолет с достатъчен диапазон да достигне Куба, но това не му вършеше работа. Не можеше да разчита Куба да го прикрие. Фидел Кастро се отнасяше сурово към отвличането на самолети и изправен пред лицето на разгневената Америка, вероятно щеше да го предаде. Освен това нямаше да има предимството да лети със заложници на борда, а никой частен самолет не можеше да се сравнява по бързина с американските бойни самолети, които щяха да излетят от поне шест крайбрежни бази.

Не, нямаше желание да пада в Мексиканския залив заедно с някакъв димящ самолет и да разбере, че всичко е свършено, когато водата нахлуе в него да го смаже. Това щеше да е пълна глупост. Фазил беше достатъчно фанатизиран да умре с радост, ако това по негова преценка беше необходимо, но не искаше да умира глупаво.

Дори да успееше да се промъкне през целия град до международното летище, оттам не излитаха достатъчно големи самолети, с които да стигне до Либия, без да каца за гориво, а вероятността да кацне някъде успешно беше незначителна.

Пентагонът щеше да побеснее както по времето на Пърл Харбър. Фазил си припомни думите на един японски адмирал веднага след удара в Пърл Харбър: „Опасявам се, че пробудихме заспал великан и го изпълнихме с ужасяваща непоколебимост.“

Щяха да го арестуват, ако кацнеше за гориво, стига изобщо да успееше да излети. Напълно вероятно беше да затворят въздушното пространство няколко минути след взрива.

На Фазил му беше ясно, че мястото му е в Бейрут, начело на новата армия фронтоваци, които щяха да се съберат около него след този триумф. Ако умреше в Ню Орлиънс, щеше да предаде каузата си.

Ландър очевидно притежаваше нужната квалификация за техническата част на проекта. Когато го видя, Фазил се увери, че иска да го направи. Далия, изглежда, напълно го контролираше. Оставаше

единствено проблемът с подсигуряването на излитането в последната минута. Ако Фазил можеше да се погрижи за това, личното му присъствие нямаше да е наложително. Можеше да чака в Бейрут с микрофон в ръка. Сателитната връзка с Ню Йорк за няколко минути щеше да разпространи в световните телевизионни мрежи образа и изявлението му. Можеше да свика пресконференция. С един замах щеше да стане най-забележителният арабин в света.

Просто на летището в Ню Орлиънс му трябваха двама опитни стрелци, които да пристигнат в последната минута, да се поставят под командването на Далия и да не знаят нищо за задачата си, докато не влязат в действие. Това можеше да се уреди. Фазил беше решил. Щеше да остане, докато гондолата е напълно готова и благополучно откарана в Ню Орлиънс. След това щеше да си замине.

Бавността, с която Ландър сглобяваше голямата бомба, влудяваше Фазил. Ландър беше поискал максималното количество експлозиви, които можеше да поеме дирижабълът при идеалните условия. Всъщност не беше очаквал да получи толкова, колкото беше пожелал. Сега, когато разполагаше с тях, възнамеряваше да ги използва по най-рационалния начин. Проблемът се криеше в теглото и времето — времето в Ню Орлиънс на дванайсети януари. Дирижабълът можеше да лети при всички атмосферни условия, позволяващи играта на футбол, но дъждът означаваше допълнително тегло, а през годината в Ню Орлиънс падаха повече валежи от средното за страната. Дори росата върху огромната повърхност на дирижабъла тежеше триста и петдесет килограма и отнемаше точно толкова от мощта му за издигане. Ландър внимателно беше пресметнал всичко и щеше да впрегне цялата енергия на дирижабъла, когато го издигнеше в небето, натоварен със смъртоносното яйце. При ясно и слънчево време можеше да разчита и на известна помощ от страна на ефекта на „допълнителната топлина“ — ако хелият в балона беше потопъл от околния въздух. Но трябваше да е готов и за дъжд, защото в противен случай всичко щеше да пропадне. До времето, когато щеше да излети, част от наземния екипаж сигурно щеше да е мъртъв и нямаше да може да си позволи никакво забавяне. Дирижабълът трябваше да полети, и то незабавно. За да го осъществи при



евентуален дъжд, беше разделил гондолата на две, така че, ако вали, да остави една трета на земята. Колко жалко, че „Олдрич“ не използваше голям военноморски дирижабъл, мислеше Ландър. Беше летял с военноморски дирижабли, облепени с по шест тона лед, които падаха като бляскав, гръмовит водопад, когато дирижабълът достигнеше потоплия въздух. Но тези отдавна изчезнали въздушни кораби бяха осем пъти по-големи от дирижабъла на „Олдрич“.

Балансът трябваше да е съвършен както за цялата гондола, така и за трите четвърти от нея. Това означаваше монтиране на резервни опорни точки върху рамката. Тези промени бяха отнели доста време, но не толкова, колкото се опасяваше Ландър. До мача за Суперкупата оставаше малко повече от месец. Последните две седмици щяха да бъдат загубени, тъй като имаше полети по време на футболни мачове. Оставаха му седемнайсет работни дни. Имаше време за още едно подобрение.

Ландър сложи на пейката плътен лист фибростъкло с размери дванайсет на седемнайсет сантиметра. Листът беше усилен с метална мрежа и сгънат в две равнини, подобно на резен диня. Той затопли парче от пластичния експлозив и му придаде същата форма, като внимателно увеличаваше плътността на експлозива от центъра към краищата.

Ландър прикрепи експлозива към вътрешната страна на фибростъклото. Сега устройството заприлича на изкорубена книга с корица само от едната страна. Над експлозива бяха загладени три пласта каучуково покритие, изрязани от обвивката на болничен дюшек. Върху тях легна парче лек брезент, набодено с жила от пушки калибър 177. Жилата бяха залепени върху брезента с плоската част надолу, погъсто от пирони по леглото на факир. Когато набоденият брезент се опънеше плътно върху устройството, острите шипове на жилата леко се накланяха. Този наклон беше целта на заоблянето. Беше необходимо по време на полета жилата да се разпръснат по предварително определен начин. Ландър бе очертал балистиката особено грижливо. Формата на жилата щеше да я стабилизира при полета също като стоманените перца, използвани във Виетнам.

Добави още три пласта набоден с жила брезент. Четирите пласта съдържаха общо деветстотин четирийсет и четири жила. Ландър беше изчислил, че в диапазон от шейсет метра щяха да направят на решето

площ от триста квадратни метра, като едно жило щеше да удари всеки квадратен метър със скоростта на куршум от мощна пушка. В зоната на удара нямаше да остане жив човек. И това беше само един малък пробен модел. Истинският, който щеше да виси под дирижабъла, беше триста и седемнайсет пъти по-голям по площ и тегло и носеше средно по три и половина жила за всеки от осемдесетте хиляди деветстотин осемдесет и пет посетители на стадиона „Тюлейн“.

Фазил влезе в работилницата, когато Ландър прикрепваше външната обвивка — лист от фибростъкло със същата плътност като обвивката на гондолата.

Ландър не го заговори.

Фазил не даде вид, че се интересува от предмета на пейката, но веднага разбра какво е и се ужаси. Няколко минути арабинът се оглежда из работилницата, като внимаваше да не пипа нищо. Самият той техник, обучен в Германия и Северен Виетнам, не можеше да не се възхити от стегнатостта и икономичността, с която беше сглобена голямата гондола.

— Този материал трудно се заварява — проговори той и потупа тръбата от рейнолдсова сплав. — Не виждам устройство за заваряване, да не си го давал навън?

— Взех устройството на фирмата за събота и неделя.

— И рамката е освободена от напрежение. Господин Ландър, това е голяма самонадеяност. — Фазил искаше да направи шеговит комплимент на майсторството на Ландър. Беше решил, че е длъжен да поддържа добри отношения с американеца.

— Ако рамката се изтърбуши и счупи черупката от фибростъкло, някой може да види жилата, когато сваляме гондолата от камиона — монотонно обясни Ландър.

— Аз пък мислех, че вече зареждаш експлозивите. Остава само един месец.

— Още не съм готов. Искам да проверя нещо преди това.

— Мога ли да ти помогна?

— Знаеш ли експлозивния индекс на материала?

Фазил поклати глава и заяви със съжаление:

— Съвсем нов е.

— Виждал ли си някога как се взривява?

— Не. Казаха ми, че е по-могътен от С-4. Не видях ли в какво беше превърнал апартамента на Музи?

— Видях дупка в стената, която не ми говори нищо. Най-често срещаната грешка, която се прави при сглобяване на устройство за премахване на хора, е поставянето на шрапнелите прекалено близо до заряда. Тогава губят целостта си при експлозията. Помисли за това, Фазил. Ако не го знаеш, трябва да го научиш. Прочети този наръчник и ще намериш всичко. Аз ще ти обяснявам по-дългите думи. Не искам жилата да се пръснат на части при експлозията. Целта ми не е запълването на седемдесет и петте болници за глухи. Не знам какъв буфер да оставя между жилата и експлозива, за да ги запазя.

— Погледни как е в клейморовата мина...

— Това не е индикация. Аз имам работа с по-дълги обхвати и безкрайно повече експлозив. Досега никой не е създавал такава огромна бомба. Клейморовата мина е с размери на учебник, а моята бомба е като спасителна лодка.

— Как ще бъде разположена гондолата в момента на взрива?

— Ще бъде точно над петдесетметровата линия на височина трийсет метра, обърната по дължината на стадиона. Виждаш как кривата на гондолата точно повтаря кривата на стадиона.

— Тъй че...

— Тъй че, Фазил, трябва да съм сигурен, че жилата ще се разпръснат в правилна дъга, а няма да се разлетят на буци. В черупката съм оставил резервно пространство и ако трябва, мога да разширя кривите. Ще разбера какъв буфер ми трябва и начина на разпръскването при детонацията на този модел — обясни Ландър и потупа устройството на пейката.

— В него май има половин килограм експлозив.

— Да.

— Не можеш да го взривиш, без да привлечеш вниманието на властите.

— Мога.

— Но няма да имаш време да оцениш резултатите, преди да дойде полицията.

— Ще имам.

— Това е... — Едва не каза „лудост“, но се спря навреме. — Това е много рисковано.

— Не се тревожи за това, арабче.

— Мога ли да проверя изчисленията ти? — Фазил се надяваше да намери начин да спре експеримента.

— Моля. Помни, че това не е мащабен модел на гондолата. Той съдържа само двете съставни криви на разпръсването на шрапнела.

Фазил причака Далия, когато тя изнасяше боклука.

— Поговори с него — рече ѝ на арабски. Знаем, че работата ще стане и така. Това с пробата на модела е неприемлив риск. Всичко ще пропадне.

— Може нещо да се обърка — отвърна на английски тя. — Всичко трябва да е безупречно.

— Не е нужно чак дотам...

— За него е нужно. За мен — също.

— От гледна точка на целта на акцията ни, ще бъде добре и така.

— Другарю Фазил, натискането на бутона в гондолата на дванайсети януари ще бъде последното нещо, което Майкъл Ландър ще извърши в живота си. Той няма да види последиците. Нито пък аз, ако поиска да лети с него. Не разбираш ли, че трябва да сме *сигурни* какво ще стане след това?

— Разбирам, че все повече започваш да говориш като него, а не като фронтовак.

— Това доказва ниската ти интелигентност.

— В Ливан бих те убил за такива думи.

— Ливан е много далече, другарю Фазил. Ако някой от нас двамата доживее да се върне там, можеш да опиташ.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл Бауман, доктор по медицина, седеше на едно бюро в Хафуей Хаус в Южен Бронкс и чакаше. Центърът за възстановяване на наркомани беше свързан с много нейни спомени. Разглеждаше светлата малка стая, несръчно боядисана и обзаведена със събрани оттук-оттам мебели, и мислеше за съсипаните, отчаяни души, до които бе опитвала да се докосне, за нещата, на които се беше наслушала при доброволната си работа тук. Беше решила да се срещне с Еди Стайлс на това място именно заради спомените, които събуждаше у нея.

На вратата леко се почука и влезе Стайлс — дребен, плешив мъж с неспокоен поглед. Беше се избръснал за случая. На брадичката му имаше залепено парченце тоалетна хартия. Усмиваше се неловко и мачкаше шапката си в ръка.

— Седни, Еди. Добре изглеждаш.

— Никога не съм бил по-добре, доктор Бауман.

— Как върви тегленето на кораби на буксир?

— Да ви кажа правичката, скучно е. Но на мен ми харесва, разбирате ли? — бързо добави той. — Направихте ми голямо добро, като ми намерихте тази работа.

— Аз не съм ти я намерила, Еди. Просто помолих човека там да те наглежда.

— Е да, но иначе никога не бих я получил. А вие как сте? Изглеждате променена, искам да кажа, сякаш се чувствате добре. Но какви ги разправям, вие сте доктор, не аз. — Той се засмя смутено.

Рейчъл забеляза, че е понапълнял. Когато преди три години го видя за първи път, току-що го бяха арестували за контрабанда на цигари с двайсетметров траулер, за да може да слугува на пристрастието си към хероина, което му струваше седемдесет и пет долара на ден. Еди прекара много месеци в Хафуей Хаус и много часове в разговори с Рейчъл.

Работеше с него и когато той крещеше от липсата на наркотик.

— За какво искахте да се срещнем, доктор Бауман? Искам да кажа, тъй де, приятно ми е да ви видя, а ако се питате дали съм чист...

— Знам, че си чист, Еди. Исках да се посъветвам с теб. — Досега не беше използвала професионалните си отношения с пациенти за лични цели и сега се чувстваше неловко. Стайлс моментално го забеляза. Вродената му подозрителност се изправи срещу уважението и доверието, които изпитваше към нея. — Не се отнася лично до теб — продължи тя. — Нека да изложи проблема, а ти ще ми кажеш какво мислиш.

Стайлс леко си отдъхна. Не искаха от него да се обвързва веднага с нещо.

— Трябва да намеря една лодка, Еди. Определена лодка. Лодка, която е свързана с далавери.

Лицето му остана безизразно.

— Казах ви, че ще се занимавам с теглене на кораби на буксир, и се занимавам само с това, знаете го.

— Да, знам. Но, Еди, ти познаваш много хора. А аз не познавам никого от тези, които се занимават с лодкарство. Нуждая се от помощта ти.

— Ние двамата винаги сме се разбирали, нали?

— Да.

— Вие никога не сте раздрънквали нещата, които говорех, когато бях на легло, нали така?

— Не съм.

— Добре, питайте и ми кажете кой се интересува от това.

Рейчъл се поколеба. Истината си беше истина. Нищо не можеше да я замести. Каза му.

— Хората на ФБР вече ме разпитваха — рече Стайлс, когато тя свърши. — Качиха се на борда да ме разпитват пред всички — нещо, което не одобрявам. Знам, че са подпитвали и други хора, мои познати.

— А ти нищо не им каза.

Стайлс се усмихна и се изчерви.

— Знаете ли, просто не знаех нищо. Да ви кажа правичката, не се и замислих много-много. Предполагам, че и с другите е било така, защото чувам, че още душат наоколо.

Рейчъл чакаше, не искаше да го притеснява. Дребният човечец задърпа яката си, почеса се по брадичката и умишлено сложи ръцете

си в скута.

— Искате да говорите с човека, който притежава лодката? Тоест не лично вие, това няма да е... искам да кажа, вашите приятели искат.

— Точно така.

— Само да говорят ли?

— Само да говорят.

— А пари? Искам да кажа, не за мен, доктор Бауман. За Бога, не си мислете подобни неща, вече съм ви достатъчно задължен. Искам да кажа, ако познавах този човек, много малко неща са безплатни. Имам двеста долара, но може би няма...

— Не се тревожи за парите.

— Кажете ми пак къде бреговата охрана се е натъкнала на лодката и какво е станало по-нататък.

Стайлс слушаше, кимаше и от време на време задаваше по някой въпрос.

— Честно казано, може би въобще няма да мога да ви помогна, доктор Бауман — заяви накрая той. — Но ми идват наум някои неща. Ще се послушам наоколо.

— И внимавай много.

— Не се съмнявайте в това.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хари Логан караше раздрънкания си пикап около цеховете с тежко оборудване на „Юнайтед Коул Къмпани“. Изпълняваше задължителната обиколка, която трябваше да прави всеки час, загледан в дългите редици булдозери и колички за пръст. Предполагаше се, че охранява завода от крадци и саботьори с екологични възгледи, но досега не бяха се появявали нито едните, нито другите. На километри наоколо не се мяркаше жива душа. Всичко беше наред, можеше да изчезва.

Зави по черния път покрай гигантската рана, която мината за въглища беше отворила в хълмовете на Пенсилвания. Зад пикапа се вихреше червеникава прах. Раната беше дълга двайсет и широка три километра и ставаше все по-дълга с напредването на огромните земекопни машини, които поглъщаха хълмовете. Две от най-големите машини в света, по двайсет и четири часа в денонощие, шест дни седмично забиваха зъби в пръстта, както хиени разкъсват корем. Не се спираха пред нищо освен свещената неделя, защото президентът на „Юнайтед Коул“ беше дълбоко, религиозен човек.

Днес бе неделя и по суровата пустош се движеха само облачета прах. Беше денят, когато Хари Логан припечелваше малко допълнителни пари. Ровеше се в сметта да търси, намира и продава ценни предмети. Работеше в прокълната зона, която скоро щеше да изчезне в челюстите на машините. Всяка неделя Логан зарязваше поста си при фабриката и отиваше с колата до изоставеното селце на един от хълмовете.

Къщите с ронещи се фасади стояха празни, вмирисани на урина, оставена от вандалите, изпочупили прозорците. Когато се изнесоха, обитателите им бяха взели със себе си всичко, което смятаха за ценно, но те нямаха набитото око на Логан. Той беше роден лешояд. В допотопната канализационна мрежа се намираше качествено олово. По стените имаше изоставени електрически ключове, които можеха да се разглобят и от тях да се извадят ценни медни жици и други части.



Продаваше ги на зет си, който притежаваше склад за вторични суровини. Логан искаше да направи добър удар тази неделя, защото между селцето и мината оставаха само двеста метра гора. След две седмици всичко щеше да бъде погълнато.

Паркира на заден ход пикапа в гаража до една къща. Когато изгаси мотора, настъпи пълна тишина. Само вятърът свиреше в рухналите къщи с изпочупени прозорци. Логан товареше в пикапа няколко запазени греди, когато чу звука на самолета.

Червената четириместна „Чесна“ направи два кръга ниско над селището. През дърветата на хълма Логан видя, че се отправя към черния път до мината. Ако имаше вкус към подобни неща, Логан би се възхитил от великолепно то приземяване срещу вятъра — наклон встрани, малко дим и малкият самолет плавно се понесе по прахта, която се вдигаше на облаци след него.

Почеса се по главата и по задника. Какво ли търсеха тук? Може би бяха инспектори от компанията. Щеше да им каже, че проверява селото. Самолетът се беше скрил зад гъсталака. Логан внимателно си запробива път между дърветата. Когато отново видя самолета, той беше празен, а колелата му — застопорени. Чу гласове вляво от себе си и тихичко тръгна нататък. Там имаше голяма празна плевня, обградена от дванайсеткилометрово пасище. Логан знаеше със сигурност, че вътре няма нищо, годно за кражба. Наблюдаваше от края на гората и забеляза на пасището двама мъже и една жена, нагазили до глезените в яркозелената зимна пшеница.

Единият от мъжете беше висок и носеше слънчеви очила и скиорско яке. Другият беше по-мургав и имаше белег на бузата. Мъжете размотаваха дълъг кабел и измериха някакво разстояние от стената на плевнята към пасището. Жената нагласи на триножник уреди за наблюдение и високият мъж се загледа през тях, докато мургавият поставяше с боя някакви знаци по стената на плевнята. Тримата се събраха около нещо като чертеж и заръкомахаха.

Логан излезе от гората. Мургавият го забеляза пръв и каза нещо, което Логан не чу.

— Хей, вие, какво правите там?

— Здравейте — рече с усмивка жената.

— Можете ли да ми покажете документи, че работите за компанията?

— Не работим за компанията — отвърна високият.

— Мястото е частна собственост. Няма работа тук. Плащат ми да не пускам външни хора.

— Искяхме само да направим няколко снимки — обясни високият.

— Тук няма нищо за снимане — подозрително заяви Логан.

— О, не, има — намеси се жената. — Аз съм за снимане. — Облиза устни.

— Снимаме за корицата на нещо като частно списание, нали разбирате, от по-предизвикателните издания.

— За ония с голотиите ли говорите?

— Ние предпочитаме да ги наричаме актови публикации — каза високият. — Но не могат да се снимат навсякъде.

— Грози ме опасност от арест — засмя се жената. Беше доста хубава.

— Не е ли много студено за голи снимки? — попита Логан.

— Ще наречем снимката „Настръхнала кожа“.

Докато траеше разговорът, мургавият размотаваше навита на макара жица от триножника към дърветата.

— Не ме правете на глупак, не знам нищо за тая работа. Началството не ми е казало, че някой има разрешение да идва тук. По-добре си вървете откъдето сте дошли.

— Искате ли да спечелите петдесет долара, като ни помогнете? Само половин час, и свършваме — рече високият.

Логан се поколеба.

— За нищо на света няма да се съблека.

— Не е нужно. Сам ли сте?

— Да. На километри няма жива душа.

— Много добре. — Мъжът му протегна петдесет долара. — Неприятно ли ви е да гледате ръката ми?

— Не, не.

— Тогава какво сте я зяпнали?

Жената притеснено се приближи до високия.

— Без да искам — смотолеви Логан. Видя отражението си в очилата на мъжа.

— Идете двамата да донесете от самолета голямата фотокамера, а аз и господинът ще подготвим останалото.

Мургавият и жената изчезнаха в гората.

— Как се казвате?

— Логан.

— Добре, господин Логан, бихте ли донесли и подредили няколко дъски точно пред плевнята, за да има дамата на какво да стъпи.

— Какво?

— Сложете няколко дъски тук, в средата. Земята е студена, а и не искаме тревата да покрива ходилата ѝ. Някои хора много обичат да гледат ходила.

Докато Логан търсеше дъски, високият премести уреда и прикрепи особен, заоблен предмет към триножника. Обърна се и подвижна на Логан:

— Не, не, подредете ги една върху друга. — Обгради очите си с шепи и се загледа с присвити очи. — Стъпете върху тях да видя дали е добре. Стойте неподвижно, вече носят обектива.

Високият изчезна в гората.

Логан вдигна ръка да се почеше по главата. За секунда мозъкът му регистрира ослепителен блясък, но не чу гърма. Двайсет жила се забиха в него и взривната вълна го отхвърли към стената на плевнята.

Ландър, Фазил и Далия приближиха тичешком през дима.

— Станал е на кайма — отбеляза Фазил. Обърнаха отпуснатото тяло и го разгледаха откъм гърба. Бързо направиха снимки на стената. Беше се огънала и приличаше на гигантско решето. Ландър влезе в плевнята. Хиляди дупчици в стената пропускаха точици светлина, които го обсипаха като лунички, докато фотокамерата му неспирно щракаше.

— Крайно успешен опит — отбеляза Фазил.

Затътриха тялото към плевнята, обляха го с бензин, заляха и сухите дърва около него и направиха пътека от бензин, дълга двајсет метра. Пламъкът блесна вътре и запали локвите бензин с пухтене, което усетиха по лицата си.

Докато самолетът изчезваше в небето, от плевнята се издигна черен дим.

— Как откри това място? — попита Фазил и се наведе от задната седалка, за да надвика шума на двигателя.

— Миналото лято обикалях страната да търся динамит —  
отвърна Ландър.

— Смяташ ли, че властите скоро ще се появят?

— Едва ли, там постоянно се гърми.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Еди Стайлс седеше угрижен до прозореца на закусвалнята в Градския аквариум на Ню Йорк. От мястото си виждаше Рейчъл Бауман някъде долу, на четирийсет метра встрани, до оградата на пингвините. Всъщност смущаваше го не Рейчъл, а двамата мъже до нея. На Стайлс определено не му харесваше видът им. Онзи от лявата ѝ страна беше огромен като планина. Другият беше малко по-дребен, но по-страшен. Движенията му бяха леки, икономични и балансирани и внушаваха страх на препатилия Стайлс. Хищниците в света на Еди се бяха движили по този начин. Скъпите хищници. Този човек беше много по-различен от лихварите и от яките ъгловати типове, които прехвърляха тежестта си на петите.

Еди не харесваше начина, по който очите на мъжа оглеждаха горните етажи, покрива на аквариума с акулите и оградата между аквариума и плажа на Кони Айланд. Лек общ поглед, последван от разделяне на пространството на квадрати и щателен преглед надлъж и шир, и всичко това повтаряно ежеминутно, съпроводено с галенето на някой любопитен пингвин по главата.

Еди съжаляваше, че бе избрал това място за срещата. В делничен ден тълпата не беше достатъчно многобройна, за да му вдъхне успокояващото чувство за анонимност.

Доктор Бауман му беше дала дума, че няма да го замесят в някоя неприятност. Никога не беше го лъгала. Животът, който сега се стараеше да изгради, беше основан на това, което беше научил за себе си с помощта на доктор Бауман. Ако то беше лъжа, значи всичко е лъжа. Допи кафето си, слезе бързо по стълбите и заобиколи резервоара на китовите. Чу как китът се блъсна в стените му, преди да се приближи. Беше двайсетметров елегантен женски кит-убиец с лъскави от водата черни и бели шарки. В момента изпълняваше програма. Млад мъж, застанал в бледата слънчева светлина на платформа над водата, държеше риба в ръка. Повърхността на езерото се издуваше, когато китът изплуваше от дълбините като черен локомотив.

Изстрелваше се вертикално нагоре и огромната му дължина сякаш се задържаеше във въздуха, докато поемаше рибата с триъгълните си зъби.

Когато слезе по стълбата към подземната галерия с големите стъклени стени, чу зад себе си ръкопляскания. Помещението беше сумрачно и влажно, осветено от слънцето, проникващо през синьо-зелената вода на резервоара на кита. Еди погледна към него. Китът се движеше над осветеното с лампи дъно, въртеше се и дъвчеше. Три семейства слязоха по стълбите и застанаха до него. И трите с гръмогласни деца.

— Татко, не виждам.

Бащата вдигна момчето на раменете си, удари главата му в тавана, детето се разпищя и той го изнесе навън.

— Здравей, Еди — обади се Рейчъл.

Двамата ѝ придружители стояха от другата ѝ страна и не поглеждаха Еди. Това поне е хубаво, помисли си той. Убийците биха застанали от двете ѝ страни. Полицайте също.

— Здравейте, доктор Бауман.

Очите му се стрелнаха зад рамото ѝ.

— Еди, това е Давид, а това Робърт.

— Радвам се да се запозная с вас. — Еди се ръкува с тях. Едрият положително носеше ютия под мишницата. Може би другият също, но самото му беше по-добре скроено. Този, който се казваше Давид. Уголемени кокалчета на показалеца и средния пръст и широк ръб на дланта. Не Ги е развил от игра на топка. Доктор Бауман е много умна и разбираща жена, но има неща, които не знае, помисли си Еди. — Доктор Бауман, ако нямате нищо против, бих искал да поговорим, въъ, за секунда насаме.

Отдалечиха се към другия край на залата и той зашепна близо в ухото ѝ. Детски викове заглушаваха гласа му.

— Докторе, добре ли познавате тези хора? Знам, че мислите така, но искам да кажа: *наистина ли ги познавате?* Доктор Бауман, това са закоравели типове. Има закоравели и закоравели. Добре ги познавам. Но знаете ли, тези са от най-закоравелите, които съм виждал, не са никакви новаци, ако разбирате какво искам да кажа. Тези не си поплюват. Не са компания за вас. Освен ако не са ви роднини или нещо подобно, което не зависи от вас.

Рейчъл сложи ръка на лакътя му.

— Благодаря ти, Еди. Знам какво имаш предвид. Но аз ги познавам от много време. Те са мои приятели.

В резервоара бяха пуснали една костенурка да прави компания на кита. Тя криеше парчета риба в отвора на канала, докато вниманието на кита беше насочено към дресьора. Китът се плъзна пред подводния прозорец. Трябваша му десет секунди да се източи от главата до опашката. Малкото му оченце се втренчи в хората, които си приказваха от другата страна на стъклото.

— Човекът, за когото чух, Джери Сап, преди две години е вършил нещо в Куба — каза Стайлс на Кабаков. — В Куба! Вмъкнал се там под крайбрежния радар близо до Пуерта Кабанас заедно с няколко кубинци от Маями. — Стайлс прехвърли поглед от Кабаков към Рейчъл и обратно. — Имал е работа на брега, минал през прибоя и получил някаква кутия. Не знам каква е била, но не се е върнал във Флорида. Тръгнал с кубински патрулен катер от Бахия Онда и стигнал до Юкатан. На палубата имало голям кръгъл резервоар.

Кабаков слушаше и барабанеше с пръсти по перилото. Китът беше затихнал и си почиваше на повърхността. Огромната му опашка се извиваше надолу като дъга, а плоските ѝ перки се потапяха на пет метра под водата.

— Тези деца ще ме подлудят — рече Еди. — Да се махаме оттук.

Преместиха се в тъмния коридор на аквариума с акулите и се загледаха в дългите сиви форми, които кръжаха безмълвно. Между тях се стрелкаха малки лъскави рибки.

— Винаги съм се чудил как е успял да влезе в Куба. След Залива на прасетата кубинците имат невероятни радари. Казахте, че вашият човек се изплъзнал от радара на бреговата охрана. Значи за втори път. Тъй че аз поразпитах наоколо за тоя Сап. Преди около две седмици е бил в заведението на Суини в Ашбъри Парк. Но оттогава никой не го е виждал. Яхтата му е деветнайсетметрова, спортна, риболовна, производство на Шинг Лу. Строят ги в Хонконг. И ги правят *истински*. Неговата е изцяло дървена.

— Къде я държи? — попита Кабаков.

— Не знам. Никой не знае. Все пак човек не може прекалено много да любопитства. Но барманът при Суини приела съобщения за него и мисля, че е имал връзка с него. Ако е ставало дума за бизнес.

— За какъв бизнес би могло да става дума?

— Зависи. Трябва да е било нещо изгодно. Ако е участвал в работата, която ви интересува, значи е знаел, че е изгодна. Ако я е дал под наем, през цялото време е подслушвал честотата на бреговата охрана. И вие бихте го направили.

— Ако беше на негово място, къде би се укрил?

— Щях да държа лодката под око един ден след връщането ѝ, за да се убедя, че не е била проследена. Тогава, ако имах къде, щях да я пребоядисам, да върна законната ѝ регистрация и да променя външността ѝ, например да сложа по-висока палуба. Щях да се присъединя към групата яhti, които плуват на юг към Флорида, и щях да вляза с тях в пристанището — обясни Еди. — Богаташите обичат да се движат в пакет.

— Назови ми нещо доходно, далече оттук, което би го накарало да се залови с него — каза Кабаков. — Нещо, което изисква присъствието на лодката.

— Контрабанда — отсече Еди и хвърли гузен поглед към Рейчъл. — Хероин. От Мексико към Корпус Кристи, да речем, или от прохода Арансас към крайбрежието на Тексас. Би се заловил с такова нещо. Но не и без аванс. И връзката с него би трябвало да се установи много предпазливо, защото е нащрек.

— Помисли как да установим контакт с него, Еди. И благодаря — сложи край на разговора Кабаков.

— Направих го заради докторката. — Акулите безшумно се носеха в осветения резервоар. — Аз вече ще се измитам, не ми се гледат повече тези твари.

— Ще се видим в града, Давид — проговори Рейчъл.

Кабаков с изненада забеляза неприязън в погледа ѝ. Тръгна си с Еди. Вървяха и си говореха, свели глави. Ръката ѝ беше обгърнала раменете на дребничкия мъж.

Кабаков предпочиташе да държи Корли извън играта. Засега агентът на ФБР не знаеше нищо за Джери Сап и лодката му. Кабаков искаше сам да провери тази следа! Трябваше да говори със Сап, преди той да прибегне до защитата, осигурена му от Конституцията.

Кабаков не се колебаеше да нарушава правата на човека, да засяга достойнството му или самия него, ако от това произтичаше



непосредствен резултат. Фактът, че го прави, не го смущаваше, но в душата му имаше едно зрънце, подхранвано от успеха на тази тактика, което го караше да се чувства зле.

Усещаше, че развива презрително отношение към мрежата от законови мерки, която стоеше между гражданите и целесъобразността на дадено разследване. Не се опитваше да осмисля действията си с фрази като „по-малкото зло“, защото не беше човек на мисълта. От една страна, Кабаков вярваше, че действията, които предприема, са необходими, и знаеше, че са резултатни, но, от друга, се страхуваше, че манталитетът, който би могъл да развие човек, практикувайки ги, е нещо грозно и опасно. И за него този манталитет имаше лице — лицето на Хитлер.

Кабаков знаеше, че нещата, които върши, оставят белези в душата му точно както по тялото. Искаше му се да вярва, че нарастващата досада от ограниченията на закона е изцяло в резултат на опита, че чувства гняв към тези пречки по същия начин, по който усещаше тъпа болка в старите си рани през някоя зимна утрин.

Но това не беше напълно вярно. Семенцето на това отношение се коренеше в природата му — факт, който беше открил преди много години близо до Тиберия, в Галилея.

Беше тръгнал да инспектира позиции на сирийската граница и спря джипа си до един кладенец в планината. Вятърна мелница със стар американски самолетен двигател изпомпваше студена вода от скалата. Мелницата поскръцваше на равни интервали от бавното въртене на крилата — самотен звук в ясения тих ден. Облегнат на джипа с лице, разхладено от водата, Кабаков наблюдаваше стадо овце, което пасеше по склона на планината. Налегна го чувство за необитаемост, което го накара да усети формата и положението на тялото си в тези огромни, наклонени пространства. И тогава забеляза орел, който се рееше във висините, с разперени като пръсти пера на крилете. Носеше се над склоновете, а сянката му бързо се плъзгаше по скалите. Беше зима и орелът не търсеше храна, защото овцете нямаха агънца, но те го усетиха над себе си и започнаха да бляят. На Кабаков му се зави свят, докато следеше с поглед птицата, хоризонталното му зрение беше нарушено от склоновете на планината. Усети, че се улавя за джипа, за да запази равновесие.

И изведнъж разбра, че обича орела повече от овцете, че винаги ще го обича повече и че точно заради това чувство, заложено в него, никога нямаше да бъде свършен в очите на Бога.

Кабаков изпита удовлетворение, че никога няма да разполага с реална власт.

И сега, в апартамента в Манхатън, Кабаков се чудеше как да примами Джери Сап. Ако се заемеше сам с това, контактът трябваше да бъде установен от Еди Стайлс. Той беше единственият му познат с достъп до престъпните среди по пристанищата. Без него щеше да се наложи да използва източниците на Корли. А Стайлс щеше да му услужи заради Рейчъл.

— Не — отсече Рейчъл на закуска.

— Ще го направи, ако го помолиш. Ще го прикриваме непрекъснато...

— Няма да го направи, тъй че да прекратим този разговор.

Трудно му беше да повярва, че само преди двайсет минути се надвесваше топла и утринно порозовяла над него, а косите ѝ, подобно на нежно махало, галеха лицето и гърдите му.

— Знам, че не ти е приятно да го използваш, но, по дяволите...

— Не ми е приятно да го използвам и не ми е приятно да ме използваш. И аз те използвам, но по различен начин, който още не съм изяснила за себе си. В това да се използваме един друг няма нищо лошо. Но оттук нататък — никакъв Еди.

Великолепна е, мислеше Кабаков, с тази руменина, плъзнала нагоре по шията ѝ от дантелата на нощницата.

— Не мога и няма да го направя — продължи тя. — Искаш ли портокалов сок?

— Ако обичаш.

Кабаков с неудоволствие отиде при Корли. Даде му информацията за Джери Сап, но не му каза източника си.

Корли работи два дена по примамката с помощта на Бюрото за наркотици и опасни медикаменти. Говори цял час по телефона с Мексико Сити. След това се среща с Кабаков в бюрото на ФБР в Манхатън.

— Нещо ново за гърка?

— Още не — отвърна Кабаков. — Мошевски продължава да търси по баровете. Кажете сега за Сап.

— Бюрото няма досие на Джери Сап. Който и да е той, под това име е чист. В регистрите на бреговата охрана също не фигурира. Досиетата им нямат кръстосани индекси, започващи от вида на лодките и свършващи с подробностите, които ни интересуват. Частиците от боя, с които разполагаме, ще бъдат достатъчни за потвърждение, ако имаме с какво, да ги сравним, но да проследим произхода им е далеч по-трудно. Боята не е от употребяваната във военноморските сили. Намира се във всеки магазин.

— А как стои въпросът с наркотика?

— Ще стигна и до него. Ето го пакета. Случайно да си запознат със случая Крафт-Мендоса в Чигуагуа? Е, и аз не знам подробностите. От 1970-а до 1973 година са вкарали в Бостън петдесети седем килограма хероин. По много умен начин. За всяка пратка са наемали американски гражданин, който да отиде в Мексико. Понякога мъж, понякога жена, но винаги самотии хора, без близки и роднини. Подставеното лице отивало там с туристическа виза и за нещастие, след няколко дни умирало. Тялото било връщано у дома с пълен корем хероин. От тази страна на границата са имали свое погребално бюро. Между другото, косата ти бързо израства.

— Продължавай, продължавай.

— Добрахме се до две неща. Човекът с парите в Бостън още има добро име сред мафиотите. Помага ни, защото се надяна да му опростим четирийсетгодишна присъда. Мексиканските власти в Косумел са изкарали свой човек на улицата. По-добре да не питаме той от каква присъда очаква да се изплъзне.

— И ако нашият човек пусне по веригата информация, че търси надежден партньор да прекара с лодка стоката от Косумел в Тексас, ще изглежда правдоподобно, защото старият канал е закрит отбеляза Кабаков. — А ако Сап се свърже с нашия човек, той може да го насочи за препоръка в Мексико и в Бостън.

— Да. Сап ще провери препоръките, преди да се покаже. Още щом чуе първата информация, ще направи няколко проверки. Тревожи ме това, че ако го открием, почти нямаме в какво да го обвиним. Можем да го притиснем с някакво скапано обвинение в конспиративно

използване на лодката му, но това ще иска много време за събиране на доказателства. Нямаме с какво да го уплашим.

*Имаме, имаме, помисли си Кабаков.*

До средата на следобеда Корли се беше обърнал с официална молба към областната прокуратура на Нюарк да даде разрешение за подслушване на два телефона в бара на Суини в Ашбъри Парк. До четири часа следобед получи отказ. Корли нямал никакви доказателства, че в този бар се върши нещо противозаконно, и действал на основание на анонимни и несъстоятелни твърдения, обясни съдията. Добави, че съжaliaва.

На следващия ден в десет сутринта в паркинга пред супермаркета, долепен до бара на Суини, влезе син микробус. На кормилото седеше възрастна жена. Паркингът беше пълен и тя караше бавно, като очевидно търсеше свободно място. В кола, паркирана до телефонния стълб на петнайсет метра зад бара, дремеше мъж.

— За Бога, той е заспал — рече възрастната жена, като говореше на гърдите си.

Задрямалият мъж се събуди от сърдитото прашене на радиото в колата и с глуповато изражение потегли от мястото си. Микробусът влезе на заден ход в освободения правоъгълник. Няколко души бутаха пазарски колички по пътеките между колите. Мъжът, който освободи мястото, слезе от колата.

— Госпожо, май имате спукана гума.

— О, така ли?

Мъжът се отпрати към задното колело на микробуса, съвсем близо до стълба. Две тънки жици, кафяви на фона на стълба, водеха от телефонната линия към земята и свършваха в двоен жак. Мъжът пхна жака в контакт в бронята на микробуса.

— Не, просто гумата е омекнала. Можете спокойно да пътувате.  
— Подкара колата си и отмина.

В задната част на микробуса Кабаков се протегна с ръце зад тила. На ушите си имаше слушалки и пушеше пура.

— Не е нужно да стоиш с тях през цялото време — отбеляза плешивеещият млад мъж, седнал до миниатюрна телефонна централа.  
— Казвам, че не е нужно да стоиш с тях през цялото време. Когато

някой се обади отвън или вдигне слушалката отвътре, тази лампичка ще светне и ще чуеш бръмчене. Искаш ли кафе? Ето. — Наведе се към преградата зад шофьорката. — Ей, мамо, искаш ли кафе?

— Не — долетя глас от предната седалка. — И не вади ядките от торбата. Знаеш, че от тях получаваш газове. — Майката на Бърни Байнър се беше преместила от шофьорското място на съседното и плетеше шал. Като майка на един от най-добрите телефонни техници на свободна професия, работата ѝ се състоеше да кара микробуса, да изглежда невинна и да си отваря очите на четири за полицаи.

— Плащам ѝ по единайсет долара и четирийсет цента на час. Освен това следи какво ям — обясни Байнър на Кабаков.

Чу се бръмчене. Бързите пръсти на Бърни включиха магнетофона. Двамата с Кабаков си сложиха слушалките. Чуха как телефонът в бара звъни.

— Ало, барът на Суини.

— Фреди? — Женски глас. — Слушай, сладурче, днес няма да мога да дойда.

— По дяволите, Франсис, на какво прилича това? За две седмици отсъстваш два пъти!

— Фреди, съжалявам, сигурно няма да ми повярваш, но получих колики.

— Всяка седмица ли имаш колики? Иди на конски лекар. А Арлийн?

— Търсих я, но не си е вкъщи.

— Тогава изпрати някой друг. Не мога едновременно да обслужвам бара и масите.

— Ще се постарая, Фреди.

Чуха барманът да затваря телефона и кратък женски смях, преди да се затвори и другият телефон. Кабаков направи кръгче с дима на пурата си и реши, че трябва да се запаси с търпение. Подставеният човек на Корли беше оставил спешно съобщение за Сап преди половин час, когато отвориха бара. Беше дал на бармана петдесет долара да ускори съобщението; Беше просто — на хоризонта се очертавала поръчка и Сап да се обади на един телефон в Манхатън, за да договори бизнеса или да получи препоръки. Номерът трябваше да се даде единствено на Сап. Ако Сап се обадеше, Корли щеше да се опита да го прилъже да се срещнат. Това не удовлетворяваше Кабаков. По тази

причина той нае Байнър, който бе сключил договор с Мисията на Израел ежеседмично да проверява телефоните ѝ за подслушване. Кабаков не се посъветва с Корли.

Лампичката на телефонната централа пред Байнър показва, че някой вдига втория телефон. Чуха, че се набират десет цифри. След това телефонен звън. Никой не се обади.

Бърни Байнър върна ролката и я пусна на бавни обороти, като броеше изщракванията.

— Кодът е триста и пет. Това е Флорида. Ето и номера. Осем, четири, четири, шест, нула, шест, девет. Момент. — Консултира се с дебела таблица с кодове. — Намира се някъде в района на западен Палм Бийч.

Мина половин час, преди лампичката в микробуса да сигнализира, че от бара отново се обаждат някъде. Отново десет цифри.

— Бар „Глеймарийф“.

Търся господин Сап. Каза, че при нужда мога да му оставя съобщение на този телефон.

— Кой се обажда?

— Фреди Ходжис от бара на Суини. Господин Сап ще се сети.

— Добре. За какво става въпрос?

— Искам да ми се обади.

— Не знам дали мога да го намеря сега. Фреди Ходжис ли казахте?

— Да. Той знае номера. Кажете му, че е важно. За бизнеса.

— Ох, вижте, той може да дойде към пет-шест часа. Понякога идва. Ако дойде, ще му предам.

— Да не забравите, че е важно. Фреди Ходжис се е обаждал.

— Добре, добре, ще му кажа. — Изщракване.

Бърни Байнър се обади в информационната служба на Западен Палм Бийч и потвърди, че номерът е на бар „Глеймарийф“.

Пепелта от пурата на Кабаков беше дълга пет сантиметра. Чувстваше се въодушевен. Беше очаквал, че Сап ще използва телефона на човек, който не го познава и на когото се обажда под кодово име да получи съобщенията си. Вместо това барът му служеше за обикновена пощенска кутия. Сега нуждата от сложната процедура за уреждане на среща със Сап отпаднаше. Можеше сам да го открие в бара.

— Бърни, искам да слушаме, докато Сап се обади. Когато това стане, уведоми ме в секундата, в която разбереш, че е той.

— Къде да ви намеря?

— Във Флорида. Когато стигна там, ще ти се обадя да ти оставя телефон. — Кабаков погледна часовника си. Възнамеряваше да стигне в бар „Глеймарийф“ в пет следобед. Разполагаше с шест часа.

Бар „Глеймарийф“ в Западен Палм Бийч беше построен от вулканични тухли на песъчлив терен. Подобно на много други заведения за консумация на алкохол в южните щати, появили се след разцвета на климатичните инсталации, той нямаше прозорци. В началото беше бирария с джубокс и билиардни маси и се казваше „Шангала“. Беше оборудван с оглушителна климатична инсталация и леден блок в писоара. Сега го посещаваше по-претенциозна публика. Интимните сепарета и полутъмният бар привличаха хора от два свята — платени плейбои и богати собственици на яхти, които обичаха благотворителността. „Глеймарийф“, по рождение „Шангала“, беше подходящо място за запознанство с млади жени със семейни проблеми. Беше подходящ и за запознанство на по-възрастни, състоятелни жени с млади, стройни мъже, които не бяха го правили върху копринени чаршафи.

Кабаков седеше в края на бара и пиеше бира. Двамата с Мошевски бяха наели кола на летището и бързата обиколка ма четирите близки пристана ги обезсърчи. В Западен Палм Бийч имаше цяло градче от лодки, много от които за спортен риболов. Трябваше да открият първо човека и чак тогава лодката.

Чакаше вече цял час, когато енергичен, около трийсет и пет годишен мъж влезе в бара. Кабаков поръча още една бира и поиска монети. Заразглежда новодошлия в огледалото на автомата за цигари. Беше среден на ръст, с дълбок загар и масивни мускули под спортната риза. Барманът остави пред него питие и някаква бележка.

Енергичният мъж гаврътна чашата на няколко глътки и се отпрати към телефонната кабина. Кабаков взе да рисува, с нокът по салфетката. Виждаше как устата на мъжа се отваря и затваря в кабината.

Телефонът в бара звънна два пъти, преди барманът да се обади. Сложи ръка върху слушалката.

— Има ли тук Шърли Тейтъм? — рече високо мъжът и се огледа. — Не, съжалявам. — Затвори телефона.

Това беше Мошевски, който се обаждаше от телефонната кабина отвън, за да предаде сигнала на Бърни Байнър. Мъжът, когото Кабаков наблюдаваше в телефонната кабина, говореше с бара на Суини в Ашбъри Парк, а Бърни го подслушваше. Беше Джери Сап.

Половин час преди мръкване Кабаков влезе в крайпътна телефонна кабина и набра номера на Рейчъл.

— Ало?

— Рейчъл, не ме чакай за вечеря. Аз съм във Флорида.

— Намерил си лодката.

— Да. Най-напред открих Сап и го проследих до нея. Още не съм я разгледал. Не съм говорил и със Сап. Слушай, искам утре да се обадиш на Корли. Кажи му, че Сап и лодката са в пристана Клиър Спрингс Марина в Западен Палм Бийч. Записа ли? Лодката сега е зелена. Номер ФЛ 4040 АЛ. Обади му се, но не преди десет часа.

— Тази нощ ще се качиш на лодката и сутринта, ако още си жив, ще ми се обадиш да ми кажеш, че си променил решението си да се обаждам на Корли, така ли?

— Да. — Настъпи тягостно мълчание. Кабаков трябваше да го наруши. — Лодката е частна и много луксозна. Лъки Лучано е държал яхтата си тук преди години. Също и други архипрестъпници. Каза ми го продавачът в магазина за стръв. Трябваше да купя цяла кофа скариди, докато науча всичко това.

— Защо не отидеш с Корли и с разрешение за обиск?

— Не пускат евреи.

— Ще вземеш и Мошевски, нали?

— Разбира се. Той ще се навърта наоколо.

— Давид?

— Да.

— Мисля, че те обичам.

— Благодаря, Рейчъл. — Окачи слушалката.

Не й каза, че пристанът е усамотен, че е заобиколен с шестметрова зидана ограда и осветен с прожектори. Нито че двама



високи мъже с рязани пушки отваряха портата и патрулираха по кейовете.

Кабаков измина осемстотин метра надолу по виещия се път през храсталаците и покрай взетия под наем тласкач, който се блъскаше в шлепа. Паркира в един гъсталак и се изкачи на могилката, на която беше залегнал Мошевски с два бинокъла.

— Още е на борда — каза едрият мъж. — В проклетия пясък има бълхи.

Кабаков разгледа с бинокъла трите дълги кея, които се врязваха в езерото Уърт. На най-отдалечения имаше пазач, който бавно се разхождаше с килната назад шапка: Всички лодки излъчваха зловещата атмосфера на мръсни пари. Кабаков си представи какво би станало, ако на портата се появеше полиция с разрешение за обиск. Щяха да дадат тревога и да изхвърлят всичко незаконно във водата. На борда на лодката на Сап сигурно имаше някаква улика. Или в главата му. Нещо, което щеше да го заведе при арабите.

— Излиза обади се Мошевски.

Кабаков закова бинокъла на зелената спортна лодка, закотвена в редицата на централния кей. Сап се изкачи на палубата и заключи вратата след себе си. Беше във вечерно облекло. Скочи от носа в гумена лодка, закара я до кея и се прехвърли на него.

— Защо ли не се придвижи по яхтата си и не скочи направо на кея? — измърмори Мошевски, свали бинокъла и потърка очи.

— Защото е включил алармената инсталация — уморено отвърна Кабаков. — Хайде да действаме.

Кабаков бавно плуваше в мрака под кея, като внимаваше да не налети на някой от коловете. Паяжините, увиснали от талпите над главата му, го докосваха по лицето, а от миризмата прецени, че наблизил плува умряла риба. Спря, хвана се за невидим кол и обгърна с крака водораслите, увили го под водата. Изпод дългия кей проблесна светлинка и той видя квадратните очертания на моторните яхти, привързани към него.

Преброи от дясната страна седем яхти. Трябваше да отмине шест от тях. На петдесет сантиметра над него, от долната част на кея, стърчаха гвоздеи, с които бяха приковани талпите. Приливът щеше да се отрази зле на скалпа му. По врата му пролази паяк и той се потопи, за да го удави. Водата имаше вкус на мазут.

Кабаков чу женски смях и подрънкване на лед в чаши. Намести раницата с инструментите на гърба си и заплува отново. Май беше тази. Заобиколи някакъв омотан ръждясал кабел и спря точно под ръба на кея. Корпусът на яхтата се чернееше над главата му.

Тук въздухът не беше толкова тежък, пое дълбоко дъх и погледна светещия циферблат на часовника си. Бяха минали петнайсет минути, откак Мошевски привърза лодката им в края на пристана и той се прехвърли през борда. Надяваше се Сап да яде бавно десерта си.

Очевидно имаше някаква алармена система. Може би чувствителна спрямо натиск изтривалка пред отворената врата на кабината или нещо по-сложно. Кабаков заплува покрай лодката, докато видя кабела, който я свързваше с източника на ток на брега. Откачи го от контакта на корпуса. Ако алармената инсталация се захранваше с ток от брега, нямаше да се задейства. Чу стъпки и се вмъкна отново под кея. Отгоре затропаха тежки стъпки и хвърлиха в лицето му парче пръст.

Не, реши той, ако алармената инсталация беше негова, щеше да я направи независима от бреговите източници на ток. Нямаше да се прехвърля през кърмата. Щеше да влезе, както Сап беше излязъл.

Заплува към тъмното петно под припламващата светлинка на носа. Две въжета, предназначени да поемат прилива, висяха от носа към коловете на кея. Кабаков се заизкачва с ръце, докато се улови за подпората на парапета на носа, и се огледа. Видя каютата на съседната яхта. Мъж и жена седяха на дивана с гръб към него. Целуваха се. Главата на жената изчезна. Кабаков се покатери на носа и залегна върху предното стъкло на кабината за управление. Кабината го скриваше от палубата. Стъклото беше плътно затворено. Напипа люка.

Отстрани с отвертка дебелото пластмасово стъкло в центъра. Отворът беше достатъчен да промуши ръката си. Бръкна вътре, отключи и опипа ръбовете на люка, за да намери контактите на алармената инсталация. Докато пръстите му търсеха жиците в облицования таван, си представяше разположението им. Ключът беше монтиран върху защитната преграда и се задействаше с магнит, разположен на люка. Значи трябваше да освободи магнита и да го постави на място върху ключа. Само не го изтървавай! Отвори люка. Недей звъня, недей звъня, недей звъня!

Пристъпи в мрака на кабината и затвори люка. Постави обратно стъклото и магнита.

Почувства се добре. Част от гложденето, което изпитваше след провала в къщата на Музи, изчезна. С помощта на фенерчето откри кутията на алармената инсталация и я откачи от батериите. Сап беше свършил добра работа. Специално часовниково устройство му позволяваше да напуска яхтата, без да задейства инсталацията, а чувствителен към магнит сензор на корпуса му позволяваше да се връща по същия начин.

Кабаков вече можеше да се движи свободно. Бързото претърсване на кабината за управление не разкри нищо особено, с изключение на трийсет грама висококачествен кокаин на кристали и лъжичка, от която да го смърка.

Изгаси фенерчето и отвори люка към главната каюта. Светлините на пристана му помогнаха да се ориентира. За секунда парабелумът му излетя от кобура, насочи се и спусъкът беше на косъм от изстрела.

В каютата нещо шаваше. Видя го отново — едва забележимо, повтарящо се движение, тъмна сянка на фона на пристана. Кабаков залегна на пода за да се очертае по-ясно силуетът на движещия се предмет. Усмихна се. Беше малка изненада, подготвена от Сап за неканени гости, прескочили борда на яхтата. Електронен скенер, нов и, скъп модел. Непрекъснато се въртеше и опипваше палубата, готов да вдигне тревога. Кабаков го заобиколи и го изключи.

Претърсва лодката в продължение на цял час. В едно скривалище до кормилото намери белгийска автоматична пушка FN и револвер. Но нямаше никакво доказателство, че Сап или лодката му са участвали в пренасянето на пластичните експлозиви.

В хранилището на картите откри това, което търсеше. Удар по корпуса прекъсна заниманията му. Гумената лодка. Сап се връщаше. Кабаков се промъкна в каютата и се сви в тъмния ъгъл на носа.

Над него се отвори люк. Появиха се обувки и крака. Главата на Сап още беше извън люка, когато токът на Кабаков се заби в диафрагмата му.

Сап се свести, за да разбере, че е овързан от глава до пети на една от двете койки и в устата му е натъпкан чорап. От тавана висеше фенер и излъчваше жълта светлина и силна миризма на газ. Кабаков

седеше срещу него, пушеше пура и чистеше ноктите си с шилото за лед.

— Добър вечер, господин Сап. Проясни ли се главата ви, или да ви заляя с кофа вода? Добре ли сте? На дванайсети ноември сте получили товар пластични експлозиви от товарен кораб извън крайбрежните води на Ню Джърси. Искам да знам кой е бил с вас и къде са експлозивите. Иначе не ме интересувате. Ако ми кажете, няма да ви се случи нищо лошо. Ако не, ще ви оставя в състояние, в което ще съжалявате, че не сте мъртъв. Ще бъдете сляп, нем и осакатен. Искате ли веднага да ви причиня болка, за да демонстрирам сериозността на намеренията си? Едва ли. Ще измъкна чорапа от устата ви. Ако се развикате, ще направя така, че да има за какво да крещите. Разбирате ли ме?

Сап кимна и изплю мърс от чорапа.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Не е ваша работа. Кажете ми за експлозивите.

— Не знам нищо. Нямам никакви доказателства.

— Не разсъждавайте с юридически термини, господин Сап. Пред мен не сте защитен от закона. Между другото, хората, за които сте работили, не са свързани с мафията. Няма защо да ги закриляте и по нейния закон.

Сап не каза нищо.

— ФБР ви търси по обвинение в контрабанда. Скоро ще прибавят и масово убийство. Това е голямо количество експлозив. Сап. Ще убие много хора, ако не ми кажете къде е. Гледайте ме, когато ви говоря.

— Цуни ми гъза.

Кабаков се изправи и отново натъпка чорапа в устата на Сап. Сграбчи го за косата и натисна главата му върху дървената рамка на нара. Връхчето на шилото за лед леко докосна тъгълчето на въртящото се око. От гърдите на Кабаков се изтръгна ръмжене, когато вдигна шилото и го заби в ухото на Сап, като го закова за дървото. Лицето на Сап се обезцвети и в каютата замириса на лошо.

— Трябва да ме гледаш, когато ти говоря — рече Кабаков. — Готов ли си да ми помагаш? Ще мигнеш, ако си съгласен. Ще умреш, ако не си.

Сап мигна и Кабаков махна чорапа.

— Не съм бил с тях. Не знаех, че става дума за експлозив.

Кабаков повярва, че това приблизително е истината. Сап беше По-нисък от мъжа, описан от старшия помощник на „Летиша“.

— Но лодката ти е била.

— Да. Но не знам кой я е извел в открито море. Честна дума, не знам. Вижте, да не знам, е част от работата ми. Не съм искал да разбера.

— Как се свързаха с теб?

— През последната седмица на октомври ми се обади някакъв мъж. Нареди лодката да е готова на пристана през седмицата след осми ноември. Не се представи и аз не го питах за името му. — Сап направи гримаса от болка. — Искаше да знае някои неща за яхтата, малко подробности. Мощността на двигателите, оборудвана ли е със съвременна електроника.

— Със съвременна електроника?

— Да. Казах му, че... за Бога; махнете това нещо от ухото ми.

— Добре. Ще го усетиш и на другото, ако те хвана в лъжа. Значи мъжът, който се обади, беше виждал яхтата ти.

— Ох! — Сап завъртя глава настрани и обърна очи, сякаш искаше да види ухото си.

— Предполагам, че я беше виждал, поне така звучеше. Трябваше да ми плати хиляда долара капаро. Два дни по-късно пристигнаха по пощата в бара на Суини в Ашбъри Парк.

— Пазиш ли плика?

— Не, беше най-обикновен плик с пощенско клеймо от Ню Йорк.

— След това обади ли ти се?

— Да, около десети ноември. Поиска яхтата за вторник, дванайсети. Парите бяха оставени в бара на Суини още същата вечер.

— Колко?

— Две хиляди за лодката и шейсет и пет хиляди депозит. В брой.

— Как ги донесоха?

— Остави ги шофьор на такси в кошница за пикник. Отгоре им имаше храна. След няколко минути звънна телефонът. Беше пак онзи човек. Казах му къде ще бъде лодката.

— И не си го виждал да я взема или връща?

— Не.

Сап описа навеса за яхти на река Томс.

Кабаков носеше в раницата си снимката на Фазил и портрета на жената, запечатани в каучукова ръкавица. Извади ги. Сап поклати отрицателно глава и на двете.

— Ако още се съмняваш, че тогава съм излизал с лодката в морето, имам алиби. Бях на зъболекар в Ашбъри Парк. Пазя квитанцията от сметката.

— Не се и съмнявам — отсече Кабаков. — Откога притежаваш яхтата?

— От много време, от осем години.

— Имала ли е преди теб други собственици?

— Аз я построих.

— Как върна депозита?

— Сложих го в същата кошница и я оставих в багажника на колата си до един супермаркет. Мушнах ключа от багажника под килимчето на пода на колата. Някой прибра парите оттам.

Върху картата на крайбрежието на Ню Джърси, която Кабаков откри в хранилището на Сап, беше красиво начертан курсът до мястото на срещата, отбелязан бе часът и бяха нанесени засичанията на времето. Отстрани с молив бяха изписани радиозасечките на посоката.

Кабаков хвана картата за краищата и я сложи под фенера, така че Сап да може да я види.

— Ти ли си маркирал тази карта?

— Не. Ако знаех, че е тук, щях да я унищожа.

Кабаков взе от хранилището карта на крайбрежието при Флорида.

— Ти ли си чертал курса по тази?

— Да.

Сравни двете карти. Почеркът на Сап се различаваше от другия. Беше нанасял времето по стандартно източноамериканско време. Времето на срещата с „Летиша“, отбелязано на картата на Източното крайбрежие, беше 2115. Това озадачи Кабаков. Знаеше, че катерът на бреговата охрана беше засякъл лодката близо до кораба в 1700. Лодката вече е била там известно време, за да натовари експлозивите, тъй че срещата ѝ с кораба вероятно е станала в 1615 или 1630. Но на картата беше отбелязана с пет часа по-късно. Защо? Времето на

потеглянето от река Томс и засичанията му по време на пътуването също бяха отбелязани с пет часа закъснение. Нещо не се връзваше. Изведнъж се сети — човекът, когото търсеше Кабаков, не беше използвал стандартното източноамериканско, а средноевропейското време — времето Зулу, *времето на летците!*

— Колко летци познаваш? — заинтересува се Кабаков. — Професионални летци.

— Не се сещам да познавам някого — рече Сап.

— Постарай се да се сетиш.

— Май познавам един от Ямайка с разрешително за търговски полети. Но откак федералните агенти претършуваха самолета му, не е стъпвал в Щатите. Той е единственият професионален летец, когото познавам. Сигурен съм.

— Не познаваш летци, не знаеш кой е наел лодката... Много малко знаеш, Сап.

— Така е. Не се сещам за никакви летци. Вижте, можете да ме убиете, дори сигурно ще ме убиете, но въпреки това не знам нищо.

Кабаков заобмисля дали да не започне да изтезва Сап. Идеята го отвращаваше, но щеше да го направи, ако смяташе, че резултатите ще го оправдаят. Не. Сап не участваше в заговора. Заплашен със съдебно преследване, боящ се да ме го изкарат съучастник в тежко кръвопролитие, той щеше да се помъчи да сътрудничи. Щеше да се постарее да си припомни и най-малките подробности, които биха идентифицирали човека, наел лодката. По-добре да не го наранява сега.

Следващите стъпки щяха да са интензивен разпит на Сап за дейността и връзките му и щателен лабораторен анализ на картата. ФБР беше по-добре подготвено за такава дейност. Кабаков бе преодолял много трудности почти напразно.

Обади се на Корли от телефонната кабина на кея.

Сап не излъга съзнателно Кабаков, но твърдението му, че не познава професионални летци, беше погрешно. Дупката в паметта му беше разбираема — изминаха много години, откак бе видял Майкъл Ландър или бе мислил за плашещия яростен ден на първата им среща.

Сап се движеше по пътя на сезонната си миграция на север, когато плаващ дънер се удари във витлата му в открито море срещу брега на Манаскуан, щата Ню Джърси, и го принуди да спре. Сап беше

силен и опитен, но не можеше да смени задръстените и огънати витла в открито море. Яхтата се понесе бавно към плажа, като тътреше котвата си под напора на безмилостния вятър откъм морето. Не можеше да извика на помощ бреговата охрана, защото и те щяха да усетят вонята, която задуши самия него, когато слезе да вземе котвата за буря — вонята на крокодилски кожи за пет хиляди и петстотин долара, които беше купил на черния пазар от флоридски браконьер, предназначени за Ню Йорк. Когато Сап се върна на палубата, видя да се приближава лодка.

Майкъл Ландър, излязъл на разходка със семейството си в стегната малка яхта, хвърли въже на Сап и го изтегли до закътано заливче. Сап, който не искаше да го завардят в някое пристанище с повредена яхта, натоварена със забранени кожи, помоли Ландър да му помогне. С шнорхели и плавници двамата работиха под водата, докато със съвместни усилия успяха да извадят повреденото витло и да го сменят с резервното. Така Сап можеше да доуцука до вкъщи.

— Извинявай за миризмата — рече той неловко, когато седнаха на палубата да си починат. Ландър беше слизал долу и не можеше да не е видял кожата.

— Не е моя работа — отвърна Ландър.

След този инцидент завързаха непринудено познанство, което свърши, когато Ландър се върна във Виетнам за втори път. Но приятелството на Сап с Маргарет Ландър продължи още няколко месеца. В редките случаи, когато се сещаше за семейство Ландър, Сап си спомняше по-ясно жената, отколкото летеца.



## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На първи декември президентът уведоми началника на канцеларията си, че положително ще присъства на мача за Суперкупата в Ню Орлиънс, независимо дали „Червенокожите“ от Вашингтон ще играят, или не.

— По дяволите — рече Ърл Бигс, специален агент на тайните служби, отговарящ за охраната на Белия дом. Промърмори го тихо и насаме. Не беше изненадан. Президентът и преди беше заявявал, че вероятно ще отиде, но Бигс се надяваше пътуването му да се осуети.

Не трябваше да се надявам толкова, разсъждаваше Бигс. Меденият месец на президента с нацията беше изтекъл доста отдавна и рейтингът му спадаше забележимо, но беше достатъчно висок да предизвика овации и ставане на крака в дълбокия юг, които щяха да се видят по телевизията в цял свят.

Бигс набра телефона на секцията за защитни проучвания към тайните служби.

— Дванайсети януари, Ню Орлиънс — каза той. — Действайте.

Секцията за защитни проучвания имаше три вида досиета. Най-голямата картотека съдържаше всички закани, отправени към президента по телефона, пощата или устно през последните четирийсет години. Лицата, отправяли по няколко закани или считани за потенциално опасни, бяха включени в актуалната картотека.

Актуалната картотека се преглеждаше на всеки шест месеца. Отбелязваха се всички промени в адреса, местоработата и пътуванията в чужбина. Понастоящем в нея имаше осемстотин и четирийсет имена.

От тях триста двайсет и пет се смятаха за особено опасни и бяха индексирани по географски признак в „картотека на пътуванията“. Преди всяко пътуване на президента се проучваха хората от този списък, намиращи се в съответния район.

Четирийсет и три дни бяха достатъчно време за служителите в секцията и оперативните агенти да проверят Ню Орлиънс.

Ли Харви Осуалд никога не беше фигурирал в картотеката на тайните служби. Майкъл Ландър също.

На трети декември трима агенти на тайните служби към Белия дом бяха изпратени в Ню Орлиънс да се погрижат за мерките за сигурност. Четирийсет дни предварително и екип от трима души бяха стандартната процедура от 1963 година. На седми декември Джак Ренфро, ръководител на екипа, изпрати предварителен доклад на Ърл Бирс в Белия дом.

Ренфро никак не хареса стадион „Тюлейн“. Винаги когато президентът се появяваше на публично място, Ренфро усещаше с кожата си степента на опасност от излагането му на открито. Стадионът-домакин на отборите „Зелената вълна на Тюлейн“ и „Светците“ от Ню Орлиънс е най-големият стадион, построен от стомана в света. Той е ръждиво сив и бежов, а пространството под седалките представлява джунгла от подпори и греди и е истински кошмар за претърсване. Ренфро и двамата агенти прекараха два дни в катерене из стадиона. Когато Ренфро се разходи по терена, всяко от осемдесетте хиляди деветстотин осемдесет и пет места му се стори застрашително. Остъклената ложа за официални лица се намираше високо на западната трибуна в края на галерията за журналистите и беше напълно безполезна. Знаеше, че президентът никога няма да се съгласи да седне в нея, дори при лошо време. Там никой нямаше да го види. Щеше да седне в официалната ложа на първия ред на западната трибуна на петдесетметровата линия. Ренфро преседа в ложата няколко часа. След това накара служител на местната полиция цял ден да не мърда от нея, докато той и другите двама агенти проверяваха линиите на видимост от останалите трибуни. Той лично инспектира елита на полицията на Ню Орлиънс — частите с особено назначение, които щяха да охраняват стадиона.

Измина всички възможни маршрути от международното летище до стадиона — по магистрали 61, 3046 и 90, както и комбинирания маршрут по шосе 10 и Клейбърн Авеню. Сториха му се безкрайно дълги, особено в светлината на печално известните задръствания на трафика около стадиона.

Предварителната оценка, която Ренфро изпрати на специалния агент Бигс в Белия дом, гласеше:

Предлагам най-настойчиво да препоръчаме на президента да дойде с хеликоптер от летището до стадиона съгласно следната процедура:

1. На летището да бъде поръчан кортеж от мотоциклети, но да се използва от придружителите на президента.

2. На стадиона да не се подготвя място за кацане на хеликоптера, докато същият не излети от летището на Ню Орлиънс. След това в южния край на терена до северозападната част на стадиона да се постави преносим платнен маркер. (Вж. приложение А-1) Там няма жици на електропроводи или телефони и има достатъчно място за кацане, но от двете страни се издигат високи кули за осветление на стадиона. Те не са отбелязани на картата. Присъствието им трябва да се подчертае при инструктирането на летеца.

3. От мястото на приземяването до вход 19 има сто крачки. (Вж. приложената снимка А-2) Изисках отстраняването на грозните кофи за смет до стената на стадиона, посочени със стрелка. Предлагам агентите, разположени на мястото на кацането, да претърсят храстите в края на стадиона в момента „нула минус едно“.

Мястото на приземяването може да се прикрие от високите етажи на пет блока по булевард „Одубон“. Те са с номера 49, 55, 65, 71 и 73. Предварителната проверка показва, че всички са обитавани от граждани, представляващи нулева заплаха. Въпреки това е желателно покривите и прозорците да се наблюдават по време на пристигането.

В случай че при пристигането на президента на гишетата за билети до вход 19 все още се тълпят хора, могат да се използват вход 18 и служебен вход 18А, но те

се смятат за по-нежелателни, тъй като налагат да се мине под трибуните.

От вход 19 президентът ще бъде видим за зоната под трибуните в продължение на седемдесет и пет крачки, преди да стигне до голлинията.

Президентът ще използва ложа 40 — двойна ложа на петдесетметровата линия. (Вж. приложената схема А-3) Обърнете внимание, че перилата позволяват достъп от предната и задната част. Отбележете също, че задната част на ложата е издигната с дванайсетсантиметрово стъпало. Високи агенти, седнали в ложа 40 зад президента, до голяма степен ще го заслепяват откъм гърба. Ложите на тайните служби ще бъдат 14 и 13 отляво и дясно пред президентската ложа. Поне по един агент трябва да има в ложи 71, 70, 69 и 68 зад нея.

Перилата на ложа 40 са от железни тръби. Краищата им са затворени с капачета. Те трябва да се отворят и вътрешността на тръбите да се провери непосредствено преди пристигането на президента.

В ложата има телефонен терминал. Ще уведомя екипа по комуникациите. (Прилагам докладна записка до тях.) Схема А-4, снимката на стадиона отгоре и схемата на местата показват местата на отделните агенти и опасните зони.

Радиочестотите ни са чисти.

Подробностите за изходите са обект на модификация в зависимост от резултатите на наблюдението ни на потока тълпа по време на мача на 31 декември.

Джак Ренфро беше съвестен и внимателен човек, опитен в занаята си. Беше научил стадиона наизуст. Но докато изреждаше опасностите, нито веднъж не погледна към небето.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ландър завърши бомбата два дни преди Коледа. Гладката ѝ кожа, тъмносиният цвят и ярката емблема на Националната телевизионна мрежа отразяваха ярката светлина в гаража. Връзките, с които щяха да я прикрепят към гондолата на дирижабъла, висяха като разперени ръце, а електрическите кабели и резервният фитил бяха залепени отгоре ѝ, спретнато навити. Под кожата ѝ лежеше половин тон пластичен експлозив, разделен на два големи слитъка с точно измерена плътност, вдлъбнати под пластовете шрапнел. Детонаторите бяха опаковани отделно, готови за включване на съответното място.

Ландър втренчено гледаше огромната бомба. Виждаше в нея разкривеното си отражение и мислеше, че би искал да я възседне още сега, да включи детонаторите, да хване жиците като юзди, да ги опре в батерията и да полети върху мощния пламък на взрива, докато се изправи пред лицето на Бога. Още шестнайсет дни.

Когато вдигна слушалката, телефонът беше звънял доста време. Обаждаше се Далия от Ню Орлиънс.

— Готова е — рече Ландър.

— Майкъл, ти се справи прекрасно. Удоволствие беше да те наблюдава човек.

— Намери ли гараж?

— Да. Близо до кея на улица „Галвез“. На двайсет минути път от летище „Лейкфронт“. Пропътувах два пъти по маршрута.

— Сигурна ли си, че е достатъчно голям?

— Достатъчно голям е. Представлява преграден със стена склад. Купих нови ключалки и ги поставих. Сега мога ли да се върна при теб, Майкъл?

— Гаражът задоволява ли те?

— Задоволява ме.

— А как стои въпросът с летището?

— Влязох без никакви проблеми. Мога да го направя отново с камиона, когато му дойде времето.

— Прибирай се.

— До довечера.

Добре се е справила, помисли Ландър, като затвори телефона. Би предпочел сам да се погрижи за организирането на работата в Ню Орлиънс, но нямаше време. Трябваше да лети за квалификационните мачове на Националната футболна конференция и на мача в Ню Орлиънс преди Суперкупата. Времето му беше изчерпано.

Проблемът с пренасянето на гондолата до Ню Орлиънс го тревожеше, а решението, което намери, беше далеч от идеалното. Беше взел под наем двутонен товарен камион, който в момента беше паркиран на алеята му за коли. Ангажирал бе и двама професионални шофьори, които да го закарат до Ню Орлиънс, Щяха да тръгнат утре. Задната част на камиона щеше да бъде пломбирана и дори шофьорите да видеха съоръжението, нямаше да знаят какво представлява.

Фактът, че оставяше бомбата в чужди ръце, тормозеше Ландър. Но нямаше как. Фазил и Далия не можеха да карат камиона. Ландър беше сигурен, че властите бяха разпространили снимките и описанията им в целия североизток. Фалшифицираната международна шофьорска книжка на Фазил положително щеше да привлече вниманието, ако полицията го спреше. Далия щеше да е прекалено необичайна гледка зад волана на такъв камион. Щяха да й подсвиркват на всяка квачка. Освен това Ландър искаше тя да е с него.

Ако можех да се доверя на Фазил да отиде в Ню Орлиънс, сега Далия щеше да е при мен, мислеше Ландър с озлобление. От момента, в който арабинът обяви, че няма да присъства на удара, загуби вяра в него. Ландър се зарадва на презрението към Фазил, което блесна в очите на Далия. Фазил беше отишъл уж да организира нещо на летището — Далия се беше погрижила двамата с Ландър да не остават сами в къщата.

В списъка на Ландър оставаше още едно нещо за купуване — мушама, с която да обвие гондолата. Беше пет без петнайсет. Магазинът още беше отворен. Щеше да успее.

Двайсет минути след като излезе, Маргарет Фелдман, бивша Маргарет Ландър, паркира пикапа си до големия камион в алеята на Ландър. Поседя за момент в колата, загледана в къщата.

Виждаше я за първи път след развода и повторния си брак. Никак не ѝ се влизаше вътре, но кошчето и детската количка по право бяха нейни, а след няколко месеца щяха да ѝ потriebват и твърдо беше решила да ги вземе. Беше звъняла по телефона, за да се увери, че Майкъл не е вкъщи. Не искаше да гледа как плаче за нея. Навремето, преди срива си, беше силен и горд мъж. По свой начин още хранеше любов към спомена за него. Беше се постарала да забрави нездравото му поведение в края на съвместния им живот. Но още сънуваше котенцето, още го чуваше в съня си.

Преди да излезе от колата, Маргарет се огледа в огледалцето, приглади русата си коса и провери дали зъбите ѝ не са изцапани с червило. Направи го автоматично, както изключваше двигателя на колата. Надяваше се, че няма да се изцапа, докато товари количката и кошчето в пикапа. Всъщност редно беше Роджър да дойде с нея. Но той смяташе, че не бива да влиза в къщата на Ландър в негово отсъствие.

Преди Роджър не разсъждаваше така, сухо помисли тя. Защо му трябваше на Майкъл да се бие тогава? Е, вече беше свършено.

Наведена върху тънкия слой сняг на алеята, Маргарет откри, че ключалката на гаража е сменена с нова, по-здрава. Реши да мине през къщата и да го отвори отвътре. Старият ѝ ключ за външната врата свърши работа. Смяташе да отиде право в гаража, но като влезе, любопитството ѝ се разбуди.

Огледа се. Видя познатото петно на килима пред телевизора, спомен от безбройните сладоледи на децата. С нищо не беше успяла да го изчисти. Но дневната беше подредена, кухнята — също. Маргарет беше очаквала купища кутии от бира и мръсни чинии. Чистотата в къщата леко я докачи.

Това, че стоеше сама в чужда къща, при това в къщата на познат човек, предизвика у нея гузна тръпка. Много неща можеха да се разберат от начина, по който човек подрежда вещите си, а колкото по-лични бяха тези вещи, толкова по-добре. Маргарет се качи горе.

Старата им спалня не ѝ каза почти нищо. Обувките на Ландър бяха спретнато подредени в дрешника, прахта от мебелите беше избърсана. Стоеше загледана в леглото и се усмихваше. Ако Роджър знаеше какво мисли, щеше да се разсърди. А тя го мислеше често, дори когато беше с него в леглото.

Банята. Две четки за зъби. Между веждите на Маргарет се появи тънка бръчица. Шапка за баня. Крем за лице, лосион за тяло, шампоан за вана. Така, така. Вече се радваше, че бе нахлула в интимния му свят. Как ли изглежда жената? Искаше Да види и другите й вещи.

Погледна в другата спалня, а след това отвори вратата на детската стая. Маргарет се вцепени с ококорени очи, втрещена в спиртната лампа, украсите по стените, свещниците и огромното легло. Приблужи се до него и докосна възглавницата. *Ама че работа!* — каза си тя.

— Здравей, Маргарет — обади се гласът на Ландър.

Тя подскочи и рязко се обърна. На прага стоеше Ландър, едната му ръка беше на дръжката на вратата, а другата — в джоба. Беше пребледнял.

— Искях само...

— Добре изглеждаш. — Не я излъга. Изглеждаше превъзходно. И преди я беше виждал в тази стая, но във въображението си. Стенеща като Далия, докосваща го като Далия. Ландър усети тъпа болка в сърцето. Прииска му се Далия да е при него. Загледан в бившата си жена, се опитваше да види Далия, имаше нужда да види Далия. Но виждаше Маргарет. Въздухът около нея трептеше.

— Изглежда, вече си добре... Искам да кажа, че и ти изглеждаш добре, Майкъл. Трябва, във, да си призная, че не очаквах *това*. — Ръката й посочи стаята.

— А какво *очакваше*? — По лицето му изби пот. О, защо нещата, които бе преоткрил в тази стая, не можеха да устоят на Маргарет?

— Майкъл, имам нужда от бебешките неща. Кошчето и количката.

— Виждам, че Роджър те е напомпал. Разбира се, ти най-добре знаеш кой го е сторил.

Тя се усмихна неволно въпреки обидата. Мъчеше се бързо да прескочи този момент и да се махне колкото може по-скоро. Но усмивката й наведе Ландър на мисълта, че тя смята изневяратата за нещо забавно — шега, на която можеха да се посмеят заедно. Това го парна като нажежен ръжен.

— Мога да си ги взема от гаража. — Тя тръгна към вратата.

— Търсила ли си ги? — *Покажи й я. Покажи й я и я убий.*

— Не. Тъкмо смятах да...



— Кошчето и количката не са там. Дадох ги на склад. В гаража влизат врабчета и цвъкат навсякъде. Ще ти ги изпратя. — *Не! Заведи я в гаража и ѝ я покажи. После я убий.*

— Благодаря, Майкъл. Много си мил.

— Как са децата? — Гласът му прозвуча чуждо в собствените му уши.

— Добре са. Прекараха чудесна Коледа.

— Разбират ли се с Роджър?

— Да, той се отнася добре с тях. Биха искали понякога да те виждат. Често питат за теб. Изнасяш ли се? Видях отпред голям камион и си помислих, че...

— На Роджър по-голям ли му е от моя?

— Какво?

Вече не можеше да се спре.

— Ти, проклета курво. — Тръгна към нея. *Трябва да спра.*

— Довиждане, Майкъл. — Опита се да го заобиколи и да стигне до вратата.

Пистолетът в джоба изгаряше дланта му. *Трябва да спра. Ще проваля всичко. Далия каза, че е удоволствие човек да ме наблюдава. Далия каза: Майкъл, днес беше толкова силен. Далия каза: Майкъл, обичам да го правя с теб. Аз бях първият ти любовник, Маргарет. Не. Коланът оставяше червени следи по бедрата ти. Не мисли, Далия скоро ще си бъде вкъщи, вкъщи, вкъщи. Не бива... Щрак.*

— Съжалявам, че казах това, Маргарет. Не биваше. Не е вярно и се извинявам.

Още беше уплашена. Искаше да си ходи. Можеше да се сдържи още една секунда.

— Маргарет, отдавна искам да ти изпратя нещо. На теб и на Роджър. Чакай, чакай. Държах се лошо. За мен е важно да не ми се сърдиш. Ще се разстроя, ако ми се разсърдиш.

— Не се сърдя, Майкъл. Трябва да тръгвам. Ходиш ли на лекар?

— Да, да. Добре съм, това беше просто шок от неочакваната ни среща. — Следващите думи засядаха на гърлото му, но се насили да ги изрече. — Много ми липсваш и просто се обърках. Това е всичко. Почакай за секунда. — Отиде бързо до писалището в стаята си и когато излезе, тя слизаше по стълбите. — Ето, вземи. Само ги вземи, желая ти приятно прекарване и не се сърди.

— Добре, Майкъл. А сега довиждане. — Взе плика.

Спря до вратата ѝ се обърна към него. Искаше ѝ се да му го каже. Не знаеше защо. Трябваше да научи.

— Майкъл, с голямо прискърбие научих за приятеля ти Джъргънс.

— Какво е станало?

— Нали той имаше навика да ни буди посред нощ, за да си говорите по телефона?

— Какво е станало?

— Самоубил се. Не четете ли във вестника? Първото самоубийство на военнопленник. Нагълтал се с хапчета и надянал на главата си найлонов плик — продължи тя. — Съжалявам. Помня как му говореше по телефона, когато не можеше да заспи. Довиждане, Майкъл. — Очите ѝ бяха като остриета на гвоздеи и без да знае защо, ѝ стана леко.

Когато мина три пресечки и спря на светофара, отвори плика, който ѝ беше дал Майкъл. Вътре имаше два билета за мача за Суперкупата.

Веднага щом Маргарет си тръгна, Ландър се завтече към гаража. Беше изгубил почва под краката си. Започна бързо да работи, като се стараеше да се издигне над мислите, които като черна вълна прииждаха в главата му. Включи наетия електрокар и мушна вилката му под подпората, на която лежеше гондолата. Изключи го и слезе от седалката. Концентрираше се върху вилката. Мислеше за всички вилки, които беше виждал по складове и пристанища. Мислеше за принципите на хидравличното повдигане. Излезе и отвори задната врата на камиона. Прикрепи наклонената метална рампа. Мислеше за разтоварванията, които беше наблюдавал, и как бяха закрепени рампите. Огледа улицата. Никой не наблюдаваше къщата. Какво ли значение имаше? Качи се със скок на електрокара и повдигна гондолата от пода. Сега внимателно. Работата беше деликатна. Трябваше да мисли за нея. Трябваше да е много съсредоточен. Качи бавно електрокара в камиона, като пълзеше по рампата. Шасито изскърца, когато пое тежестта. Смъкна вилката с гондолата, дръпна спирачките, застопори колелата и привърза гондолата и вилката към мястото им с дебело въже. Мислеше за възли. Знаеше всичко за

възлите. Можеше да връзва дванайсет вида. Да не забрави да остави остър нож в камиона, за да може Далия да среже въжето, когато настъпи моментът. Нямаше да има време да си играе с възлите. *О, Далия, ела си! Потъвам!* Прибра рампата и плътен чувал с леки оръжия в камиона и заключи задната врата. Готово.

В гаража повърна. *Не бива да мисля.* Отиде до шкафа с алкохол и взе бутилка водка. Стомахът му не я прие. Втория път я задържа. Извади пистолета от джоба си и го захвърли зад кухненската печка, където не можеше да го достигне. Пак бутилката. И пак. Половината вече беше празна, а водката мокреше ризата му отпред и се стичаше в пазвата му. Надигаше я отново и отново. Главата му се въртеше. *Не бива да я повръщаш. Задръж я.* Разплака се. Водката вече го хващаше. Седна на пода на кухнята. *Още две седмици и ще съм мъртъв. Благодаря ти, Боже, че ще съм мъртъв. И всички ще са мъртви. Ще бъде тихо. А никога не беше тихо. О, Господи, толкова дълго се мъчих. Джъргънс, прав си, че се самоуби. Джъргънс!* Започна да крещи. Стана и залитайки, тръгна към задната врата. Излезе и продължи да вика. Студеният дъжд обливаше лицето му, а той викаше и викаше в задния двор. *Джъргънс, прав си!* Стъпалата се издигнаха срещу него, той се търкулна в мъртвата трева и снега и остана да лежи по гръб под дъжда. В ума му проблесна последната искрица съзнание. *Водата е добър проводник на топлината. Доказателство са милионите двигатели и мъртвото ми сърце върху пръстта.*

Беше късно вечерта, когато Далия остави куфара си в дневната и го извика. Надникна в работилницата и се качи по стълбите.

— Майкъл. — Лампите светеха и в къщата беше студено. Разтревожи се. — Майкъл. — Влезе в кухнята.

Задната врата беше отворена. Изтича към нея. Когато го видя, помисли, че е умрял. Лицето му беше тебеширенобяло със синкав оттенък, а косата му се бе слепнала от студения дъжд. Коленичи до него и пипна гърдите му през подгизналата риза. Сърцето биеше. Изрита обувките с високи токчета и го повлече към вратата. Усещаше през чорапите си ледената земя. Пъшкайки от усилие, го извлече по стълбите в кухнята. Събра одеялата от спалнята за гости и ги постла на пода до него, смъкна мокрите дрехи и го търкулна върху одеялата.

Изгърка го със суха хавлия и седна до него в линейката на път за болницата. На сутринта температурата му беше четирийсет градуса. Имаше вирусна бронхопневмония.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Самолетът наближи Ню Орлиънс откъм езерото Поншартрен, прелетя значително разстояние над водата и рязко се спусна към Международното летище. Спускането неприятно повдигна стомаха на Мухамад Фазил и той тихичко изпсува.

Пневмония! Любимецът на мадамата се беше напил и паднал в дъжда! Глупакът беше в полусъзнание и безсилен като коте, а оная седеше до леглото му в болницата и съчувствено му блееше. Поне щеше да се погрижи да не избълнува нещо за задачата. Шансовете на Ландър да полети след петнайсет дни по време на мача за Суперкупата бяха нулеви, мислеше Фазил. Оная твърдоглавка най-сетне се убеди, че единственото нещо, на което е способен Ландър в момента, е да повръща в ръцете ѝ, та поне обеща на Фазил, ако не се оправи, да го убие и да се присъедини към него в Ню Орлиънс.

Фазил беше отчаян. Камионът с бомбата се движеше към Ню Орлиънс по график. Имаше бомба, а нямаше откъде да я пусне. Трябваше да разработи алтернативен план, и то тук, на място. Хафез Наджир допусна груба грешка, когато разреши на Далия Айяд да ръководи операцията, за стотен път се ядоса Фазил. Е, вече не я ръководеше. Новият план щеше да е негов.

Летището беше претъпкано с хора, пристигащи за мача за купата ма колежа, който щеше да се играе на стадион „Тюлейн“ след три дни. Фазил опита в осем хотела. Всички бяха пълни. Трябваше да се настани в студентско общежитие.

Тясната стаичка не можеше да се сравни с хотел „Плаза“ в Ню Йорк, където беше прекарал предишната нощ. „Плаза“ с издигнатите пред входа национални флагове на важни чуждестранни особи, отседнали в хотела, и с телефонистка, свикнала с международни разговори. Провеждаше се сесия на ООН и знамената на Саудитска Арабия, Турция и Иран се вееха между другите, тъй че разговорите с Близкия изток бяха нещо обичайно. Фазил спокойно можеше да се свърже с Бейрут и да уреди пристигането на стрелците в Ню Орлиънс.

Беше свършил кодирането на съобщението и тъкмо се канеше да поръча разговора, когато се обади Далия да му съобщи за тъпия провал на Ландър. Фазил ядосано скъса шифрограмата за Бейрут, хвърли я в елегантната тоалетна на „Плаза“ и пусна водата.

Сега беше наврял в скапана килийка в Ню Орлиънс с разбит на парчета план. Беше време да огледа терена. Фазил не беше виждал стадион „Тюлейн“, защото изцяло се осланяше на Ландър. Излезе с натежало сърце и махна на едно такси.

Как да направи удара? Имаше на разположение камиона. Имаше на разположение бомбата. Все още можеше да извика стрелците. Можеше да разчита на услугите на Далия Айяд, въпреки че нейният неверник беше въвн от играта. Фазил беше атеист, но мислеше за Ландър като за неверник и когато промърмори името му, се изплю.

Таксито се качи на магистрала 90, мина над центъра на града и се отправи на югозапад срещу следобедното слънце. Шофьорът редеше неспирен монолог на почти неразбираем за Фазил диалект.

— Тия копелета вече не щат да работят. Искат баща си и майка си, а нищо не дават — говореше шофьорът. — Детето на сестра ми работеше с мен, когато бях водопроводчик, преди гърбът ми да откаже. Половината от времето не можех да го открия къде е. Не можеш сам да оправяш водопроводи. Непрекъснато трябва да излизаш от шахтата за разните му инструменти, ако няма кой да ти ги подава. Затова и гърбът ми отказа, през цялото време пълзях нагоре-надолу.

На Фазил му се искаше шофьорът да млъкне. Но, уви.

— Там е Суперкуполът, дето май никога няма да го свършат. Най-напред мислеха, че ще струва сто шейсет и осем милиона, сега се споменават двеста. Говори се, че, го бил купил Хауард Хюз. Каква каша. Най-напред минаха ламаринаджиите, после...

Фазил се загледа в огромната гърбица на купола над стадиона. По него се работеше дори в почивни дни. Забеляза дребни фигурки, които се движеха на върха. В началните етапи на планирането на задачата съществуваше опасност, че куполът ще бъде завършен за Суперкупата, което щеше да направи дирижабъла излишен. Но по покрива зееха големи дупки. Не че има някакво значение, помисли сърдито Фазил.

Отбеляза си наум да проучи възможността за използването на токсичен газ в затворени стадиони. В бъдеще можеше да се окаже

полезен метод за борба.

Таксито мина в скоростното платно, а шофьорът продължи да говори през рамо:

— Знаете ли, известно време се колебаеха дали да играят тук мача за Суперкупата. И сега са на червено, защото градската управа реши, че ще е кофти да се играе при незавършен купол. Плащат по две надници и половина за работа през почивните дни. Напъват се да го завършат до пролетта. Нямам нищо против и аз да поработя в извънработно време.

Фазил отвори уста да го помоли да млъкне, но се отказа. Ако беше груб, шофьорът можеше да го запомни.

— Знаете ли какво стана с „Астроном“ в Хюстън? Изпокараха се с „Нефтениците“ и сега те играят на стадион „Райс“. Нашите не искат това да се случи и тук. На този стадион трябва да играят „Светците“. Искат всички да видят, че работата напредва, и Националната футболна лига, и всички, тъй че работят и през празниците. Смятате ли, че и аз не бих поработил на Коледа и Нова година срещу две и половина надници? Ха. Старата и сама може да окача чорапите с подаръците.

Таксито взе завоя на магистрала 90, обърна се на северозапад и шофьорът намести козирката над очите си. Наближаваха стадион „Тюлейн“.

— Там, отляво, е Колежът на урсулинките. От коя страна на стадиона да ви сваля, на улица „Уилоу“ ли?

— Да.

Гледката на огромния сиво-бежов стадион възбуди Фазил. Филмите от Мюнхен се завъртяха в главата му.

Беше наистина огромен. Фазил се сети за първия самолетоносач, който видя в живота си. Издигаше се нагоре до безкрайност. Фазил слезе от таксито, фотоапаратът му се удари във вратата.

Югоизточната врата беше отворена. Работниците по поддържането сновяха напред-назад, улисани в последните приготовления за мача. Фазил беше приготвил журналистическата си карта. Документите му бяха същите, с които замина на Азорските острови. Никой не го спря. Надникна в обширните сенчести пространства под трибуните, прилични на плетеница от желязо. Излезе на терена.

Колко голям беше! Размерът му го въодушеви. Изкуственият торф на игрището беше съвсем нов, белите цифри светеха ма зеления фон. Стъпи на торфа и за малко не отскочи назад. Беше мек като плът. Фазил прекоси терена, усещаше присъствието на безкрайните редици от места. Трудно се минава през центъра на стадион, дори да е празен, без да изпиташ усещането, че те наблюдават. Забърза към западната част и се покатери на трибуната към ложите за журналисти.

Застана високо над игрището и заоглежда кривата на стадиона. Припомни си съответстващата крива на бомбата и ме можа да не изпита възхищение от гения на Майкъл Ландър.

Стадионът се простираше открит към небето, лабиален, пасивен, замрял в очакване. Мисълта за тези трибуни, претъпкани с осемдесет хиляди деветстотин осемдесет и пет души, шаващи по местата си, трибуни, врящи от живот, изпълни Фазил с чувство, подобно на сладострастие. Това бе откrehнатата врата за въздействие върху Военния дом. Скоро тези открити пространства щяха да гъмжат от хора, щяха да са пълни с очакване.

— Кус умак — изсъска Фазил. Това беше древна арабска ругатня, която значеше „вулвата на майка ти“.

Започна да обмисля различни възможности. Всяка експлозия във или близо до стадиона щеше да гарантира заглавия по първите страници в цял свят. Вратите не бяха от особена важност. Камионът можеше да пробие през един от четирите входа и да излезе на терена преди взрива. Положително щеше да има много убити, но голяма част от ударната вълна щеше да отиде за издълбаване на кратер в земята. Съществуваше и проблемът с трафика в малките задръстени улички около стадиона. Ами ако пред входовете имаше паркирани линейки? Ако присъстваше президентът, на входовете щеше да има въоръжена охрана. Ами ако застрелят шофьора, преди да е задействал детонаторите? Кой щеше да кара камиона? Разбира се, не той. Значи Далия. Имаше смелостта да го направи, в това поне нямаше съмнение. След това на пресконференцията си в Ливан щеше да я похвали посмъртно.

Може би някаква специална кола, например линейка, би имала по-добра възможност. Можеше да нахлуе на терена с виеща сирена.

Но гондолата беше твърде голяма за обикновена линейка, а камионът, в който беше сега, изобщо не приличаше на кола със



специално предназначение. Можеше обаче да мине за камион с телевизионно оборудване. Все пак по-добре да е линейка. Значи можеше да боядиса някой фургон в бяло и да му изрисува червен кръст. Каквото и решение да вземеше, трябваше да бърза. Оставаха четиринайсет дни.

Празното небе притискаше Фазил, застанал на последния ред на трибуната, вятърът си играеше с яката на палтото му. Какъв лесен достъп открива това небе, мислеше горчиво той. Качването на бомбата на самолет и или отвличането на самолет беше изключено. Дори да успееше по някакво чудо да качи гондолата като товар, не беше сигурен, че Далия ще може да принуди пилота да прелети толкова ниско над стадиона, дори с опрян в слепоочието пистолет.

Фазил погледна хоризонта на североизток — Суперкуполът на три километра, хотел „Мариот“, Международният търговски център. По-нататък, на около двайсет километра, беше летище „Лейкфронт“. Дебелият безпомощен дирижабъл щеше да увисне в небето над стадиона на дванайсети януари, а той щеше да се бъхти като мравка на земята. Да пукне тоя Ландър с цялото си пикливо поколение до девето коляно.

Фазил живо си представи какво щеше да стане, ако бяха осъществили удара. Сребристият дирижабъл се снишава, най-напред незабелязан от тълпата, погълната от играта. Но все повече и повече зрители поглеждат нагоре — той слиза по-ниско, става По-голям, невъзможно голям, виси над главите им и сянката му затъмнява игрището. Някои гледат точно в ярката гондола, когато тя експлодира с ослепителен блясък, подобен на слънчево изригване, трибуните се разлюляват, може би се срутваат под тежестта на шест милиона килограма разкъсана плът. А грохотът и взривната вълна се понасят оглушително над къщите, чупят стъклата в радиус от петдесет километра, корабите се клатят като при ураган. Вихърът свири около кулите на Военния дом и пици: Фазииниил!

Щеше да е невероятно красиво. Трябваше да седне. Разтрепери се от глава до пети. Насили се да мисли за алтернативите. Стараеше се да компенсира загубите. Когато се успокои, изпита гордост от силата на характера си, от издръжливостта си пред лицето на несгодата. Той беше Фазил. Щеше да направи възможно най-доброто.

Докато се връщаше към центъра на града, мислите му бяха заети с камиони и боя. Не всичко е загубено, повтаряше си той. Може би така щеше да стане по-добре. Участието на американеца щеше да оскверни операцията. Сега ударът беше само негов. Може би нямаше да е толкова зрелищен, нямаше да постигне максималната ефективност на експлозията във въздуха, но щеше да му донесе огромен престиж, а и партизанското движение щеше да се засили, сети се той със закъснение.

Минаваше пак покрай стадиона с купола, този път от дясната му страна. Слънцето се отразяваше в металния покрив. А какво се издигаше зад него? Хеликоптер тип „тежък кран“. Тъкмо вдигаше нещо, някаква машинария. Сега се движеше над покрива. Част от работниците го чакаха до една от дупките. Сянката на хеликоптера се плъзна по купола и ги покри. Бавно и деликатно хеликоптерът спусна тежкия товар в отвора на покрива. Шапката на един работник отхвъркна и се затъркаля като дребна точица, подскачаща надолу по купола. Падна в празното пространство и вятърът я поде. Хеликоптерът отново се издигна, освободен от товара си, и потъна зад недовършения Суперкупол.

Фазил вече не мислеше за камиони. Винаги можеше да намери камион. По лицето му изби пот. Чудеше се дали хеликоптерът работи и в неделя. Почука на стъклото и каза на шофьора да го откара при Суперкупола.

Два часа по-късно беше в Градската библиотека и четеше „Въведение в световните летателни съоръжения“. От библиотеката отиде в хотел „Монтелионе“, където преписа един телефонен номер от указателя във фоайето. От телефонна кабина в „Юниън Пасинджър Търминал“ преписа друг номер, след което отиде в пощата. Взе бланка за телеграма и внимателно състави съобщение, като често поглеждаше в картичка с кодови числа, залепена от вътрешната страна на калъфа на фотоапарата му. Още няколко минути и по презокеанския телеграф към Бенгази, Либия, полетя кратко съобщение.

Върна се отново там в девет часа на другата сутрин. Отлепи от една телефонна кабина до входа жълтата лента, на която пишеше „Не работи“, и я залепи на друга, която си беше избрал — в края на редицата. Погледна часовника си. Още половин час. Седна на пейка до телефона и се скри зад един вестник.

Досега не беше използвал либийските връзки на Наджир. Не би се осмелил да го направи и сега, ако Наджир беше жив. Фазил беше взел пластичните експлозиви от Бенгази, след като Наджир беше уредил въпроса, но кодовото име „София“, дадено му от Наджир за мисията, беше отворило за него нужните врати в Бенгази. Беше го включил в телеграмата си с надеждата, че отново ще му помогне.

В десет без двацет и пет телефонът звънна. Фазил вдигна слушалката след второто позвъняване.

— Ало?

— Да, опитвам да се свържа с господин Юсуф. — Въпреки прашенето по линията Фазил позна гласа на либийския офицер, отговарящ за връзките с Ал Фатах.

— В такъв случай търсите София Юсуф?

— Слушам ви.

Фазил заговори бързо. Знаеше, че либиецът няма да стои дълго на телефона.

— Имам нужда от пилот, който да може да управлява товарен хеликоптер „Сикорски S-58“. Приоритетът е изключителен. Трябва ми в Ню Орлиънс след шест дни. Да не е от незаменимите.

Фазил знаеше, че иска нещо с повишена трудност. Знаеше също, че Ал Фатах разполага с огромни ресурси в Бенгази и Триполи. Продължи бързо, за да не даде възможност на офицера да възрази.

— Подобен е на руските вертолети, използвани при строителството на асуанския язовир. Докладвайте искането ми на най-високо равнище. На възможно най-високо. Имам пълномощия на ниво единайсет. — „Единайсет“ беше Хафез Наджир.

Гласът от другата страна прозвуча тихо, сякаш мъжът се стараеше да шепне.

— Може да не намерим такъв човек. Много е трудно. Шест дни са нищо.

— Ако не пристигне дотогава, идването му е безпредметно. Загубата ще е огромна. Трябва да пристигне. Потърсете ме след двацет и четири часа на алтернативния телефон. Приоритетът е абсолютен.

— Разбирам — рече гласът, намиращ се на шест хиляди мили. Връзката прекъсна.

Фазил се отдалечи от телефона и излезе с бързи крачки. Беше ужасно опасно да се свързва директно с Близкия изток, но липсата на време наложи поемането на този риск. Искането на пилот беше удар в мрака. Между федаините нямаше такива. Управлението на товарен хеликоптер с окачен тежък предмет беше изящно изкуство. Пилотите, които го владееха, бяха рядкост. Но либийците и преди се бяха притичвали на помощ на Черния септември. Нима полковник Кадафи не им беше помогнал при удара в Хартум? Оръжията, с които бяха избити американските дипломати, бяха вкарани контрабандно в страната с либийската дипломатическа поща. От либийската хазна в Ал Фатах годишно се вливаха трийсет милиона долара. Колко може да струва един пилот? Фазил имаше всички основания да се надява. Стига да можеха да го открият толкова бързо.

Шестдневният срок, на който наблегна, не беше съвсем точен, защото до мача оставаха две седмици. Но бомбата трябваше да се модифицира така, че да влезе в друг летателен апарат, а за това трябваше време и квалифицираната помощ на пилота.

Фазил беше претеглил отрицателните последици от провеждането на акцията без пилот и рисковете от поискването на такъв от Близкия изток на фона на великолепия резултат, който би бил постигнат. Разбра се, че си струва да рискува.

Ами ако телеграмата му, колкото и невинно да звучеше, бъде заловена от американските власти? Ами ако кодът на телефонните номера беше известен на евреина Кабаков? Фазил знаеше, че вероятността е минимална, но все пак беше неспокоен. Властите положително търсеха експлозива, но не знаеха естеството на мисията. Нищо не навеждаше на мисълта за Ню Орлиънс.

Дали Ландър не бълнува, докато е в безсъзнание? Глупости. Хората вече не лежат в безсъзнание от треска. Но лудите понякога буйстваха, със или без висока температура. Ако започнеше да дърдори, Далия щеше да го убие.

В същия момент в Израел ставаха събития, които щяха да имат много по-голямо влияние върху искането на Фазил, отколкото целият авторитет на покойния Хафез Наджир. На самолетната писта близо до Яфа четиринайсет израелски летци се качваха в кабините на седем

бомбардировачи „Фантом“. Те се понесоха по пистата, а топлината така разкриви въздуха зад тях, че заприлича на счупено стъкло. Префучаха по двойки по асфалта и отскочиха към небето с дълъг, отвесен завой, който ги изпрати над Средиземно море, на запад към либийския град Тобрук, със скорост, надвишаваща два пъти скоростта на звука.

Летяха да отвърнат на удара с удар. В Рош Пина още димяха развалините на жилищен блок, улучен от снарядите на руска „Катюша“, предоставена на фedaините от либийците. Този път ответният удар нямаше да е срещу базите на фedaините в Ливан и Сирия. Сега щеше да пострада доставчикът.

Трийсет и девет минути след излитането летецът-водач засече либийски товарен кораб. Точно където бяха казали от Мосад — на четирийсет километра от Тобрук, и пътуваше на изток, тежко натоварен с оръжия за партизаните. Но трябваше да се уверят в това. Четири „Фантом“-а останаха на същата височина, за да охраняват другите три от евентуално нападение на арабите. Трите самолета се спуснаха надолу. Водачът намали скоростта до двеста възела и прелетя на шейсет метра над кораба. Нямаше грешка. Тогава трите машини се понесоха надолу, пуснаха бомбите и рязко се издигнаха обратно в небето. В кабините не се понесоха победоносни викове, когато корабът лумна като огнен балон. На връщане израелците наблюдаваха с надежда небето. Щяха да се почувстват по-добре ако насреща им излезеха МИГ-овете.

След това нападение Революционният команден съвет на Либия бе обзет от гняв. Никога нямаше да се разбере кой от членовете на Съвета е знаел за удара на Ал Фатах в Съединените щати, но някъде в разгневените зали на Бенгази машината се завъртя.

Израелците бяха ударили със самолети, предоставени им от американците.

Самите израелци го бяха казали: „Да пострада доставчикът.“

Тъй да бъде.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казах му да си легне, но той заяви, че му е наредено да ви връчи лично пратката — говореше военният аташе полковник Вайсман на Кабаков, докато вървяха към залата за съвещания в израелското посолство.

Когато Кабаков отвори вратата, младият капитан клюмаше в креслото, но щом ги видя, скочи на крака.

— Майор Кабаков, аз съм капитан Райк. Пратката от Бейрут, сър. Кабаков надви желанието си да грабне кашона и да го отвори. Райк беше изминал дълъг път.

— Помня ви, капитане. Бяхте на батареите в Канабе. — Ръкуваха се. Младежът бе очевидно поласкан.

Кабаков се обърна към картонения кашон на масата. Беше дълъг шейсет сантиметра, още толкова широк, и дълбок трийсет сантиметра, овързан с канап. Отгоре беше надраскано на арабски: „Лични вещи на Абу Али, улица «Вердюн» 18, покойник. Досие 186047. Да се пази до 23 февруари.“ В един от ъглите на кашона зееше дупка от куршум.

— Разузнаването в Тел Авив го прегледа — заяви Райк. — По възлите имаше прах. Смятат, че доста време не е отварян.

Кабаков вдигна капака и изсипа съдържанието му на масата. Будилник със счупено стъкло. Две шишенца с хапчета. Чекова книжка. Пълнител за автоматичен пистолет „Лама“ — Кабаков беше сигурен, че пистолетът е откраднат, празна кутийка от копчета за ръкавели, чифт огънати очила, няколко периодични издания. Без съмнение всички ценни неща бяха откраднати в полицията, а останалото беше внимателно пресято от Ал Фатах. Кабаков беше горчиво разочарован. Надяваше се поне този път манията на Черния септември да заработи срещу терористичната организация. Надяваше се лицето, пресяло вещите на Абу Али, да не е знаело кое е безобидно и кое не и да пропусне някоя полезна улика. Погледна към Райк.

— Какво струваше всичко това?

— Йофи получи телесна рана в бедрото. Той каза да ви предам нещо, сър. Той... — Капитанът запелтечи.

— Говорете.

— Каза, че му дължите бутилка „Реми Мартен“, а не... не оная козя пикоч, с която сте черпили в Кунейтра, сър.

— Разбирам. — Кабаков не може да сдържи усмивката си. Кашонът с боклуците поне не беше отнел човешки живот.

— Йофи проникна в полицията — заобяснява Райк. — Имаше фалшиви документи от саудитска адвокатска фирма. Беше решил да ги вземе веднага, вместо предварително да подкупва служителя, за да няма време да преровят кашона и да му продадат само боклуци. Даде на чиновника три ливански лири и поиска да види кашона. Чиновникът го изнесе, но го остави зад гишето и каза, че трябва да получи разрешение от дежурния офицер. Нормално това би означавало още един подкуп, но Йофи не беше сигурен в документите си. Блъсна чиновника и грабна кашона. Отвън го чакаше „Мини-Купър“ и всичко беше наред, докато две радиоколи не го блокираха на улица „Юнеско“. Той, естествено, ги заобиколи по тротоара и им избяга с пет преки надолу по Рамлет ел-Байда. Джейкоби пилотираше хеликоптера и го пресрещна. Йофи се покатери през шибидаха на колата, без да я спира, и ние го изтеглихме. Върнахме се, като летяхме на височина петдесет метра в тъмното. Хеликоптерът има нова, отчитаща терена автопилотна система и ние само си стояхме.

— Вие бяхте ли в хеликоптера?

— Да, сър. Йофи ми дължи пари и трябваше да го пазя.

Кабаков си представи тежкия нисък полет на хеликоптера, провиращ се като змия в мрака.

— Учудвам се, че сте прелетели такова разстояние.

— Наложил се да кацнем в Гешер Хазив.

— Ливанците изпратиха ли самолети?

— Да, сър, накрая. Историята се разчу бързо. Бяхме обратно в Израел двайсет и четири минути след като полицията забележа хеликоптера.

Кабаков не искаше да показва разочарованието си от съдържанието на кашона, след като трима мъже бяха рискували живота си да го вземат. В Тел Авив щяха да го сметнат за глупак.

— Благодаря, капитан Райк, извършили сте забележителна работа. Предайте същото от мое име на Йофи и Джейкоби. А сега — в леглото. Това е заповед.

Кабаков и Вайсман седнаха на масата с вещите на Абу Али помежду си. Вайсман тактично мълчеше. Нямаше никакви лични документи, нямаше дори копие от „Политическата и въоръжената борба“, вездесъщия наръчник на Ал Фатах. Бяха прочистили най-старателно вещите на Абу Али. Кабаков разгледа периодичните издания. Два броя на египетския ежемесечник „Ал-Талия“. В интервюто имаше нещо подчертано: „слухът за силата на израелските тайни служби е мит. На практика разузнаването на Израел като такова не е никак напреднало.“ Кабаков изсумтя. Абу Али му се подиграваше от гроба.

Имаше няколко стари броя от бейрутския вестник „Ал-Хавадес“. Един „Пари Мач“. Един брой „Спортс Илюстрейтид“ от двайсет и първи януари 1974 година. Кабаков се намръщи. Взе го. Беше единственото издание в кашона на английски език. На корицата имаше тъмно петно, вероятно от кафе. Посветено беше предимно на американския футбол. Арабите също се интересуваха от футбол, но от европейски. Главната статия беше за... Мисълта на Кабаков запрепуска. Фазил. Мюнхен. Спортно събитие. В записа на касетата имаше следното изречение: „Да започнем още една година с кръвопролитие.“

Вайсман сепнато вдигна глава, когато чу гласа на Кабаков:

— Полковник Вайсман, какво знаете за тази Суперкупа?

Директорът на ФБР Джон Бейкър свали, очилата и потърка носа си.

— Това е смела хипотеза, господа.

Корли се размърда в стола си.

Кабаков почувства умора от говоренето си и от безизразното лице на Бейкър, умора от предпазливостта, с която Корли формулираше забележките пред началника си.

— Дори повече от хипотеза. Погледнете фактите...

— Знам, знам, майоре. Изяснихте се напълно. Смятате, че целта е стадионът по време на мача за Суперкупата, тъй като онзи... Фазил е



организирано нападението на Черния септември над Олимпийското селце. Защото в касетата, на която сте попаднали в Бейрут, се говори за удар в началото на годината и защото президентът възнамерява да присъства на мача. — Говореше, сякаш изреждаше опорните точки на политическа реч.

— И защото ще стане по време на пряко телевизионно предаване, което ще максимализира шоковия ефект — обади се Корли.

— Но всички тези разсъждения се базират на факта, че онзи човек, Али, е имал един брой от „Спортс Илюстрийт“, а вие дори не сте сигурни, че Али е бил замесен в заговора. — Бейкър надникна през прозореца към сивия вашингтонски следобед, сякаш щеше да намери отговора на улицата.

На писалището му лежеше папката на Корли с номер триста и две на корицата, съдържаща необработената информация по случая. Кабаков се попита защо го бяха извикали, но скоро се досети, че Бейкър, когото професията беше направила параноик, желае да го види. Искаше да пусне в действие собствените си полицейски инстинкти. Кабаков забеляза на лицето на Бейкър упорито изражение. *Знае, че трябва да предприеме, нещо, помисли Кабаков. Но иска да спори с мен. Не му е приятно някой да му дава акъл как да си върши работата, но все пак не иска да се изложи. Вече трябва да предприеме нещо. Нека се поизпържи в собствения си сос.*

— Благодаря за времето, което ни отделихте, господин Бейкър — рече Кабаков и се изправи.

— Един момент, майоре, ако не възразявате. Тъй като сте били свидетел на подобни неща, как смятате, че ще подходят? Дали ще скрият експлозива на стадиона и след това, когато тълпата го напълни, ще заплашат да го взривят, ако не се изпълнят никакви техни искания, например свобода за Сирхан Сирхан, някаква помощ за Израел или нещо подобно?

— Няма да искат нищо. Първо ще го взривят, а след това ще вдигнат врявата.

— Защо мислите така?

— Какво можете да им дадете? Повечето от арестуваните за отвличания на самолети терористи са вече освободени. Ония в Мюнхен бяха пуснати, за да спасите заложниците от поредното отвличане. Лелия Халед беше освободена по същия начин.

Партизаните, които застреляха вашите собствени дипломати в Хартум, бяха върнати в родината си от правителството на Судан. Всички са на свобода, господин Бейкър. Да се спре помощта за Израел? Дори ако бъде дадено такова обещание, не са възможни никакви гаранции. Пък и такова обещание никога не би било дадено, а дори и да се даде, не би се изпълнило, щом е направено под натиск. Освен това, за да се използва факторът заложници, те трябва да са задържани. Това не може да стане на стадион. Ще избухне паника, тълпата ще се втурне към вратите и ще изпотъпче няколко хиляди души. Не, не, ще го взривят.

— Как?

— Не знам. С половин тон експлозив могат да сринат трибуните от двете страни, но за да са сигурни, трябва да поставят заряди на няколко места и да ги взривят едновременно. Това няма да е лесно. Фазил не е глупак. При подобни събития има прекалено много радиопредавания и няма да може да използва дистанционен електронен сигнал за детонацията, а поставянето на взрива на много места увеличава възможностите за откриването му.

— Можем да се подсигурирм стадионът да е чист — рече Корли.  
— Претърсването ще е мръсна работа, но можем да го направим.

— С това ще се заемат тайните служби, но ще искат подкрепления — заяви Бейкър.

— Можем да проверим целия персонал, зает с провеждането на мача, фургоните със сандвичи, кашоните с безалкохолни напитки, можем да забраним внасянето на пакети — продължи Корли. — Можем да използваме кучета и електронни устройства. Имаме време да обучим кучетата с експлозива от кораба.

— А небето? — попита Корли.

Мислите за летеца, съставил картата на лодката ли? — попита директорът на ФБР. — Смятам, че можем да забраним частните полети над Ню Орлиънс, докато трае мачът. Ще, поговоря с военновъздушните сили. Следобед ще се обадя на всички институции, които имат отношение към въпроса. След това ще разполагаме с повече информация.

*Съмнявам се, помисли си Кабаков.*

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шумът от непрестанното крачене на Абдел Авад започна да лази по нервите на пазача в коридора. Той отвори прозорчето на вратата на килията и напсува Авад през решетката. След това се засрами. Човекът имаше право да се разхожда. Отвори пак прозорчето и му предложи цигара, като го предупреди да загаси и скрие, ако чуе стъпки.

Авад и без това се вслушваше за стъпки. По някое време — довечера, утре, вдругиден, щяха да дойдат. Да му отрежат ръцете.

Бивш офицер от военновъздушните сили на Либия, той беше обвинен в кражба и, трафикантство на наркотици. Смъртната му присъда беше заменена с двойна ампутация поради заслугите му към страната. Този вид наказание, предвидено от Корана, отдавна вече не се прилагаше, но полковник Кадафи го възстанови, когато взе властта. В интерес на истината трябва да се признае, че с оглед политиката си на модернизация на страната Кадафи беше заменил секирата и пазарния площад с хирургически нож и антисептични условия в болницата в Бенгази.

Авад се беше опитвал да записва мислите си, да пише на баща си и да иска прошка за позора, с който щеше да покрие семейството. Но не намираше думи. Страхуваше се, че писмото ще е написано до половината, когато щяха да дойдат за него, и ще се наложи да го изпрати недописано. Или да го допише с писалка между зъбите.

Питаше се дали присъдата допуска упойка.

Питаше се дали да не закачи единия си крачол на пантата на врата, да увие другия около врата си и да се обеси, като седне на пода. През седмицата, която мина след прочитането на присъдата, таеше подобни мисли. Щеше да му е по-леко, ако му бяха казали кога. Може би неизвестността беше част от присъдата.

Прозорчето се отвори.

— Изгаси я, изгаси я — изсъска пазачът.

Авад вдървено изгаси цигарата и я ритна под нара. Чу резетата да се отварят. Застана с лице към вратата и сложи ръце зад гърба си.

Ноктите му се впиха в дланите.

*Аз съм мъж и добър офицер, мислеше Авад. Не можяха да го отрекат дори на процеса. Няма да се посрамя и сега.*

В килията влезе дребен мъж в цивилно облекло. Говореше нещо, устата му се движеше под тънките мустачки.

— ... Слушате ли ме, лейтенант Авад? Времето за... времето за изпълнение на присъдата още не е настъпило. Но е време за сериозен разговор. Моля ви да говорите на английски. Седнете на стола. Аз ще седна на нара. — Гласът на дребничкия мъж беше тих и кротък, а очите му не се отлепаха от лицето на Авад.

Авад имаше извънредно чувствителни ръце, ръце на пилот на хеликоптер. Когато му предложиха възможност да ги спаси и да получи пълна реабилитация, бързо се съгласи с всички условия.

Преместиха го от затвора в Бенгази в гарнизона в Аджабуджах, където при строги секретни мерки провериха може ли да управлява руски хеликоптер МИЛ-6, тежък модел, известен в НАТО под името „Кука“. Беше един от трите такива хеликоптера, собственост на либийските въоръжени сили. Авад ги познаваше, въпреки че беше работил с по-малкия модел. Справи се добре. МИЛ-6 не беше досущ като „Сикорски S-58“, но доста приличаше на него. През нощта прочете наръчника за полети със „Сикорски“, издаден в Египет. Ако внимаваше с двигателя и контролното табло и държеше под око ръчното налягане, щеше да се справи, когато му дойде времето.

Властването на президента Кадафи беше моралистично и придружено с ужасяващи наказания, което силно снижи престъпността в Либия. Цивилизованият акт на фалшификация на документи не съществуваше в страната и се наложи да се обърнат към фалшификатор в Никозия, който да изфабрикува паспорта и другите документи, които щяха да потрѣбват на Авад.

Авад щеше да бъде щателно saniран. По него нямаше да останат никакви доказателства за произхода му. Беше му необходим единствено документ за самоличност, с който да влезе в Съединените щати. Нямаше да ги напуска, тъй като щеше да се изпари при експлозията заедно с хеликоптера. Не го уведомиха за тази подробност. Казаха му само да се яви при Мухамад Фазил и да изпълнява заповедите му. Увериха го, че всичко ще мине благополучно. За

поддържането на тази илюзия трябваше да снабдят Авад с план за бягство и документи, с които да го изпълни.

На трийсет и първи декември, един ден след освобождаването на Авад от затвора, либийският му паспорт, няколко нови снимки и образци от почерка му бяха отнесени в малка печатница в Никозия.

Концепцията за създаване на цялостна „инсценировка“ — комплект от взаимно допълващи се документи като паспорт, шофьорска книжка, скорошна кореспонденция със съответни пощенски марки и квитанции, е сравнително нова сред фалшификаторите на запад и намери широко приложение след като търговията с наркотици даде възможност за заплащането на такива сложни услуги. Фалшификаторите в Близкия изток създават „инсценировки“ на клиентите си, които покриват цели поколения.

Фалшификаторът в Никозия, използван от Ал Фатах, беше забележителен майстор. Той снабдяваше и израелците с празни либийски паспорти, които те сами си попълваха. Освен това продаваше информация на Мосад.

Либийците му възложиха скъпа поръчка: два паспорта: единият италиански, с печат за влизане в САЩ, а другият — португалски. Не се пазариха за цената. Това, което е ценно за едната страна, често е ценно и за другата, помисли фалшификаторът и си облече палтото.

След един час централата на Мосад в Тел Авив знаеше кой е Авад и в кого щеше да се превърне. Съдебният му процес беше предизвикал шумен интерес в Бенгази. Агентът на Мосад там трябваше само да отвори някой вестник, за да разбере точната му професия.

В Тел Авив сглобиха мозайката. Авад беше пилот на хеликоптер, който щеше да замине за Съединените щати по един начин, а да се върне по друг. Телефонният разговор с Вашингтон продължи четирийсет и пет минути.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На трийсети декември следобед започна масирано претърсване на стадион „Тюлейн“ в Ню Орлиънс като подготовка за мача, който щеше да се играе в навечерието на Нова година. Подобни претърсвания бяха насрочени за трийсет и първи декември на стадионите в Маями, Далас, Хюстън, Пасадина, във всеки град, където в новогодишната вечер щеше да се играе футболен мач между колежи.

Кабаков се радваше, че американците най-сетне впрегнаха огромните си ресурси срещу терористите, но причините, които ги подтикнаха към това, го забавляваха. Бяха чисто бюрократични. Директорът на ФБР Джон Бейкър още предишния следобед, веднага след разговора си с Кабаков и Корли, свика съвещание на най-високо равнище. На него присъстваха представители на ФБР, на Националната агенция по сигурността и членовете на тайните служби. Кабаков седеше на първия ред и усещаше множеството втренчени в себе си погледи, докато събраните висши чиновници подчертаваха колко са спорни уликите — едно-единствено списание, без нищо драскано по него, съдържащо статия за Суперкупата.

Всички важни клечки на ФБР и Агенцията за национална сигурност изглеждаха твърдо решени да надминат колегите си по скептицизъм, докато Корли разясняваше теорията за нападение по време на мача за Суперкупата в Ню Орлиънс.

Само представителите на тайните служби Ърл Бигс и Джек Ренфро мълчаха. Кабаков си помисли, че това са най-мрачните мъже, които е виждал. Напълно разбираемо, реши той. Имаше защо да са мрачни.

Кабаков знаеше, че присъстващите на съвещанието не бяха глупаци. Всеки от тях би бил по-възприемчив към една необичайна идея, ако я чуеше насаме. Повечето хора в присъствието на някакви величия реагират по два начина — истински или предназначен за преценка от страна на присъстващите. Още в началото на съвещанието

като правилно отношение се установи скептицизмът, който преобладаваше и по време на изложението на Корли.

Но стадното чувство работеше и в друго направление. Докато Кабаков изброяваше маневрите на Черния септември преди удара в Мюнхен и неуспешния опит по време на мач от Световното първенство по футбол преди шест месеца, семенцето на тревогата намери почна. Въз основа на всичко това можем ли да допуснем, че нападението по време на мача за Суперкупата е по-неправдоподобно от нападението в Олимпийското селце, запита ги той.

— Там няма да играе еврейски отбор — последва незабавна забележка. Никой не се засмя.

Докато чиновниците слушаха Кабаков, стаята се изпълни с ужас, неуловимо предаван от човек на човек чрез малки движения на тялото. Ръце не се свъртаха на едно място, ръце търкаха лицата. Кабаков виждаше как мъжете пред него се променят. Той често действаше смущаващо на полицаите, дори израелските полицаи. Отдаваше го на собствената си нетърпимост към тях, но не беше само това. У него имаше нещо, което влияеше на пазителите на закона — както мирисът на мускус, донесен от вятъра, кара кучетата да застават нащрек и да се приближават към огъня. Този мирис им говореше, че там, отвъд, в мрака, дебне нещо, което не харесва огъня, а те знаят за него и не се боят.

Списанието като доказателство, подкрепено от досието на Фазил, започна да изпълва стаята и беше правилно разчетено от присъстващите. След като признаха, че е възможно опасността да съществува, вече не можеха да не потърсят отговор на въпроса: Защо само мачът за Суперкупата да е възможната мишена? В списанието има снимка на препълнен стадион — защо да не е всеки препълнен стадион? Боже мой, мачовете между колегите са вдругиден, тогава се играят мачове в цялата страна. Претърсете всички стадиони.

С признанието дойде и враждебността. Внезапно Кабаков остро осъзна, че е чужденец, и то евреин. Веднага разбра, че много от мъжете в стаята мислеха за него само като за евреин. Беше го очаквал. Не беше изненадан, че в съзнанието на тези високо подстригани мъже с пръстени от юридически институти той бе свързан по-скоро с проблема, отколкото с решаването му. Заплахата идваше от група

чужденци, а той беше един от тях. Никой не изрази устно това отношение, но то цареше в стаята.

— Благодаря ви, стари приятели — рече Кабаков и седна. — Не познавате чужденците, стари приятели, но на дванайсети януари може би ще ги разберете.

Кабаков не допускаше за логично Черният септември да има възможност да удари стадион и да не удари онзи, на който щеше да присъства президентът. Беше убеден, че ще е на Суперкупата.

На трийсети декември следобед той пристигна в Ню Орлиънс. Претърсването на стадион „Тюлейн“ вече беше в ход. Специалната група се състоеше от петдесет души — членове на ФБР, полицаи-специалисти по бомбите, полицейски детективи, двама водачи на кучета от Федералната авиация, чиито питомци бяха обучени да откриват експлозив, и двама военни техници с електронни устройства, реагиращи в близост до експлозив, калибрирани за взривното вещество от статуетката, намерена на „Летиша“.

Ню Орлиънс се отличавахе от другите градове по две неща: в претърсването помагаха и хора на тайните служби и се налагаше това претърсване да се извърши на два пъти — днес, за мача между колежите, и на единайсети януари, в навечерието на мача за Суперкупата. Мъжете вършеха работата си ненатрапчиво и екипът, който се занимаваше с поддържането и чистотата на стадиона, почти не им обръщаше внимание.

Претърсването не заинтересува особено Кабаков. Не очакваше да открият нещо. Зае се да се вглежда внимателно в лицата на всеки служител на стадион „Тюлейн“. Не беше забравил, че Фазил изпрати партизани да постъпят на работа в Олимпийското селце шест седмици преди атентата. Знаеше, че полицията в Ню Орлиънс преглежда досиетата на всички служители на стадиона, но въпреки това се вираше в лицата им с надеждата някакъв вътрешен инстинкт да му подсказе, ако види терорист. Гледаше работниците, но не почувства нищо. Проверката на документите разкри един двуженец, който беше задържан за екстрадиране в Коухома, щата Мисисипи.

Вечерта срещу Нова година „Тигрите“ от щатския университет на Луизиана загубиха от Небраска с тринайсет на седем. Кабаков присъства на мача.



Досега не беше гледал американски футбол, а и сега не видя много. Двамата с Мошевски прекараха голяма част от времето си в бродене под трибуните и около входовете. Многобройните агенти на ФБР и полицаите не им обръщаха внимание. Кабаков много се интересуваше как се охраняват входовете и какъв достъп е възможен през тях след запълването на местата.

Масовите публични спектакли го дразнеха открай време, а този му се стори особено отблъскващ с помпоните, вимпелите и шумните оркестри. Маршируващите музиканти винаги му се бяха стрували нелепи. Единственият приятен момент през целия следобед беше паузата, когато прелетяха „Сините ангели“ в съвършен ромб, блеснали на слънцето при плавната, си, красива спира, изрисувана високо над дирижабъла, увиснал над стадиона. Кабаков знаеше, че и други реактивни самолети са в готовност — патрулите на военновъздушните сили, които прихващаха нарушители в очакване на неизвестен летателен апарат, който би се устремил към Ню Орлиънс по време на мача.

Когато последните посетители напуснаха стадиона, сенките по игрището се бяха удължили. Кабаков се чувстваше оглушен от часовете нескончаем шум. Едва разбираше английския на хората, които дърдореха неспирно около него, и това го потисна. Корли го откри, застанал на края на паркинга извън стадиона.

— Е, нямаше бум-бум — каза Корли.

Кабаков го стрелна подозрително с очи, в очакване на подигравка. Но Корли изглеждаше само уморен. Кабаков си представяше как изразът „гонене на вятъра“ се употребява наляво и надясно по стадионите в другите градове, където преуморени мъже търсеха експлозивни в подготовката за мачовете в навечерието на Нова година. Очакваше, че и тук зад гърба му са изприказвани доста неща. Никога не беше заявявал, че мишената е мач между колежите, но кой ли го помнеше? Както и да е. Върна се заедно с Корли при стадиона и се отправи към колата си. Рейчъл щеше да го чака в хотел „Роял Орлиънс“.

— Майор Кабаков.

Огледа се, преди да разбере, че гласът идва от радиото в джоба му.

— Кабаков слуша.

— Търсят ви в командния пост.

— Добре.

Командният пост на ФБР се беше настанил в стаята на отдела за връзки със средствата за масова информация зад трибуните на стадиона. Агент по риза подаде слушалката на Кабаков.

Обаждаше се Вайсман от израелското посолство. Корли се опита да отгатне естеството на разговора от кратките отговори на Кабаков.

— Да излезем навън — рече той и остави слушалката. Не му харесваше начинът, по който агентите подчертано избягваха да го гледат след този ден на извънредни и излишни убилия.

Застанал на страничната линия, Кабаков гледаше нагоре към знамената, които се вееха на покрива на стадиона.

— Организиран пристигането на пилот на хеликоптер. Не знаем дали е свързано с нашата работа, но знаем, че пристига. От Либия. И много бързат.

Настъпи кратко мълчание, през което Корли Смилаше информацията.

— Какво ви е известно за него?

— Паспорти, снимки, всичко. Посолството ще предаде копия от материалите на ФБР във Вашингтон. Оттам ще ги доставят тук за половин час. Ще ти се обаждат всеки момент.

— Къде е той?

— Още е оттатък, но не знаем къде. Документите му ще бъдат взети утре от Никозия.

— Няма ли да се намесите...

— Разбира се, че не. Оставили сме операцията да се развива свободно извън САЩ. В Никозия наблюдаваме мястото, откъдето ще вземат документите, и летището. Нищо повече.

— Удар от въздуха! Тук или някъде другаде. Това са замисляли през цялото време.

— Може би — реагира Кабаков. — Но не е изключено Фазил да разиграва операция за отклоняване на вниманието ни. Ако наблюдава този или някой друг стадион, вече е разбрал, че знаем много.

Седнали в бюрото на ФБР в Ню Орлиънс, Корли и Кабаков разучаваха сведенията за либийския пилот. Корли потупа жълтата хартия на телекса.

— Ще пристигне с португалски паспорт и ще замине с италиански, върху който вече има печат за влизане в САЩ. Само да покаже португалския паспорт на кой да е граничен пункт, и след десет минути ще знаем. Ако е част от този проект, те са в ръцете ни, Дейвид. Ще ни отведе при бомбата, Фазил и жената.

— Може би.

— Но откъде възнамеряват да му осигурят хеликоптер? Ако целта им е мачът за Суперкупата, някой от хората им тук е уредил всичко.

— Да. И то от място, което е съвсем близко. Не разполагат с голям диапазон. — Кабаков отвори големия плик. В него имаше сто снимки на Фазил в три четвърти профил и сто разпечатки на рисунката на жената. Всеки агент на стадиона ги носеше у себе си. — НАСА е свършила добра работа — отбеляза Кабаков. Снимките на Фазил бяха забележително чисти, а полицейският художник бе добавил и белега на бузата му.

— Ще ги раздадем по летищата, пристанищата и навсякъде, където има хеликоптери — каза Корли. — Какво ти става?

— Защо са поискали пилота толкова късно? Всичко съвпада, с изключение на това. Голяма бомба, удар от въздуха. Но защо викат пилота в последния момент? Картата на лодката първа ми подсказа, че може би е замесен пилот, но ако тя е начертана от пилот, той вече е бил тук.

— Морски карти има в цял свят, Дейвид. Може да е била начертана отгатък, в Близкия изток. За по-голяма сигурност. Възможно е картата да е била донесена от жената. Както се оказа, решили са да получат товара в морето, защото не са се доверявали на Музи.

— Но търчането по изготвянето на документи в последната минута не съвпада. Ако от самото начало са имали намерение да използват либиеца, паспортите щяха отдавна да са готови.

— Колкото по-късно пристигне, толкова по-малка е вероятността да бъде разкрит.

— Не. — Кабаков поклати глава. — Тичането за документи в последния момент не е в стила на Фазил. Знаеш колко отрано беше организиран всичко за Мюнхен.

— Все пак е пробив за нас. Първата ми работа утре сутринта е да разпратя по летищата хора със снимките — заяви Корли. — Голяма

част от авиолиниите няма да работят по Нова година. Ще ни трябват няколко дни да говорим с всички.

Кабаков се качваше с асансьора на хотел „Роял Орлиънс“ с две двойки, които гръмко се смееха. Жените имаха сложни кошероподобни прически. Опита се да разбере какво говорят, за да упражни английския си, но реши, че дори да разбере, няма да открие смисъл в думите им.

Намери номера на вратата и почука. Всички хотелски врати изглеждаха безизразни. Те не допускаха мисълта, че зад тях се намират обичани същества. Но Рейчъл беше там и стиска Кабаков няколко секунди в прегръдките си, без да каже дума.

— Радвам се, че ченгетата от стадиона са ти предали съобщението ми. Можеше да ме поканиш да се срещнем тук в Ню Орлиънс.

— Искях всичко да свърши.

— Все едно, че прегръщам робот — рече тя и го пусна. — Какво носиш под палтото си?

— Картечница.

— Махни я и ела да пийнем нещо.

— Как намери място в такъв хотел без предварителна резервация? Корли беше принуден да отседне у местния агент на ФБР.

— Имам познати в хотел „Плаза“ в Ню Йорк, които са собственици на този хотел. Харесва ли ти?

— Да. — Апартаментът беше малък, но много луксозен.

— Съжалявам, че не можах да намеря стая и за Мошевски.

— Той е отвън пред вратата. Може да спи на дивана. Не, не, пошегувах се. Настанил се е добре в консулството.

— Поръчала съм храна. — Той не я слушаше. — Аз хапнах в самолета. Изядох един „Шатобриан“.

— Струва ми се, че ще докарат пилот. — Разказа й подробностите.

— Ако той те заведе при останалите, нямаш проблеми — рече тя.

— Да, ако успеем да докопаме експлозивите и да арестуваме всички до един.

Рейчъл отвори уста да попита нещо, но прехапа език.

— Колко време можеш да останеш? — заинтересува се Кабаков.

— Четири-пет дни. Ако мога да ти помогна с нещо, ще остана и повече. Смятах да се върна в Ню Йорк, да наваксам с работата и пак да дойда на десети или единайсети... стига да искаш.

— Разбира се, че искам. Когато всичко свърши, ще разгледаме Ню Орлиънс. Вижда ми се красив град.

— О, Давид, ще видиш какъв прекрасен град е.

— При едно условие. Не искам да идваш на мача. Ела в Ню Орлиънс, но не желая да се доближаваш до стадиона.

— Щом ще бъде опасно за мен, ще бъде опасно за всички. Хората трябва да се предупредят.

— Точно това каза и президентът, когато говореше с ФБР и тайните служби. Ако мачът се състои, той ще дойде.

— А не може ли да се отложи?

— Извика Бейкър и Бигс и им каза, че ако публиката на стадиона, включително и той, не могат да бъдат опазени, ще отмени мача и ще обяви защо. Бейкър заяви, че ФБР може да охранява еднакво добре всички.

— А какво смятат тайните служби?

— Бигс не дава глупави обещания. Чака да види какво ще стане с пилота. Но няма да кани свои близки на мача. Аз също. Обещай ми, че няма да идваш, на стадиона.

— Добре, Давид.

Той се усмихна.

— Разправи ми сега за Ню Орлиънс.

Вечерята беше великолепна. Седнаха да се хранят до прозореца и Кабаков се отпусна за пръв път от много дни насам. Отвън Ню Орлиънс блестеше около големия завой на реката, а вътре беше Рейчъл. Изглеждаше Нежна в светлината на свещите и разказваше как е идвала в Ню Орлиънс като дете с баща си и как се почувствала истинска дама, когато баща ѝ я завел в „Антоан“ и сервитьорът тактично сложил възглавница на стола ѝ, щом я видял да влиза.

Решиха да си направят страхотна вечеря в „Антоан“ на дванайсети януари или някой друг ден, след като Кабаков изпълнеше задачата си. Бяха щастливи и в леглото, пълни с „Божоле“ и планове за бъдещето. Рейчъл заспа усмихната.

Събуди се малко след полунощ и видя Кабаков, облегнат на възглавницата. Когато се размърда, той разсеяно я потупа и тя разбра, че мислите му са някъде далече.

Камионът с бомбата влезе в Ню Орлиънс на трийсет и първи декември в единайсет часа вечерта. Шофьорът подкара по магистрала 10, покрай Суперкупола до пресечката с магистрала 90, зави на юг и спря при кея, близо до улица „Талия“, под моста на Мисисипи. По това време на нощта там не, се мяркаше жива душа.

— Това е мястото, което ни описа — рече шофьорът на придружителя си. — Проклет да съм, ако виждам жива душа. Кеят е затворен.

Чу до ухото си глас и се стресна.

— Да, това е мястото — каза Фазил и се качи в камиона. — Ето документите. Подписал съм чека. — Докато шофьорът ги разглеждаше в лъча на фенерчето си, Фазил провери печатите на задната врата на камиона. Бяха недокоснати.

— Ей, приятел, можеш ли да ни закараш до летището? Има късен полет до Нюарк и искаме да го хванем.

— Съжалявам, но не мога. Ще ви оставя някъде, откъдето ще успеете да вземете такси.

— Божичко, до летището ще ни вземат най-малко десетарка.

Фазил не искаше разплати. Даде им десет долара и ги остави на една пряка от стоянката за таксите. Докато караше към гаража, се усмихваше и си свиркаше през зъби. Беше се усмихвал цял ден, след като гласът по обществения телефон в хотел „Монтелионе“ му съобщи, че пилотът пристига. Умът му бръмчеше от планове и трябваше да се насили, за да се съсредоточи в шофирането.

Първата му задача беше изцяло да подчини на себе си този Авад. Той трябваше да се бои от него и да го уважава. С това Фазил можеше да се справи. След това щеше старателно да му обясни в какво се състои работата и да включи убедителна история за това как ще избягат след удара.

Планът на Фазил за самия удар се основаваше най-вече на наученото на строежа на Суперкупола. Хеликоптерът „Сикорски S-58“, привлякъл вниманието му, беше стара, изпитана машина, продавана

като излишък от германската армия. Със своя капацитет от два тона и половина не можеше да се сравни с новия „Скайкрейн“, но беше повече от достатъчен за целта на Фазил.

Докато гледаше работата с хеликоптера при Суперкупола, Фазил беше научил, че за да се издигне товарът, са необходими трима души — пилот, помощник и товарач. Пилотът поддържаше хеликоптера неподвижен над товара, помощникът, легнал на пода при опашката, наблюдаваше товара и насочваше пилота чрез микрофон и слушалки. Товарачът се намираше на земята. Той закачаше товара на куката. Куката не можеше да се затвори автоматично от хеликоптера и затова я затваряха на земята. В случай на спешна необходимост пилотът можеше да откачи товара, като натиснеше червен бутон на таблото. Фазил научи всичко това от разговора си с пилота по време на кратката му почивка. Пилотът беше приятен мъж — тъмнокож, с ясни раздалечени очи зад черните очила. Възможно беше, ако се запознае със свой колега, да го качи на хеликоптера по време на товарене. Щеше да е добър начин Авад да се запознае на място с таблото и кабината за управление. Фазил се надяваше Авад да изглежда прилично.

В неделята, когато се играеше мачът, щеше на място да застреля пилота и всеки, който се изпречеше на пътя им, Авад и Далия щяха да управляват хеликоптера, а Фазил да е товарач. Далия щеше да се погрижи хеликоптерът да застане точно над стадиона и докато Авад чакаше заповедта да пусне гондолата, Далия щеше просто да я взриви. Фазил не се съмняваше, че Далия ще го направи.

Все пак се тревожеше за червения бутон. Ами ако беше изключен? Ами ако Авад от притеснение пусне товара да падне? Ефектът щеше да се развали. Гондолата не беше предназначена за пускане отгоре. Щеше да е достатъчно да я вържат за куката, и то в последната секунда преди издигането, когато Авад нямаше да може да види какво става под хеликоптера. Фазил не можеше да се довери на изпратен от Ливан обикновен фронтовак да свърши тази работа. Поради това реши той лично да бъде товарач.

Рискът беше приемлив. Щеше да има много по-добро прикритие, отколкото при варианта с дирижабъла на летище „Лейкфронт“. Срещу него щяха да бъдат невъоръжени строителни работници, а не полицията на летището. Когато избухнеше големият взрив, Фазил

възнамеряваше вече да е извън града и да кара към Хюстън и самолета за Мексико Сити.

Авад до края щеше да вярва, че Фазил го чака с кола в парка „Одубон“ зад стадиона.

Ето го и гаража, навътре от тротоара, точно както го беше описала Далия. Фазил влезе, и заключи вратата и час тогава отвори задната врата на камиона. Всичко беше наред. Изпробва двигателя на електрокара. Заработи веднага. Тип-топ. Щом Авад пристигнеше и привършеше с подготовката му, щеше да се обади на Далия и да ѝ нареди да убие американеца и да дойде в Ню Орлиънс.



## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ландър простена и се раздвижи в болничното легло. Далия Айяд остави настрана картата на улиците в Ню Орлиънс, която изучаваше, и вдървено се изправи. Кракът ѝ беше изтръпнал. Дотътри се до леглото и сложи ръка на челото му. Гореше. Започна да мокри слепоочията и страните му с кърпа, натопена в студена вода, и когато дишането му стана равномерно, се върна на стола под лампата.

Всеки път, когато се доближаваше до леглото, лицето ѝ претърпяваше странна промяна. Когато седеше на стола с картата в ръка и мислеше за Ню Орлиънс, можеше да гледа Ландър с немигащия студен поглед на котка, който криеше много възможности. До леглото му лицето ѝ преливаше от топлота и загриженост. И двете изражения бяха искрени. Никой не беше имал по-внимателна и по-смъртоносна болногледачка от Далия Айяд.

Четири нощи беше спала на дюшек в стаята на болницата в Ню Джърси. Не смееше да го остави сам от страх да не започне да бълнува нещо за мисията им. Той беше бълнувал, но за Виетнам и за хора, които тя не познаваше. За Маргарет също. Една вечер неспирно повтаряше: „Прав си, Джъргънс.“

Не знаеше дали напълно е загубил ума си. Знаеше, че до удара остават дванайсет дни. Ако можеше дотогава да го спаси, щеше да го направи. Ако не... е, и без това щеше да умре. Едната смърт не беше по-лоша от другата.

Знаеше, че Фазил бърза. Но бързането беше опасно. Беше решила, че ако Ландър не е в състояние да лети и алтернативният вариант на Фазил не ѝ хареса, ще елиминира Фазил. Бомбата беше прекалено ценна да я похабят в набързо проведена акция. Беше много по-ценна от Фазил. Никога нямаше да му прости, че поиска да се измъкне от прякото си участие в удара в Ню Орлиънс. Клинченето му не беше поради нервен срыв, както беше станало с японеца, когото застреля преди атентата на летище „Лод“. Дължеше се на нещо много по-лошо — на лични амбиции.

— Дръж се, Майкъл — прошепна тя. — Моля те, дръж се.

Рано сутринта на първи януари федералните агенти и местната полиция се пръснаха по летищата, които обграждаха като пръстен Ню Орлиънс — „Хума“, „Тибодо“, „Слайдел“, „Хамънд“, „Грейтър Сейнт Тамани“, „Гълфпорт“, „Стенис Интернешънъл“ и „Богалуза“. Докладите им постъпваха цяла сутрин. Никой не беше забелязал Фазил или жената.

Корли, Кабаков и Мошевски отидоха на „Ню Орлиънс Интернешънъл“ и на „Лейкфронт“. Никакъв успех. Връщането към града беше мрачно. Корли провери по радиото и му казаха, че всички сведения от митниците и от Интерпол на входните пунктове в страната са отрицателни. Нямаше и помен от либийския пилот.

— Копелето може да отива къде ли не — отбеляза Корли и настъпи педала на газта.

Кабаков гледаше през прозореца, потънал в кисело мълчание. Само Мошевски не изпитваше тревога. Предишната вечер, вместо да си легне, беше отишъл да гледа нощната програма в бар „Хотси-Тотси“ на улица „Бърбън“ и сега спеше на задната седалка.

Тъкмо завиха по „Пойдрас“ към сградата на ФБР, когато, подобно на огромна птица, подплашена от скривалището си, хеликоптерът се издигна над околните сгради и се задържа над Суперкупола. Под корпуса му висеше тежък квадратен предмет.

— Хей, хей, хей, Давид! — възкликна Корли. Наведе се над кормилото да погледне нагоре през предното стъкло и натисна спирачките. Колата зад тях сърдито избибипка и ги заобиколи отдясно. Устните на шофьора се движеха зад стъклото.

Сърцето на Кабаков подскочи, като видя хеликоптера, и продължи да се блъска в гърдите му. Знаеше, че още е рано за удара, виждаше, че от хеликоптера виси някаква машина, но гледката прекалено пасваше на представата, запечатана във въображението му.

Площадката за приземяване беше в източния край на строежа. Корли паркира колата на сто метра, зад купчина греди.

— Ако Фазил наблюдава мястото, ще е по-добре да не те вижда — каза Корли. — Ще ида да взема каски. — Изчезна на строителната площадка и след минути се върна с три жълти пластмасови каски с предпазни очила.

— Вземи бинокъла и се качи горе на купола, където онази дупка гледа към площадката за приземяване — нареди Кабаков на Мошевски. — Стой в сянката и огледай прозорците на сградите наоколо, всички високи места и периметъра на площадката, на която товарят хеликоптера.

Мошевски беше тръгнал, преди Кабаков да довърши фразата.

Работниците мъкнеха нов товар към площадката за товарене и хеликоптерът с леко полюшване започна да се спуска, за да го поеме. Кабаков влезе в една барака на края на площадката и се загледа през прозореца. Товарачът беше заслонил с ръка очите си от слънцето и говореше в малка радиостанция, когато Корли се приближи до него.

— Моля ви, накарайте хеликоптера да се приземи — каза той. Показа скритата в шепите си значка, така че само товарачът да я види. Той я погледна и вдигна очи към лицето на Корли.

— Какво има?

— Бихте ли го помолили да кацне?

Товарачът избърбори нещо в радиостанцията й викна на работниците. Те изтърколиха голямата хладилна помпа от площадката и извърнаха лица от облаците прах, които вдигна машината, щом докосна земята. Товарачът направи знак с ръка и се отдръпна. Големият ротор забави въртенето си и накрая спря.

Пилотът надникна от кабината и ловко скочи на земята. Униформата му на морски летец беше толкова овехтяла, че на коленете и лактите беше почти бяла.

— Какво има, Мейджинти?

— Този човек иска да говори с теб — обясни товарачът.

Пилотът погледна картата на Корли. Кабаков не можеше да забележи никакво изражение на тъмнокафявото му лице.

— Може ли да влезем в бараката? И вие, господин Мейджинти — покани ги Корли.

— Добре — рече товарачът. — Само че имайте предвид, че този миксер струва на фирмата петстотин долара на час, тъй че ще трябва да побързаме.

В пълната с боклуци барака Корли извади снимката на Фазил.

— Виждали ли...

— Защо първо не се представите? — заговори пилотът. — Ще бъде признак на вежливост и ще отнеме на Мейджинти време само за

дванайсет долара.

— Сам Корли.

— Давид Кабаков.

— Аз съм Леймар Джаксън. — Ръкуваха се сериозно.

— Става дума за националната сигурност — заяви Корли. На Кабаков му се стори, че видя искрица смях в очите на пилота, като чу тона на Корли. — Виждали ли сте този човек?

Джаксън погледна снимката и повдигна вежди.

— Да, преди три-четири дни, Мейджинти, когато вдигахме асансьора. Що за птица е?

— Крие се от закона. Ние го търсим.

— Ами навъртайте се наоколо. Каза, че пак ще дойде.

— Тъй ли?

— Да. А вие как се сетихте да го търсите тук?

— Вие разполагате с нещо, което му е необходимо — рече Корли. — Хеликоптер.

— За какво му е?

— Да убие много хора. Кога ще идва пак?

— Не спомена. Пък и честно казано, не му обърнах много внимание. Направи ми впечатление на неприятен човек, който се мъчи да се държи дружелюбно. Какво е направил? Щом го търсите...

— Той е психопат и убиец, политически фанатик — намеси се Кабаков. — Извършил е много убийства. А сега иска да убий и вас и да ви вземе хеликоптера, когато му дойде времето. Разкажете ни какво точно се случи?

— О. Боже! — възкликна Мейджинти. Избърса лицето си с кърпичка. — Това не ми харесва. — Надникна през вратата на бараката, сякаш очакваше да види психопата зад нея.

Джаксън поклати глава като човек, който иска да се увери, че е буден, но когато заговори, гласът му беше спокоен.

— Дойдох да пия едно кафе и го видях до площадката. Не му обърнах внимание, защото много хора обичат да стоят и да зяпат хеликоптера. Започна да ме разпитва как се вдига товарът и тъй нататък и какви са възможностите на този модел. Попита дали може да го погледне отвътре. Казах му, че може да надникне през страничната врата на корпуса, но да не пипа нищо.

— И той надникна ли?

— Да, и чакайте да си спомня, заинтересува се как се осъществява връзката на пилота в кабината с човека в корпуса. Тогава си помислих, че въпросът му е странен. Обикновено хората питат колко тона може да повдигне хеликоптерът и не се ли боя, че товарът ще падне. След това ми обясни, че има брат, който лети с хеликоптер, и че би искал той да го види.

— Пита ли ви дали работите в неделя?

— Тъкмо щях да ви кажа и това. Три пъти ме пита дали ще работим всички празнични дни, докато завършим строежа, и аз три пъти му казах да, да, да. Трябваше да се върна в хеликоптера и той много подчертано се ръкува с мен.

— Пита ли за името ви?

— Да.

— А къде живеете?

— Да.

Кабаков интуитивно хареса Джаксън. Приличаше на човек със здрави нерви. Всъщност естеството на работата му ги изискваше. Приличаше също така на мъж, който, ако се наложи, можеше да създаде големи затруднения.

— Във флотата ли сте служили? — заинтересува се Кабаков.

— Да.

— А във Виетнам?

— Имам трийсет и осем полета. След това ме раниха и ме демобилизираха до края на войната.

— Господин Джаксън, имаме нужда от помощта ви.

— За залавянето на онзи тип ли?

— Да — потвърди Кабаков. — Искаме да го проследим, когато тръгне оттук при следващото му идване. Той ще доведе човек, който уж му е брат, и ще огледа обстановката. Трябва да го следим известно време, преди да го арестуваме. Тъй че се нуждаем от вашата помощ.

— Аха. Е, щом е така, и аз се нуждаю от вашата. Нека да видя документите ви, господин ФБР.

Гледаше Кабаков, но Корли му подаде своята карта. Пилотът вдигна слушалката.

— Номерът е...

— Сам ще го намеря, господин Корли.

— Можете да питате за...

— Ще питам за най-големия началник — отсече Джаксън.

— Службата на ФБР в Ню Орлиънс потвърди самоличността на Корли.

— И така — заговори Джаксън и затвори телефона, — искахте да знаете дали откаченият е питал къде живее. Това, ако не греша, значи, че може да открие семейството ми. За Да ме принуди да му помагам.

— Да, подобна мисъл ще му хрумне. Ако се наложи — заяви Кабаков.

— Добре, да изплюем камъчето. Искате да ви помогна, като се включа в играта, когато той се появи отново.

— Ще бъдете охраняван през цялото време. Целта ни е да го проследим, когато тръгне оттук — увери го Корли.

— Откъде знаете, че няма да дойде чак когато реши да нанесе удара?

— Трябва предварително да доведе пилота си да огледа хеликоптера. Ние знаем деня на удара.

— Аха. Ясно. Съгласен съм. Но след пет минути ще се обади на жена си в Орландо и държа да чуя от нея, че пред вратата ни е паркирана служебна кола с *четиримата най-яки типове, които е виждала в живота си*. Разбрахте ли ме?

— Разрешете да използвам телефона — рече Корли.

Денонощното наблюдение на площадката за приземяване на хеликоптера се проточи дни наред. Корли, Мошевски и Кабаков стояха там през работно време. Трима души от ФБР поемаха дежурството, когато прибираха хеликоптера за през нощта. Фазил не се появяваше.

Всеки ден Джаксън идваше на работа весел и готов да действа, въпреки че се оплакваше от двамата юначаги, които не се отделяха от него в свободното му време. Твърдеше, че ограничавали свободата му.

Една вечер отиде да пийне с Кабаков и Рейчъл в „Роял Орлиънс“. Двата му телохранители седяха на съседната маса, мрачни, без нищо пред себе си. Джаксън беше пътувал много и Кабаков го харесваше най-много американците, които познаваше.

Мейджинти беше друга работа. Кабаков съжали, че го бяха включили. Напрежението казваше думата си. Беше нервен и раздразнителен.

На четвърти януари сутринта дъждът забави вдигането на товарите и Джаксън отиде в бараката с кафето си.

— Каква е тази ютия? — запита той Мошевски.

— „Галил“. — По настояване на Кабаков Мошевски си беше поръчал от Израел нов вид автоматична пушка. Свали Пълнителя и го подаде на Джаксън. Показа му отварящото устройство, вградено в двуножника — нещо, което му се струваше особено интересно.

— Когато бяхме във Виетнам — рече Джаксън, — в хеликоптера имахме АК-47. Харесваше ми повече от М-16.

В бараката влезе Мейджинти, видя оръжието и веднага излезе. Кабаков реши да нареди на Мошевски да скрие пушката. Нямаше смисъл допълнително да стряскат Мейджинти.

— Но честно казано, тези неща не ми харесват — говореше Джаксън. — Знаете, че има много хора, които обичат да си играят с оръжие... нямам предвид вас, това ви е работата, но ми покажете човек, който си пада по ютиите и ще...

Радиостанцията на Корли го прекъсна.

— Джей седем, Джей седем.

— Джей седем, слушам ви.

— Нью Йорк информира; обект Муха е минал през митницата на летище „Кенеди“ в 0940 източноамериканско време. Има резервация за полет 704 на авиокомпания „Делта“ до Нью Орлиънс, пристигащ в 1230 централноамериканско време. — „Муха“ беше кодовото название на Абдел Авад.

— Разбрано. Край. Кабаков, той пристига! Ще ни отведе при Фазил, експлозивите и жената.

Кабаков въздъхна с облекчение. Беше се подвило първото безспорно доказателство, че е прав. Мишената бе мачът за Суперкупата.

— Дано успеем да ги изолираме от експлозивите, преди да ги вземат. В противен случай ще стане горещо.

— Значи днес е денят — обади се Джаксън. В гласа му нямаше тревога. Беше твърд и спокоен.

— Не знам — отвърна Кабаков. — Може да е днес, а може и да е утре, защото е неделя и вероятно ще иска да наблюдава как върви работата в неделя. Ще видим.

Три часа и четирийсет и пет минути по-късно Абдел Авад слезе от самолета на летище „Ню Орлиънс Интернешънъл“. Носеше малък куфар. На опашката от пътници зад него стоеше едър мъж на средна възраст със сив костюм. За миг очите му срещнаха очите на Корли, който чакаше от другата страна на коридора. Едрият погледна гърба на Авад и отмести поглед.

Корли последва с куфар в ръка слезлите пътници към фоайето. Не гледаше към Авад, а към тълпата посрещачи. Търсеше Фазил или жената.

Но Авад очевидно не търсеше никого. Слезе с ескалатора и излезе навън, където се подвоуми пред опашката за лимузини.

Корли се вмъкна в колата при Кабаков и Мошевски. Кабаков се правеше, че чете вестник. Бяха се договорили да не се появява на открито, в случай че снимката му е била показана на Авад при разясняването на задачата.

— Онзи едрият е Хауард — рече Корли. — Той ще го следи, ако наеме лимузина. Ако вземе такси, Хауард ще го посочи на момчетата в радиоколите.

Авад се качи в такси. Хауард мина зад таксито и спря да си изсекне носа.

Беше цяло удоволствие да се наблюдава операцията по следенето. По дългия път към града бяха включени три коли и един пикап, като нито една от тях не се задържа непосредствено зад таксито повече от няколко минути. Когато стана ясно, че таксито ще спре пред хотел „Мариот“, една от колите се стрелна към страничния му вход, а на рецепцията застана агент доста преди Авад да влезе и да потърси резервацията си.

Агентът от рецепцията бързо тръгна към вратите на асансьорите.

— Шестстотин и единайсет — подхвърли той, като мина покрай мъжа, застанал под една палма в саксия. Агентът под палмата влезе в асансьора. Когато Авад последва пиколото към стаята си, той вече наблюдаваше шестия етаж.

След половин час ФБР беше заело съседната стая и поставило агент в телефонната централа. Никой не потърси Авад по телефона. Самият той не слезе долу. В осем вечерта поръча да му донесат бифтек в стаята. Занесе му го агент и получи бакшиш от дваайсет и пет цента.



Той държа монетата за ръба с два пръста до долу, където я предаде за снемане на отпечатъци. Бдението продължи цяла нощ.

Неделната сутрин на пети януари беше студен и облачен ден. Мошевски наля силно кафе и подаде чашките на Кабаков и Корли. През тънките стени на бараката чуваха шума на хеликоптера, който режеше въздуха при вдигането на поредния товар.

Инстинктите на Кабаков се бунтуваха срещу напускането на хотела, където беше отседнал Авад, но здравият разум му подсказваше, че мястото за чакане е тук. Не можеше да организира близко наблюдение, без да поеме риска да бъде засечен от Авад или Фазил, когато се появеше. Наблюдението в хотела под ръководството на агента от Ню Орлиънс беше на равнището на най-добрите, които беше виждал Кабаков. Той изобщо не се съмняваше, че ще дойдат тук, при хеликоптера, преди да отидат за бомбата. Авад можеше да промени товара така, че да подхожда на хеликоптера, но можеше и да промени хеликоптера така, че да подхожда на бомбата. Най-напред трябваше да види машината.

Това беше най-голямата опасност. Арабите щяха да дойдат пеша през лабиринта на строителната площадка и щяха да имат работа с цивилни лица, двама от които знаеха, че са опасни. Добре, че Мейджинти го няма, помисли Кабаков, През шестте дни на наблюдението Мейджинти два пъти се беше обадил, че е болен, и още два пъти закъсна за работа.

Радиостанцията на Корли изръмжа. Той натисна бутона.

— Пост първи, тук пост четвърти. — Това беше екипът на шестия етаж на хотел „Мариот“.

— Четвърти, слушам ви.

— Мухата напусна стаята и тръгва към асансьорите.

— Разбрано, четвърти. Пети, чухте ли?

— Пети готов. — Измина една минута.

— Пост първи, тук пети. В момента прекосява фойето. — Гласът от радиостанцията беше сподавен и Кабаков предположи, че агентът във фойето носи микрофона си, мушнат в някой илик.

Кабаков втренчено гледаше радиостанцията, мускулът на челюстта му заигра. Ако Авад се запътеше към друга част на града,

след минути щеше да се присъедини към преследването. Чу по радиостанцията слабия звук на въртяща се врата, след това уличния шум. Агентът следеше Авад извън хотела.

— Първи, тук пети. Върви надолу по „Дикейтър“. — Дълга пауза. — Първи, влиза в „Биенвил Хаус“.

— Трети, иди на задния вход.

— Разбрано.

Мина цял час, а Авад не излизаше. Кабаков мислеше за всички стаи, в които беше чакал. Беше забравил колко отвлечен и уморен, се чувства човек. Всички мълчаха. Кабаков гледаше през прозореца, Корли към радиостанцията, а Мошевски разглеждаше нещо, което беше извадил от ухото си.

— Пост първи, тук пети. Излиза. Хлебарката е с него. — Кабаков пое дълбоко дъх и бавно издиша. „Хлебарката“ беше Мухамад Фазил.

Пети продължи да говори:

— Вземат такси. Номерът му е четирийсет и седем, петдесет и осем. На табелката има регистрация на Луизиана под номер седемстотин петдесет и осем. Подвижен дванайсети пост поема... — Прекъсна ги ново съобщение.

— Тук пост дванайсети, поехме ги. Завива на запад по „Магазин“.

— Разбрано, дванайсети.

Кабаков се приближи до прозореца. Видя как работниците наместват въжето на следващия товар. Един от тях изпълняваше ролята на товарач.

— Първи, тук дванайсети завиват на север по „Пойдрас“. Май идват при вас, Джей седем.

— Тук Джей седем, разбрано, дванайсети.

Корли остана в бараката, а Кабаков и Мошевски заеха местата си отвън — Кабаков в каросерията на един камион, скрит зад брезентова завеса, Мошевски в кабинката на портативната тоалетна, която имаше на вратата дупка за наблюдение. Тримата образуваха триъгълник около площадката на хеликоптера.

— Джей седем, Джей седем, тук пост дванайсети. Обектите са на ъгъла на „Пойдрас“ и „Рампарт“ и продължават на север.

Корли изчака Джаксън с хеликоптера да се отстрани от покрива и да се насочи към земята и му каза на честотите на хеликоптера.

— Ще имаш гости. Бъди готов за почивка след пет минути.

— Разбрано. — Гласът на Джаксън беше спокоен.

Кабаков никога не беше виждал Фазил и сега го наблюдаваше през процепа на завесата, сякаш беше екзотична форма на дивата природа. Чудовището от Мюнхен. Девет хиляди километра беше едно много дълго преследване.

*Калъфът на фотоапарата, помисли той. Там държиш оръжиято си. Трябваше да те докопам в Бейрут.*

Фазил и Авад стояха до камарата сандъци встрани от площадката на хеликоптера и го наблюдаваха с вдигнати глави. Бяха най-близо до Мошевски, но извън полезрението му. Говореха си. Авад каза нещо и Фазил кимна с глава. Авад се обърна и натисна дръжката на скривалището на Мошевски. Беше заключено. Влезе в съседната тоалетна и след секунда се върна при Фазил.

Хеликоптерът кацна на земята и те закриха лицата си от прахта. Джаксън скочи от кабината и тръгна към водоохладителя.

Кабаков с удоволствие отбеляза бавната му и естествена походка. Сипа си чаша вода, направи се, че едва сега забелязва Фазил, и неспринудено му махна с ръка.

Добре, помисли Кабаков, много добре.

Фазил и Авад тръгнаха към Джаксън. Фазил му представи Авад. Ръкуваха се. Джаксън кимаше с глава. Тръгнаха към хеликоптера, като разговаряха оживено. Авад правеше с ръце жестове, типични за пилотите. Надникна през вратата на корпуса и се огледа. Зададе въпрос. Джаксън видимо се поколеба. Огледа се, сякаш проверяваше дали шефът му не е наоколо, после кимна. Авад се покатери в кабината.

Кабаков не се разтревожи, че Авад може да се опита да открадне хеликоптера — знаеше, че ключът от двигателя е в джоба на Джаксън. Джаксън седна в кабината, при Авад. Фазил оглеждаше зорко, но спокойно площадката. Минаха две минути. Джаксън и Авад Отново слязоха. Джаксън клатеше глава и сочеше часовника си.

Добре върви, помисли Кабаков. Както очакваше, Авад беше поискал да го придружи при едно издигане. Джаксън му беше казал, че не може да го вземе в работно време, защото не е застрахован, но по-късно през седмицата би могъл да го уреди рано някоя сутрин, преди шефът му да е дошъл на работа.

Отново се ръкуваха. Сега щяха да отидат при експлозивите.

Изад ъгъла на бараката се появи Мейджинти, който тършуваше в торбата с обета си. Беше стигнал до центъра на площадката, когато видя Фазил, и се вцепени.

Устните на Кабаков се размърдаха, докато го псуваше наум. *О, не. Махай се оттам, кучи сине.*

Лицето на Мейджинти беше преbledняло, ченето му увисна. В този момент го забеляза Фазил. Джаксън широко се усмихна. *Джаксън ще спаси положението. Ще го спаси*, помисли Кабаков.

Джаксън заговори на висок глас. Мошевски го чуваше добре.

— Извинете ме за минутка, момчета. Хей, Мейджинти, крайно време беше да се появиш. — Мейджинти стоеше като парализиран. — Алкохолът никому не прощава, човече. Изглеждаш ужасно. — Джаксън го завъртя на сто и осемдесет градуса и го насочи към бараката, когато Мейджинти отчетливо изрече:

— Къде е полицията?

Фазил излая нещо на Авад и хукна към края на площадката, като бъркаше в калъфа на фотоапарата.

Корли крещеше в радиостанцията:

— Стреляйте по тях. Стреляйте, по дяволите, стреляйте.

Кабаков отметна завесата.

— Не мърдай, Фазил.

Фазил стреля в него, магнумът му проби дупка в каросерията на камиона, Фазил тичаше бързо на зигзаг между купчините със, строителни материали, Кабаков го следваше на двайсет метра.

Авад хукна подир Фазил, но Мошевски изскочи с трясък от скривалището си, хвана го, повали го на земята с удар в основата на черепа, без да намалява крачка, и продължи да тича след Кабаков и Фазил. Авад се опита да стане, но Джаксън и Корли се хвърлиха отгоре му.

Фазил тичаше към Суперкупола. Два пъти спря да стреля по Кабаков. Кабаков усети полъха на втория изстрел върху лицето си, докато се хвърли на земята. Кабаков пусна един откос, но Фазил спринтира през празното пространство между купищата материали и зейналата врата на Суперкупола и куршумите заораха в калта пред него.

— Стой! Андек!

Фазил не се поколеба, когато парчетата пръст, вдигнати от куршумите, го удариха по краката, и изчезна в Суперкупола.

Когато влетя във входа, Кабаков чу предизвикателни викове и изстрел. Агентите на ФБР влизаха от срещната страна. Надяваше се да не са убили Фазил.

Кабаков се гмурна във входа и се спотаи зад палета с рамки за прозорци. По горните етажи на огромното сенчесто пространство проблясваха светлинките на строителните работници. Кабаков виждаше жълтите каски, които започнаха да надзъртат надолу. Под купола проехтяха три пистолетни изстрела. След тях чу тежкия тътен от магнума на Фазил. Клекна зад ръба на палетата.

Зад преносимия генератор на пода се бяха свили двама агенти на ФБР. На трийсет метра отвъд тях, в един ъгъл между стените, имаше струпани чували цимент на височина до гърдите. Един от агентите стреля и от най-горния ред чували се вдигна облак прах.

Кабаков са затича наведен към агентите. Усети движение зад чувалите, хвърли се по очи и се затъркаля под рева на магнума. Успя да се добере до генератора. По опакото на ръката му се стичаше кръв от драскотината, получена от летящо късче бетон, което го беше засегнало.

— Ранен ли е? — запита Кабаков.

— Мисля, че не — отвърна един от агентите.

Фазил беше добре защитен отвсякъде. Чувалите с цимент го пазеха отпред, а ъгълът на голата бетонна стена го закриляше по фланговете. Трийсет метра открито пространство го делеше от Кабаков и двамата агенти, скрити зад генератора.

Фазил не можеше да избяга. Номерът беше да го заловят жив и да го насилят да каже къде крие експлозивите. Да се залови Фазил жив, беше все едно да се хване гърмяща змия за главата.

Арабинът стреля веднъж. Куршумът удари мотора на генератора, от който потече струйка вода. Кабаков пусна четири изстрела, за да прикрие Мошевски, който пълзеше по пода към него.

— Корли поръча да докарат газ и дим — рече Мошевски.

Гласът, долетял иззад барикадата от циментови чували, носеше нотки на някаква извратена веселост.

— Защо не дойдеш да ме заловиш, майор Кабаков? Представяш ли си колко от вас ще умрат, докато се опитват да ме заловят жив?

Никога няма да успееш. Ела, ела, майоре, имам нещо за теб.

Кабаков надникна през един проце́п на машината, която го прикриваше, и започна да преценява позицията на Фазил. Трябваше да действа бързо. Боеше се, че Фазил ще се самоубие, вместо да чака газа. Имаше само едно нещо което можеше да се окаже полезно — голям, метален пожарогасител, закрепен на стената до мястото, където се криеше Фазил. Фазил сигурно беше съвсем близо до него. Добре. Направи го. Не мисли повече. Даде кратки указания на Мошевски и прекъсна възраженията му с рязко поклащане на глава. Кабаков клекна като спринтьор до ръба на генератора.

Мошевски вдигна автоматичната си пушка и пусна ужасяващ откос над най-горния ред чували, зад които се спотайваше Фазил. Кабаков вече тичаше право към чувалите, наведен под градушката от куршуми. Клекна от предната им страна и без да поглежда към Мошевски, махна с ръка. В същия момент последва нов откос от „Галил“-а, а пожарогасителят изхвърли гъста струя пяна върху Фазил. Кабаков се хвърли в пяната върху него и усети лепкавия химикал. Лицето на Фазил бе покрито с пяна и оръжието му гръмна оглушително до врата на Кабаков. Кабаков докопа китката на ръката, която държеше магнума, като рязко въртеше глава, за да не позволи на Фазил да бръкне в очите му, а с другата си ръка счупи и двете му ключици. Фазил се извиваше под него и когато се опита да се изправи, Кабаков го удари с лакът в диафрагмата и отново го притисна към земята.

Мошевски вече беше при тях, повдигна главата на Фазил, отвори устата му и изтегли езика навън, за да е сигурен, че няма да се задуши. Змията беше пленена.

Корли чу крясъците, когато влезе тичешком под купола с газовия пистолет. Идваха иззад чувалите с цимент, където двамата агенти на ФБР стояха безпомощно, а. Мошевски се беше изправил заплашително с лице срещу тях.

Корли завари Кабаков, седнал върху Фазил, лицето му беше на сантиметри от лицето на арабина.

— Фазил, къде са? Фазил, къде са?

Корли извади револвера си и притисна дулото му в носа на Кабаков.

— Кабаков, спри! Спри, дявол да те вземе.

Кабаков проговори, но не на Корли.

— Не го убивай, Мошевски. — Погледна нагоре към Корли. — Това е единствената ни възможност да открием експлозивите. Не е нужно да възбуждате дело срещу Фазил.

— Ще го разпитаме. Пусни го.

Три удара на сърцето по-късно.

— Добре. Прочети му какво пише на листчето в портфейла ти.

Кабаков се изправи. Залитна, опръскан с пяна от пожарогасителя, облегна се на грапавата бетонна стена и повърна. Като го гледаше, и на Корли му прилоша, но вече не му се сърдеше, само не му хареса начинът, по който го гледаше Мошевски. Но имаше да върши работа. Взе радиото на един от агентите на ФБР.

— Тук Джей седем. Изпратете линейка на източния вход на Суперкупола. — Погледна надолу към Фазил, който стенеше на пода. Очите му бяха отворени. — Арестуван сте. Имате право да не отговаряте... — започна натъртено да говори Корли.

Фазил беше задържан по обвинение за незаконно влизане в страната и опит да наруши митническите разпоредби. Авад беше задържан за незаконно влизане в САЩ. Посолството на Обединената арабска джамахирия уреди да бъдат представлявани от адвокатска фирма в Ню Орлиънс. Никой от двамата араби не продума. В неделя през нощта Корли разпитва Фазил часове наред в затворническата болница, но получаваше само подигравателни погледи. Адвокатът на Фазил се оттегли от случая, когато чу естеството на въпросите, и беше заменен от служебен защитник. Фазил не обърна внимание и на двамата. Изглежда, чакането го устройваше.

Корли изсипа съдържанието на голям плик върху писалището си в бюрото на ФБР.

— Това е всичко, което намерихме у Фазил.

Кабаков разрови купчината. Имаше портфейл, плик с две хиляди и петстотин долара в брой, билет до Мексико Сити без резервиран полет, фалшивите документи и паспорта на Фазил, монети, ключове от стаи в студентското общежитие и в „Биенвил Хаус“ и два други ключа.

— В стаята му няма нищо — каза Корли. — Малко дрехи. Багажът на Авад е напълно безобиден. Работим по проследяването на

оръжието на Фазил, но смятам, че го е донесъл със себе си. Една от дупките на „Летиша“ беше от магнум.

— Не каза ли нещо?

— Не. — По мълчаливо съгласие Корли и Кабаков досега не бяха споменавали за яростния си сблъсък в Суперкупола, но в момента и двамата мислеха за него.

— Заплаши ли Фазил с незабавно екстрадиране в Израел, където го чака съд заради Мюнхен?

— Заплашвах го с какво ли не.

— А малко натриев пентотал или халюциногени?

— Не мога, Давид. Слушай, подозирам какво има в чантата на доктор Бауман. Затова не те пуснах при Фазил.

— Не, грешиш. Тя няма да направи това. Никога не би го упоила.

— Но очаквам от теб да я помолиш настойчиво.

Кабаков не отговори.

— Тези два ключа са от катинари — каза Корли. — В багажа на Фазил и на Авад няма катинари, Фазил държи нещо под ключ. Ако бомбата е голяма, а тя положително е голяма, ако се състои от един или два заряда, трябва да е в камион или близо до камион. Това значи гараж. Заключен гараж. В момента изработваме петстотин копня от ключовете. Ще бъдат раздадени на полицаите, които патрулират по улиците, с указанието да ги пробват на всеки катинар по маршрута си. Ако някой се отвори, полицаят трябва да го остави и да ни извика.

— Знам какво те тревожи. Всеки катинар се продава с два ключа, нали?

— Да — отвърна Кабаков. — Някой притежава втория ключ.



## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Далия? Тук ли си? — В стаята цареше непрогледен мрак.

— Да, Майкъл. До теб съм.

Усети дланта ѝ върху ръката си.

— Заспал ли бях?

— Спа два часа. Сега е един през нощта.

— Запали лампата. Искam да видя лицето ти.

— Добре. Ето го. Същото старо лице.

Той го обви с длани и нежно помилва с палци меките вдлъбнатини под скулите ѝ. От три дни нямаше треска. По четири пъти в денонощие му биеха двеста и петдесет грама еритромицин. Помагаше му, но бавно.

— Да видим дали ще мога да вървя.

— Трябва да изчакаме...

— Сега искам да разбера дали мога да ходя. Помогни ми да стана. — Седна на ръба на болничното легло. — Хайде. — Прегърна я през раменете. Тя го придържаше през кръста. Постоя малко и направи несигурна крачка. — Вие ми се свят — рече. — Да повървим малко.

Тя усети, че тялото му трепери.

— Майкъл, върни се в леглото.

— Не. Мога да стигна до стола. — Тръшна се на стола и преодоля вълна от гадене и виене на свят. Погледна я и безсилно се усмихна. — Осем крачки. От микробуса до кабината на дирижабъла няма да са повече от петдесет и пет. Днес е пети, не, шести януари. Разполагаме с пет дни и половина. Ще успеем.

— Никога не съм се съмнявала, Майкъл.

— Не, съмняваше се. Съмняваш се и сега. Щеше да бъдеш глупачка, ако не се съмняваше. Помогни ми да се върна в леглото.

Спа до късно сутринта и можа да закуси. Време беше да му каже.

— Майкъл, боя се, че нещо се е случило с Фазил.

— Кога за последен път говори с него?

— Във вторник, на втори януари. Обади се да ми каже, че камионът е пристигнал и експлозивите са в безопасност в гаража. По план трябваше да ми позвъни снощи. Но не се обади. — Не спомена нищо за либийския пилот. Никога нямаше да го стори.

— Смяташ, че са го заловили, нали?

— Не би пропуснал уговорено обаждане. Ако не се обади до утре вечерта, значи е арестуван.

— Ако са го хванали далече от гаража, какво би могло да го насочи към нас?

— Нищо освен ключовете. Аз изгорих квитанцията за наема още щом я получих. Изобщо не е била у него. Не носеше нищо, което би могло да ни идентифицира. Иначе полицията вече щеше да е тук.

— А телефонът на болницата?

— Знаеше го наизуст. Обаждаше се от различни обществени телефони.

— Тогава ние с теб продължаваме. Експлозивите или са там, или ги няма. Товаренето ще е трудно за двама души, но ще можем да се справим, ако действаме бързо. Направи ли резервациите?

— Да, в хотел „Феърмонт“. Не питах дали екипажът на дирижабъла е пристигнал, страхувах се, че...

— Всичко е наред. Екипажът винаги отсяда във „Феърмонт“, когато летим в Ню Орлиънс. И сега там ще отседнат. Хайде да повървим малко.

— Следобед трябва да се обадя в „Олдрич“ и да ги уведомя за състоянието ти. — Когато се беше обадила да им каже, че е болен, се беше представила за негова сестра.

— Кажим им, че още имам грип и ще съм в болнични поне още седмица или десет дни. По този начин ще възложат на Фарли управлението на дирижабъла, а Симънс ще е втори пилот. Спомняш ли си как изглежда Фарли? Виждала си го веднъж, когато летяхме през нощта над „Шиа“.

— Помня го.

— Ако искаш да го видиш пак, има го на някои от снимките вкъщи.

— Утре — рече тя. — Утре ще отида там. Сигурно вече ти се повръща от тази рокля. — Беше си купила бельо от магазина срещу болницата и се беше къпала в банята на Ландър. Иначе не беше се

отделяла от леглото му. Сложи глава на гърдите на Ландър. Той се усмихна и я погали по врата.

*Не чувам хрипове, помисли тя. Гърдите му са чисти.*

## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Присъствието на Фазил и Авад в Ню Орлиънс разсея и последните съмнения на ФБР и тайните служби, че арабите са решили да взривят стадиона по време на мача за Суперкупата. Властите вярваха, че със залавянето на Фазил и Авад голямата заплаха е премахната, но съзнаваха, че все още са изправени пред опасна ситуация.

Двама души, за които се знаеше, че са най-малко в периферията на заговора, още бяха на свобода — жената и американецът. Нито един от двамата не беше идентифициран, въпреки че полицаите разполагаха с описанието на жената. И още по-лошо: някъде, вероятно в района на Ню Орлиънс, беше скрит половин тон мощен експлозив.

В първите няколко часа след арестите Корли почти очакваше силна експлозия да разтърси някоя част на града или заплашително телефонно обаждане с искане за освобождаването на Фазил срещу не взривяване на бомбата в гъсто населено място от страна на партизаните. Не стана нито едното, нито другото.

Хиляда и тристате полицаи на Ню Орлиънс си предаваха ключовете от смяна на смяна. Инструкциите да ги опитват на всички складове и гаражи се повтаряха на всяка оперативка. Но Ню Орлиънс разполагаше с малко полицаи за такъв голям град, а и имаше прекалено много врати. Търсенето продължи през цялата седмица, между грижите по пристигането на хора от цялата страна за мача и тълпите, които започваха да се изсипват с приближаването на почивните дни.

Публиката, която пристигаше за този мач, се различаваше от предишната, дошла за мача между колежа. Беше по-разнообразна по произход и по-скъпо облечена. Ресторантите намираха, че тези клиенти са по-напрегнати и по-взискателни. Парите винаги свободно се бяха стичали в Ню Орлиънс, но сега потокът им се засили. Опашките пред ресторантите „Галатоар“, „Антоан“ и „Дворът на двете

сестри“ се точеха на дължина сто метра, а във Френския квартал по цяла нощ се лееше музика.

Продадени бяха и правостоящите места, което означаваше, че общият брой на публиката по време на мача щеше да достигне осемдесет и четири хиляди души. Заедно със запалянковците идваха комарджиите, крадците и проститутките. Полицията бе затънала в работа до гуша.

Кабаков отиде в четвъртък на летището да види пристигането на „Червенокожите“ от Вашингтон и на „Делфините“ от Маями, Въртеше се неспокоен в тълпата посрещачи и си спомняше как израелските атлети бяха загинали на летището в Мюнхен. Оглеждаше лицата на запалянковците и почти не обърна внимание на играчите, които слизаха от самолетите си и махаха с ръка на приветстващия ги народ.

Посети един път и Мухамад Фазил.

Застана срещу леглото му в затворническата болница и пет минути мълчаливо го гледа. Придружаваха го Корли и двама извънредно яки агенти на ФБР.

Накрая Кабаков проговори.

— Фазил, в момента, в който се озовеш извън закрилата на американците, си труп. Те могат да те екстрадират в Израел, където ще те съдят за Мюнхен, и след няколко дни ще намажеш въжето. Ще се радвам да го видя. Но ако кажеш къде са скрити експлозивите, ще те осъдят тук по обвинение в дребна контрабанда и ще полежиш известно време. Пет години или малко повече. Знам, че според теб дотогава Израел няма да съществува и няма да представлява заплаха за безопасността ти. Той ще съществува, но съм уверен, че си убеден в обратното. Помисли добре.

Очите на Фазил се бяха превърнали в тесни цепки. Главата му подскочи и изстреля към Кабаков гъста хрчка, която залепна отпред на ризата му. Усилието причини болка на Фазил, който беше вързан за леглото през раменете. Направи мъчителна гримаса и се отпусна на възглавницата. Корли направи крачка напред, но Кабаков не помръдна. Израелецът погледа Фазил още една минута, обърна се и излезе.

Очакваното решение дойде от Белия дом в петък в полунощ. Напук на всичко, което можеше да се случи, мачът трябваше да се играе както беше предвидено.

На единайсети януари, събота, Ърл Бигс и Джак Ренфро от тайните служби свикаха сутринта последно съвещание в сградата на ФБР в Ню Орлиънс. Присъстваха трийсет агенти на тайните служби, които щяха да подпомогнат взвода, придружаващ президента, четирийсет агенти от ФБР и Кабаков.

Ренфро се изправи пред голямата схема на стадион „Тюлейн“.

— Стадионът отново ще бъде щателно претърсен за експлозиви. Претърсването ще започне днес, в четири следобед — заговори той, — и трябва да приключи до полунощ, след което ще бъде запечатан. Карсън, твоят екип е готов за това. — Последната фраза не беше въпрос.

— Готов е.

— Ти трябва да осигуриш и шест души с електронен търсач, които да проверят в последната минута ложата на президента утре в тринайсет и четирийсет.

— Тъй вярно. Хората ми получиха указания.

Ренфро се обърна към схемата на стената зад себе си.

— След като елиминираме възможността за скрити на стадиона експлозиви, остават две форми за нападение. Партизаните могат да вкарат експлозивите с превозно средство или да внесат колкото могат под дрехите си. Най-напред ще се спрем на варианта с превозното средство. — Взе показалката. — Улиците към стадиона ще бъдат блокирани тук, на улица „Уилоу“, от двете му страни, и на улиците „Джонсън“, „Естър“, „Барет“, „Стори“ и „Делор“, „Хикъри“ ще бъде блокирана от пресечката с „Одюбон“. Става дума за сериозно блокиране, което ще спира дори коли с голяма скорост. Не искам да виждам хора до бариери, които да ръкомахат пред движението. Блокирането ще се затегне след като стадионът се напълни.

Един агент вдигна ръка.

— Да?

— Телевизията ще направи скандал за запечатването през нощта. Ще изпратят камиона си днес следобед, но искат достъп през цялата нощ.

— Толкоз по-зле за тях — рече Ренфро. — Ще им откажете. Никой няма да влиза в стадиона след полунощ. В неделя в десет сутринта екипите ще могат да заемат местата си. Няма да им се

разрешава да носят нищо със себе си. Къде е представителят на военновъздушните сили?

— Тук съм — обади се плешивеещ млад мъж. — Като се вземе предвид кои са арестуваните лица, вероятността за удар от въздуха се смята почти за изключена. — Говореше, сякаш четеше доклад. — И двете летища са щателно проверени за скрити амуниции. — Младият човек се поколеба кои изрази да избере: „въпреки това“ или „при все това“. Спря се на „въпреки това“. — Въпреки това нито един частен летателен апарат няма да излети от „Ню Орлиънс Интернешънъл“ или „Лейкфронт“, докато на стадиона има хора, с изключение на чартърни и товарни полети, които са разрешени от нас след индивидуалното им проучване. Търговските полети остават по разписание. Полицията на Ню Орлиънс ще наблюдава двете летища, в случай че някой се опита да отвлече самолет.

— Добре — отсече Ренфро. — Военновъздушните сили съветват да не се допускат неидентифицирани летателни апарати над района на Ню Орлиънс. Те ще бъдат в готовност също като на трийсет и първи декември. Естествено, ще решат този проблем далеч извън града. Периметърът, който са установили, е с радиус от триста километра. Ще осигурим хеликоптер, който да наблюдава тълпата. А сега за влизането в стадиона с експлозив в дрехите. Пуснали сме по всички средства за масова информация обръщение към притежателите на билети да се явят на стадиона час, час и половина преди началото на мача. Някои ще дойдат по-рано, други — не. Преди да влязат на стадиона, ще трябва да минават през детектори на метални предмети, които ще ни предостави летището. Тук си ти, Фулилъв. Хората ти провериха ли как работят детекторите?

— Готови сме.

— Посетителите, които ще дойдат късно, ще побеснеят, ако заради дългите опашки пред детекторите пропуснат програмата в началото, а това е неприятно. Майор Кабаков, имате ли някакви предложения?

— Да. — Кабаков отиде в предната част на стаята. — По повод детекторите и претърсванията на хора: нито един терорист няма да чака да влезе в детектора и да чуе звънеца. Наблюдавайте опашката пред детекторите. Човек с оръжие ще започне да търси друг начин да влезе. Ще се оглежда и ще търси къде няма полицаи. Може би няма да

върти глава, но очите му ще се движат. Ако решите, че някой на опашката е подозрителен, застанете едновременно от двете му страни. Никакви предупреждения. Щом разбере, че е открит, ще гледа да убие колкото може повече хора, преди да го застрелят или арестуват. — Кабаков си помисли, че може би офицерите негодуват, че ги учи как да си вършат работата, но не даваше пет пари. — Ако е възможно, на входовете да се постави защита срещу гранати. Чували с пясък ще свършат работа. Празно пространство, обградено с чували, ще е още по-добре. Граната, която се търкаля по земята в тълпа, трудно се улавя. Още по-лошо е, ако се улови и няма къде да се хвърли. Пръсващите се гранати, които обикновено използват, са с петсекунден фитил. Ще бъдат прикрепени с карфици към дрехите. Не дърпайте гранатите. Убийте терориста или най-напред се погрижете да не може да движи ръцете си. След това внимателно отстранете гранатите. Ако терористът е ранен и лежи на земята, но не можете веднага да се доближите до него и да обездвижите ръцете му, стреляйте отново. В главата. Може да носи заряд в чантата си и да го взриви, ако му дадете време. — Кабаков забеляза по някои лица отвращение. Пет пари не даваше. — Стрелба на някой от входовете не бива да отвлеча вниманието на другите. Точно тогава всеки трябва най-много да внимава за своя район. Щом стрелбата е започнала на едно място, може да започне и на друго. Има още нещо. Един от терористите, както знаете, е жена. — Кабаков за момент сведе очи и се изкашля. Когато отново заговори, гласът му бе по-силен. — Веднъж в Бейрут погледнах на нея като на жена, а не като на партизанка. Поради тази причина днес се съвещаваме тук. Не допускайте същата грешка.

Когато Кабаков седна, в стаята цареше гробна тишина.

— От всяка страна на стадиона ще има по един помощен екип — каза Ренфро, — който ще отговаря на всяко повикване по тревога. Не напускате постовете си. След съвещанието вземете от масата пропуските си. Има ли въпроси? — Ренфро огледа групата. Очите му имаха цвета на черен тефлон. — Действайте, господа.

Късно вечерта преди мача за Суперкупата стадион „Тюлейн“ беше осветен и притихнал. Огромните му пространства сякаш



поглъщаха дребните звуци на претърсването. Мъглата, която се носеше откъм Мисисипи, се стелеше под редиците от прожектори.

Кабаков и Мошевски стояха на върха на трибуните, пурите им святкаха в тъмната ложа за журналисти. От половин час мълчаха.

— Все пак могат да пакетират част от експлозива — накрая проговори Мошевски. — Ще го пъхнат под дрехите си. Ако не носят батерии или оръжия, детекторът на метали няма да ги улови.

— Няма.

— Дори да са само двама, ще успеят да вдигнат голяма суматоха. Кабаков не каза нищо.

— С нищо не можем да им попречим — продължи. Мошевски. Пурата на Кабаков засвятка в поредица от гневни пуфкания. Мошевски реши да млъкне.

— Искам утре да се присъединиш към помощния екип от западната страна — каза Кабаков. — Говорих с Ренфро. Ще те чакат.

— Тъй вярно.

— Ако дойдат с камион, бързо влез в каросерията и извади детонаторите. Всеки екип има специалист по обезвреждане на бомби, но и ти се погрижи за това.

— Ако отзад на камиона има брезентова завеса, може би ще е по-добре да се влезе отстрани. Задният капак може да е свързан с граната. Кабаков кимна.

— Утре кажи това на командира на екипа. В момента Рейчъл отпуска една униформа, за да не ти е тясна. И аз не ги харесвам, но държа да я облечеш. Ако започне престрелка, по-добре да изглеждаш като другите.

— Тъй вярно.

— Корли ще те вземе в девет без петнайсет. Ако се мотаеш в клуб „Хотси-Тотси“ след един през нощта, ще науча.

— Тъй вярно.

В Ню Орлиънс удари полунощ. Неоновите лампи по улица „Бърбън“ мъждукаха в мъглата. Дирижабълът на „Олдрич“ висеше високо над моста на Мисисипи и мъглата се стелеше под него. На командното табло седеше Фарли. Големи светлинни букви се плъзгаха по двете страни на въздушния кораб.

В стаята на хотел „Феърмонт“, два етажа над дирижабъла, Далия Айяд изтръска термометъра и го сложи в устата на Майкъл Ландър. Той беше изтощен от пътуването от Ню Джърси. За да избегнат летище „Ню Орлиънс Интернешънъл“, където можеха да познаят Далия, летяха със самолет до Батон Руж и пристигнаха в Ню Орлиънс с взета под наем кола. Ландър през цялото време лежа на задната седалка. Сега беше блед, но с бистри очи. Тя погледна термометъра. Нямаше температура.

— По-добре иди и провери камиона — каза той.

— Експлозивът или е там, или го няма, Майкъл. Ако държиш да проверя, разбира се, ще отида, но колкото по-малко се разхождам по улиците...

— Права си. Или е там, или го няма. Униформата ми в ред ли е?

— Закачих я в гардероба. Изглежда добре.

Поръча да донесат в стаята им горещо мляко и го даде на Ландър с леко приспивателно. След половин час той заспа. Далия Айяд не спеше. При тази слабост на Ландър беше длъжна утре да лети с него, дори ако това значеше да оставят част от бомбата на земята. Можеше да му помогне да издигне дирижабъла и да скачи детонатора. Налагаше се.

Като осъзна, че утре ще умре, тя заплака, заплака за себе си. След това умишлено извика болезнените спомени от бежанския лагер. Видя пред очите си мъчителната агония на майка си — слаба, трийсет и пет годишна жена, която се гърчеше в парцаливата палатка. Далия беше на десет години и не можеше да ѝ помогне с нищо, освен да гони мухите от лицето ѝ. В света имаше толкова много страдание. Собственият ѝ живот беше нищо, нищо. Скоро се успокои, но не заспа до сутринта.

В „Роял Орлиънс“ Рейчъл Бауман седеше пред тоалетката и решише косата си. Кабаков пушеше, легнал на кревата, и я наблюдаваше. Обичаше да гледа как светлината блести в косите ѝ, когато се реши. Обичаше малките трапчинки, които се появяваха по гърба ѝ, когато го извиваше назад да разтърси косата над раменете си.

— Дейвид, след утрешния ден колко още ще останеш тук?

— Докато намерим експлозивите.

— А онези двамата, жената и американецът?

— Не знам. Вероятно ще успеят да арестуват жената. Тя не може да направи нищо без експлозива. Когато го намерим, ще трябва да отведе Фазил в Израел да го съдят за Мюнхен.

Беше спряла да го гледа.

— Рейчъл?

— Да.

— Знаеш ли каква нужда има Израел от психиатри? Ще се смаеш, като научиш колко луди евреи има. А през лятото и християни. Познавам един арабин в Ерусалим, който им продава парчета от истинския Христов кръст, които получава, като начупва...

— Ще поговорим за това, когато не си толкова погълнат от други неща и можеш да бъдеш по-конкретен.

— Ще поговорим утре вечер в „Антоан“. Стига приказки и четкане на коси. Искam да бъда по-конкретен.

Лампите в стаите на „Роял Орлиънс“ и „Феърмонт“ угаснаха. Наоколо дремеше старият град. Ню Орлиънс беше виждал всичко.

## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта на дванайсети януари, неделя, изгряващото слънце очерта с огнено сияние силуетите на хоризонта на Ню Орлиънс. Майкъл Ландър се събуди рано. Цяла нощ беше сънувал китове и за момент не можа да се сети къде се намира. След това си спомни, изцяло и изведнъж. Далия седеше на стола с отметната назад глава и го наблюдаваше през полузатворени клепачи.

Той стана предпазливо и отиде до прозореца. Разположените от изток на запад улици тънеха в потоци розовозлатиста светлина. Над кълвящата се по земята мъгла видя просветляващото небе.

— Ще бъде ясно — каза той.

Набра метеорологичната служба на летището. Очакваше се североизточен вятър със скорост от петнайсет до двайсет възела. Благоприятна прогноза. Попътен вятър от летище „Лейкфронт“ до стадиона. С надут до края двигател можеше да постигне с дирижабъла скорост шейсет възела.

— Защо не си починеш още малко, Майкъл?

Беше бледен. Тя знаеше, че няма много сили. Може би щеше да събере достатъчно.

Дирижабълът винаги излиташе поне един час преди началото на мача, за да имат време телевизионните техники да направят последните си приготовления и да могат запаянковците да го видят над стадиона. Ландър трябваше да лети доста време, преди да се върне за бомбата.

— Ще си почина — реши той. — Екипажът ще се събере по обяд. Фарли е летял миналата нощ, тъй че ще спи до късно, но ще напусне стаята си доста преди обяд, за да отиде да се нахрани.

— Знам, Майкъл. Ще се погрижа за това.

— Щях да се чувствам по-спокоен, ако ти имаше оръжие. — Не можеха да рискуват да вземат със себе си оръжие в самолета до Батон Руж. Пистолетите бяха в камиона при експлозивите.

— Не се безпокой. Ще се справя. Можеш да разчиташ на мен.

— Знам — потвърди той. — Мога да разчитам на теб.

Корли, Кабаков и Мошевски тръгнаха към стадиона в девет часа. Улиците около „Роял Орлиънс“ бяха пълни с хора, пребледнели от нощните веселби, пребродили Френския квартал въпреки махмурлука, водени от някакво чувство за дълг, че трябва видят забележителностите. Влажният вятър носеше надолу по улица „Бърбън“ картонени чашки и книжни салфетки.

Корли трябваше да кара бавно, докато излязат от Френския квартал. Беше в лошо настроение. Забравил бе да си резервира хотел, докато все още имаше възможност, и почти не беше мигнал в стаята за гости на агента на ФБР. Закуската, която му, сервира съпругата на агента, беше подчертано лека. Кабаков имаше вид на човек, който си беше отспал и закусил добре, и с това само допринесе за раздражението на Корли. Мирисът на пъпеша, който Мошевски ядеше на задната седалка, допълнително влоши нещата.

Кабаков се размърда на мястото си и нещо издрънча в дръжката на вратата.

— По дяволите, какво беше това?

— Ченетата ми са се разхлабили — отвърна Кабаков.

— Много смешно.

Кабаков отметна назад сакото си и откри едрия приклад на автомата „Узи“, мушнат под мишницата му.

— А Мошевски какво носи, базука ли?

— Пъпеш — долетя от задната седалка.

Корли сви рамене. Не разбираше английския на Мошевски дори при най-обикновен разговор, а сега на всичкото отгоре говореше с пълна уста.

Пристигнаха на стадиона в девет и половина. Улиците, които щяха да бъдат затворени след запълването на стадиона, вече бяха блокирани. Колите и бариерите, с които щяха да отцепят стадиона след започването на мача, чакаха на тревата до главните пътни артерии. Близо до югоизточния вход бяха паркирани десет линейки. През блокадата щяха да се пускат само коли със специален режим, с включени сирени. Служители на тайните служби вече бяха заели

местата си на покривите по протежение на Авеню „Одубон“ с изглед към пистата, на която щеше да кацне президентският хеликоптер.

Бяха в пълна бойна готовност.

Чувалите с пясък, струпани в тихите улички, представляваха странна гледка. Напомниха на някои от агентите на ФБР за студентското градче в Мисисипи през 1963 година.

В девет часа Далия Айяд се обади да донесат в стаята им във „Феърмонт“ три закуски. Докато ги чакаше, извади от чантата си дълга ножица и ролка с лепенка. Разви с отвертка винчето, което свързваше двете части на ножицата, и пхна тънък, седемсантиметров болт в дупчицата на едната половинка, като го закрепил на място с лепенката. Уви цялата дръжка на половинката с лепенката и я мушна в ръкава си.

Закуската пристигна в девет и дваисет.

— Майкъл, ела да закусиш, докато не е изстинала — каза Далия. — Веднага ще се върна. — Взе подноса с едната закуска, отиде до асансьора и се качи два етажа по-нагоре.

Гласът на Фарли отговори сънено на почукването ѝ.

— Господин Фарли?

— Да.

— Закуската ви.

— Не съм поръчвал никаква закуска.

— Изпраща ви я управата на хотела. Целият екипаж получава специална закуска. Ще я отнеса, ако не я искате.

— Не, ще я взема. Един момент.

Фарли, с разчорлена коса и само по панталон, я пусна в стаята. Ако някой минеше по коридора, щеше да чуе зародиша на писък, който рязко секна. След минута Далия се измъкна от стаята, окачи на дръжката на вратата табелката „Не ме безпокойте“ и слезе да закуси.

Трябваше да се уреди още един въпрос. Изчака, докато се нахранят. Легнаха един до друг на кревата. Тя държеше обезобразената ръка на Ландър.

— Майкъл, знаеш колко много искам да летя с теб. Не смяташ ли, че така ще е най-добре?

— Мога и сам. Няма нужда да идваш.

— Искам да ти помагам. Искам да бъда с теб, да видя всичко.

— Няма да видиш много. Ще го чуеш където и да се намираш.

— Майкъл, така или иначе, няма да мога да се измъкна от летището. Знаеш, че теглото на дирижабъла вече е без значение. Навън е двадесет градуса и той цяла сутрин седи на слънце. Разбира се, ако не можеш да го издигнеш...

— Ще мога. Ще имаме допълнителна топлина.

— Може ли да дойда, Майкъл? Изминахме заедно дълъг път.

Той се обърна и я погледна в лицето. На бузата му имаше червени следи от възглавницата.

— Ще трябва бързо да изнесеш торбите с детонатора от задната част на гондолата. Тези, които са под задната седалка. Ще ги нагласим, когато излетим. Можеш да дойдеш.

Тя се притисна до него и повече не говориха.

В единайсет и половина Ландър стана и Далия му помогна да се облече. Бузите му бяха хлътнали, но лосионът, с който го намаза, му придаде загар и скри бледността му. В дванайсет без десет извади от медицинската чанта спринцовка с новокаин. Нави ръкава на Ландър и обезболи малка част от ръката му. След това взе друга, по-малка спринцовка. Беше мека, пластмасова тръбичка с прикрепена игла, пълна с трийсетмилиграмов разтвор на риталин.

— Майкъл, след нея може да се почувстваш твърде приказлив. Ще бъдеш възбуден. Ще трябва да го компенсираш. Не я използвай, докато не почувстваш, че съвсем си загубил силите си.

— Добре, слагай я.

Тя заби иглата в обезболената част на ръката и здраво залепи малката спринцовка за кожата му. Закрепи от двете страни на меката тръбичка къси моливи, за да избегне прегъването ѝ.

— Когато усетиш, че имаш нужда от нея, напипай я през ръкава и натисни тръбичката с палец.

— Знам, знам.

Тя го целуна по челото.

— Ако не успея да дойда на летището с камиона, ако там ме чакат...

— Просто ще стоваря дирижабъла върху стадиона — каза той. — Ще смаже доста хора. Но не мисли, за най-лошото. Досега ни вървеше във всичко, нали?

— Досега ти действаше много умно.

— Ще се видим на летището в два и петнайсет.

Тя го изпрати до асансьора, върна се в стаята и седна на леглото. Рано беше да тръгва за камиона.

Ландър видя екипажа на дирижабъла до рецепцията във фоайето. Бяха Симънс — вторият пилот на Фарли, и двама телевизионни оператори. Доближи се до тях, като се стараеше да върви енергично.

*Ще си почина в автобуса*, помисли той.

— Боже мой, това е Майкъл — възкликна Симънс. — Мислех, че си болен. Къде е Фарли? Звъняхме в стаята му. Чакаме го.

— Фарли е имал тежка нощ. Някакво пияно момиче му бръкнало с пръст в окото.

— Велики Боже!

— Нищо сериозно, но отиде на лекар. Днес ще летя аз.

— Кога пристигна?

— Рано сутринта. Онова копеле Фарли ми се обади в четири през нощта. Да тръгваме, че закъсняваме.

— Не изглеждаш много добре, Майк.

— По-добре съм от вас.

На входа на летище „Лейкфронт“ шофьорът не можа да намери пропуската на колата и всички трябваше да покажат документите си. До кулата бяха паркирани три военни коли.

Дирижабълът, шейсет и седем метров титан в сребърно, червено и синьо, стоеше на затревен триъгълник между пистите. За разлика от самолетите, които сякаш клечаха до хангарите, дирижабълът излъчваше усещане за полет дори на земята. Кацнал грациозно на единственото си колело с насочен на североизток нос до закотвящата мачта, той приличаше на гигантски ветропоказател. Близо до него стояха големият автобус, който транспортираше наземния екипаж, и фургонът на подвижната ремонтна работилница. Превозните средства и хората приличаха на джуджета до сребърния въздушен кораб.

Командирът на екипажа Викърс избърса ръцете си с парцал.

— Радвам се, че се върнахте, капитан Ландър. Готов е.

— Благодаря. — Ландър започна традиционната обиколка на дирижабъла. Както очакваше, всичко беше в ред. Дирижабълът беше чист. Винаги беше харесвал чистотата му.

— Готови ли сте, момчета? — подвижна Викърс на Ландър и Симънс прегледаха останалата част от списъка с оборудването, което



трябваше да се качи на гондолата.

Викърс мъмреше двамата телевизионни оператори. — Господин Видео, ще благоволите ли най-сетне да качите задниците си в гондолата, за да може да излети?

Наземният екипаж се улови за перилата, обикалящи гондолата, и избута дирижабъла, който се придвижи върху колелото си. Викърс свали няколко от дванайсеткилограмовите торби с баласт, провесени от перилата. Екипажът отново бутна дирижабъла.

— Тежи малко повече от обикновено. Това е добре. — Викърс обичаше дирижабълът да излита по-тежък. По-късно консумацията на гориво щеше да го олекоти.

— Къде е кока-колата? Взехме ли кока-кола? — попита Симънс. Знаеше, че ще бъдат във въздуха повече от три часа. — Да, тук е.

— Поеми го, Симънс — рече Ландър.

— Добре — Симънс се вмъкна в едноместната кабина от лявата страна на гондолата. Помаха през предния прозорец. Екипажът до закотвящата мачта развърза дирижабъла и осем души при въжетата на носа го завъртяха. — Потегляме. — Симънс завъртя назад кормилото за издигане, включи двигателя и огромният въздушен кораб се издигна под остър ъгъл.

Ландър се облегна на пасажерското място до пилота. Полетът до стадиона при попътен вятър отне девет минути и половина. Ландър прецени, че при максимален ход на двигателя ще може да го вземе за около седем минути, ако вятърът се задържи.

Под тях гъст поток коли беше задръстил магистралата до стадион „Тюлейн“.

— Някои от тях ще пропуснат началото на програмата — отбеляза Симънс.

— Сигурно — каза Ландър.

А всички щяха да пропуснат полувремето. Беше един и десет. Налагаше се да чака още един час.

Далия Айяд слезе от таксито близо до кея на улица „Галвез“ и бързо тръгна покрай къщите към гаража. Бомбата или беше там, или не беше. Полицията или я чакаше, или не. Досега не беше забелязвала колко напукан и наклонен е тротоарът. Докато вървеше, не вдигаше поглед от пукнатините. Група деца играеха на улицата бейзбол. Посрещаният топката, висок не повече от метър, подсвирна зад нея.

Полицейска кола разпръсна играчите и мина покрай Далия със скорост четирийсет и пет километра в час. Тя извърна лице и се престори, че търси някакъв адрес. Колата зави зад следващия ъгъл. Бръкна в чантата да извади ключовете и тръгна нагоре по алеята към гаража. Ето ги и катинарите. Отключи, вмъкна се вътре и затвори вратата след себе си. Камионът изглеждаше непокътнат.

Тя се качи отзад и включи слабата лампичка. Върху бомбата имаше тънък слой прах. Всичко беше наред. Ако бяха открили мястото, никога нямаше да ѝ позволят да стигне до нея. Преоблече се в работен комбинезон с инициалите на телевизионна мрежа и свали полиетиленовите платна от страните на камиона. Откриха се ярко изписаните емблеми на телевизионната компания.

Намери списъка на необходимите неща, залепен върху бомбата. Прегледа го набързо. Най-напред детонаторите. Извади ги от пакетите, посегна към средата на бомбата и ги вмъкна на мястото им. Сложи единия точно в центъра между зарядите. Жиците на детонаторите трябваше да се скачат към енергоизточника на дирижабъла. Сложи на място и фитила с другия детонатор.

Срязва въжетата, като остави вързани само две. Провери багажа на Ландър. Вътре имаше един револвер, калибър трийсет и осем, със заглушител, и ножици за срязване на кабели, поставени в хартиен плик. В платнена торба бяха нейният автоматичен „Шмайзер“ с шест пълнителя и автоматичната пушка АК-47 с резервни пълнители.

Слезе, остави „Шмайзер“-а на пода на каросерията и го покри с одеяло. По седалката на камиона имаше плътен слой прах. Извади кърпичка от чантата си и грижливо го избърса. Натъпка косите си под бейзболна шапка.

Два без десет. Време беше да тръгва. Отвори вратите на гаража, изкара камиона, като примижаваше на слънцето, и остави двигателя му включен, докато затваряше вратите на гаража.

Докато караше към летището, изпита странното щастливо чувство, че пада, пада, пада надолу...

Кабаков наблюдаваше от командния пункт на стадиона как реката от хора се влива през югоизточния вход. Всички бяха добре облечени и нахранени, неподозиращи грижите, които му създаваха.

Когато пред детекторите се образуваха опашки, избухна всеобщ ропот, прерастващ в гръмогласни протести, когато от време на време караха някого да изпразва джобовете си върху пластмасов поднос. До Кабаков стояха членовете на групата за борба с безредици, отговаряща за източния вход — десет тежковъоръжени мъже с униформи. Излезе вън, далече от прашенето на радиото, и продължи да гледа как се пълни стадионът. Бумтенето на оркестъра започна да заглъхва й музиката вече не се деформираше от ехото на празните трибуни. Към два без петнайсет повечето от зрителите бяха заели местата си. Блокадите по улиците се затвориха.

На трийсет метра над стадиона телевизионният екип на дирижабъла се съвещаваше по радиото с режисьора, седнал в голямата телевизионна кола зад трибуните. Предаването на NBS щеше да започне с общ кадър на стадиона от дирижабъла плюс емблемата на компанията и надписите върху него. Режисьорът, загледан в дванайсетте телевизионни монитора в колата, не беше доволен.

— Хей, Симънс — подвижна операторът, — шефът иска поглед от другия, северния край, на фона на „Тюлейн“. Можеш ли да го направиш?

— Как иначе? — Дирижабълът величествено заплува на север.

— Добре, така е чудесно, чудесно. — Операторът успя да улови целия стадион с яркозеления терен, обграден от осемдесет и четири хиляди души и знамена, които плющяха на вятъра.

Ландър видя полицейския хеликоптер, който бръмчеше като огромна муха над стадиона.

— Кулата вика Нора нула едно.

Симънс взе микрофона.

— Нора нула едно слуша.

— На километър и половина от северозапад се задават гости — заговори диспечерът. — Направете им място.

— Разбрано. Виждам ги. Нора нула едно край.

Симънс посочи и Ландър видя военен хеликоптер, който приближаваше на височина двеста метра.

— Това е президентът. Шапки долу — каза Симънс и направи завой в северния край на стадиона.

Ландър гледаше как сложиха знака за приземяване.

— Искат да покажем пристигането — обади се асистент-операторът. — Можеш ли да го дадеш в близък план?

— Да — отговори операторът. Осемдесет и шест милиона души видяха през телеобектива му кацането на президентския хеликоптер. Президентът слезе, тръгна бързо към стадиона и се скри в него.

В телевизионната кола режисьорът нервно изсъска:

— Включи втора камера.

Публиката в страната и в целия свят видя как президентът бодро се запътва към ложата си.

Ландър погледна надолу и отново го забеляза — енергична руса фигура, плътно обградена от мъже. Ръцете му се вдигнаха към тълпата, а тя на свой ред стана на крака, когато той минаваше край нея.

Кабаков чу рева, с който поздравяваха президента. Никога не го беше виждал и усети любопитство. Сдържа порива си да отиде да го погледне. Мястото му беше тук, в командния пункт, откъдето веднага можеха да го вдигнат по тревога.

— Аз ще го поема, Симънс, иди да погледаш началото на програмата — рече Ландър. Смениха местата си. Ландър вече беше изморен и кормилото му се стори особено тежко.

Заради телевизията на терена повтаряха хвърлянето на жребия. Отборите бяха строени.

Ландър хвърли поглед към Симънс. Беше подал глава през страничния прозорец. Ландър се присегна и натисна лоста за смесване на горивото. Направи сместа достатъчно рядка, за да прегрее двигателят.

След няколко минути стрелката на термометъра беше в червената част на скалата. Ландър върна лоста в нормално положение.

— Господа, възникна малък проблем. — Симънс моментално се обърна към него. Почука с пръст термометъра. — По дяволите, какво е това! — възкликна. Покатери се на гондолата и надникна зад раменете на телевизионния екип към двигателя. — Няма масло.

— Какво? — запита операторът.

— Двигателят е прегрял. Дайте ми път да мина. — Посегна към задната част и измъкна пожарогасител.

— Ей, нали не горим? — Операторът и асистентът му бяха извънредно сериозни, точно както бе предвидил Ландър.

— Не, не — отвърна Симънс. — По инструкцията сме длъжни да извадим пожарогасителя.

Ландър леко управляваше двигателя. Насочи се на североизток, към летището.

— Ще накараме Викърс да му хвърли един поглед — рече той.

— Обади ли се да му кажеш?

— Докато ти беше отзад. — Ландър беше промърморил нещо в микрофона, но без да го включи.

Летеше над магистрала 10, Суперкуполът остана вдясно, а игрището с овалната писта — вляво. Бавно се пътуваше с един двигател срещу вятъра. Добре, че е на връщане, помисли Ландър. Вече беше над игрището за голф „Поншартрен“, виждаше летището под себе си. Видя и камиона, приближаващ към вратата му. Далия беше успяла.

От кабината на камиона Далия също видя приближаващия се дирижабъл. Беше подранила с няколко секунди. На входа имаше полицаи. Когато стигна до прозорчето на синята кола, намали ход и той ѝ махна да продължи. Тя подкара покрай пистата, успоредно на шосето.

Наземният екипаж също беше забелязал въздушния кораб и се суетеше около автобуса и ремонтния фургон. Ландър искаше да бързат и да са объркани. Когато беше на сто метра височина, натисна с палец бутона на микрофона.

— Приземявам се, отворете ми пространство.

— Нора едно нула, какво става? Майк, защо не каза, че се връщате? — Беше гласът на Викърс.

— Казах — отсече Ландър. *Нека се чуди.* Наземният екипаж тичаше към местата си. — Ще се приземя при мачтата срещу вятъра със застопорено кормило. Викърс, не го оставяйте да се люшка на вятъра. Имам малък проблем с двигателя. *Не искам да се плъоснем.* Разбираш ли ме?

Викърс разбра. Ландър не искаше аварийните камиони да се втурнат по пистата.

Далия Айяд изчака с прекосяването на пистата. Кулата ѝ даде червена светлина. Наблюдаваше как дирижабълът докосна земята, подскочи, докосна я отново, наземният екипаж пое въжетата, повесени от носа. Вече беше под контрол.

Светлината стана зелена. Тя пресече пистата и паркира зад ремонтния фургон, невидима за екипажа, който търчеше около дирижабъла. Отвори за секунди задната врата и сложи рампата. Грабна хартиения плик с пистолета и ножицата за кабели и се затича към дирижабъла покрай фургона. Никой не ѝ обърна внимание. Викърс отвори капака на двигателя. Далия подаде през прозореца на гондолата плика на Ландър и побягна обратно към камиона.

Ландър се обърна към телевизионния екип.

— Поразтъпчете се малко.

Те слязоха, а той ги последва. Отиде до автобуса и веднага се върна при дирижабъла.

— Хей, Викърс, търсят те по телефона от Лейкхърст.

— По дяволите... Добре, Франки, хвърли един поглед, но не пипай нищо, докато не се върна.

Затича се към автобуса. Ландър влезе след него. Викърс тъкмо беше взел слушалката на радиотелефона когато Ландър го застреля в тила. Наземният екипаж вече нямаше командир. Когато Ландър слезе от автобуса, чу пърпоренето на електрокара. Далия беше седнала на него и сега завиваше покрай фургона. Екипажът, озадачен от вида на голямата гондола, машинално отстъпи пред електрокара. Тя мина напред и пхна гондолата-бомба под дирижабъла. Повдигна вилицата на електрокара на дванайсет сантиметра и бомбата застана на мястото си.

— Какво става, какво е това? — попита човекът до двигателя. Далия не му обърна внимание. Завърза две въжета около парапета. Оставаха още четири.

— Викърс нареди да изхвърлим всичкия баласт.

— *Какво?*

— Сваляйте баласта. Бързо!

— Какво е това, Майк? Никога не съм виждал подобно нещо.

— Викърс ще ти обясни. Телевизионното време струва сто седемдесет и пет хиляди долара за една минута, затова си размърдай задника. Телевизионната мрежа го иска.

Двама души от екипажа откачиха торбите с баласта, докато Далия привършваше завързването. Качи се на електрокара и измъкна вилицата изпод дирижабъла. Екипажът беше объркан. Нещо не беше в

ред. Тази голяма гондола с емблемите на телевизионната мрежа никога не беше изпитвана на дирижабъл.

Ландър отиде до двигателя и надникна вътре. Нищо не липсваше. Затвори капака.

Изведнъж чу телевизионния оператор.

— NBS? Какво е това нещо? Това не е наше...

— Режисьорът ще ти обясни, обади му се от автобуса.

Ландър седна на мястото си и включи двигателя. Смаяният екипаж се отдръпна. Далия беше вече отзад в дирижабъла с ножицата в ръка. Нямаше време да развинтва нищо. Телевизионното оборудване трябваше да се махне преди излитането.

Операторът я видя да реже кабелите.

— Недей! Какво правиш?

Покатери се в гондолата. Ландър се обърна от мястото си и го застреля в гърба. На вратата се мярна удивеното лице на човек от екипажа. Хората най-близо до дирижабъла вече отстъпваха. Далия срязва кабелите на камерата.

— А сега кормилото и мачтата кресна Ландър.

Далия скочи на земята с „Шмайзер“-а в ръка. Екипажът отстъпваше панически. Някои побягнаха. Изтегли застопоряващото устройство и освободи кормилото. Дирижабълът се залюля на вятъра, тя се затича към мачтата и го откачи. Носът му трябваше да се откопчи от вдлъбнатината до мачтата. Трябваше. Дирижабълът се клатушкаше. Екипажът беше захвърлил въжетата на носа. Вятърът щеше да свърши тази работа — да извърти дирижабъла и да го освободи. Тя чу сирена. Гумите на полицейска кола свистяха по пистата.

Носът беше свободен, но дирижабълът все още беше претоварен от трупа на оператора и телевизионното оборудване. Ландър се метна в гондолата. Първи изхвърчаха предавателите и се разбиха в земята. Последва ги камерата.

Полицейската кола се беше изравнила с дирижабъла, бурканите й святкаха. Ландър даде газ и големият кораб потегли напред. Далия се боричкаше с трупа на оператора. Кракът му се беше заклецил под седалката на Ландър. Дирижабълът подскочи и отново залепна за земята. Ревеше като праисторическо животно. Полицейската кола беше на четирийсет метра, вратите й се отваряха. Ландър изсипа на земята голяма част от горивото. Дирижабълът тежко се издигна.

Далия се надвеси от гондолата и стреля в полицейската кола, по предното ѝ стъкло се появиха звездообразни дупчици. Дирижабълът бавно се издигаше, един полицаи с окървавена отпред риза излезе от колата с изваден пистолет, като гледаше нагоре в лицето ѝ, докато дирижабълът минаваше над него. Откос на автоматичния пистолет го повали и Далия изрита трупа на оператора през вратата. Той падна с разперени ръце и крака на покрива на полицейската кола. Дирижабълът се устреми нагоре. Вече пристигаха други полицейски коли, които ставаха все по-малки под краката им. Вратите им се отваряха. Тя чу свистене край балона. Стреляха. Пусна един откос към най-близката полицейска кола и видя как куршумите вдигнаха прах около нея. Ландър издигаше дирижабъла под ъгъл от петдесет градуса, двигателят скърцаше. Нагоре и нагоре, извън обсега на куршумите.

Фитилът и жиците! Далия легна на окървавения под, пресегна се навън и ги улови.

Главата на Ландър клюмаше на гърдите му, беше почти припаднал. Тя посегна през рамото му и натисна спринцовката под ръкава му. След секунда главата му се вдигна.

Провери ключа за осветление на кабината. Беше в положение „изгасено“.

— Свържи го.

Тя свали глобуса на лампата, отвъртя крушката и пхна във фасунгата жиците на бомбата. Фитилът, който служеше за резерва, ако електрическата система откажеше, трябваше да се прикрепя към скобата до седалката в задната част на гондолата. Далия се затрудни при завързването на възела, защото фитилът бе станал хлъзгав от кръвта на оператора.

Скоростомерът показваше шейсет възела. За шест минути щяха да стигнат до стадиона.

При първото объркано съобщение за стрелба на летището Корли и Кабаков хукнаха към колата на Корли. Носеха се по магистрала 10, когато доизясниха първото съобщение.

— Неизвестни лица са стреляли около дирижабъла на „Олдрич“ — говореше радиото. — Двама полицаи са убити. Според наземния екипаж към дирижабъла е прикрепен някакъв уред.



— Отвлекли са дирижабъла! — възкликна Корли и удари седалката до себе си. — Ето ти го и другия пилот. — Вече виждаха на хоризонта дирижабъла, който се уголемяваше с всяка секунда. Корли се свърза по радиото със стадиона. — Изведете президента! — крещеше той.

Кабаков се бореше с гнева, объркването, шока и невъзможността на положението. Бяха го спипали безпомощен на шосето между стадиона и летището. Трябваше да съобразява бързо, много бързо. Тъкмо минаваха покрай Суперкупола. Раздруса рамото на Корли.

— Джаксън — извика Кабаков. — Леймар Джаксън. Хеликоптерът.

Бяха отминали изхода от магистралата и Корли обърна колата през три платна, задръстени от автомобили, и с димящи гуми се понесе в насрещното движение надолу към входа за магистралата. Една кола срещу тях, която им се стори огромна, се преобърна и те се намериха на авеню „Хауард“ до Суперкупола. Завиха със скърцащи спирачки около огромната сграда и рязко спряха. Кабаков се втурна на площадката и стресна екипа, който още работеше.

Джаксън снишаваше хеликоптера от покрива, за да вземе връзка тръби. Кабаков изтича до товарача, когото не познаваше.

— Накарайте го да се приземи. Накарайте го да се приземи.

Дирижабълът почти се беше изравнил със Суперкупола и бързо отминаваше. Намираше се на три километра от претъпкания стадион.

Корли излезе от колата. Беше оставил багажника отворен. Носеше автоматична пушка М-16.

Хеликоптерът се приземи и Кабаков се затича, наведен, под ротора. Изкачи се до прозореца на кабината. Джаксън сложи ръка зад ухото си.

— Отвлекли са дирижабъла. — Кабаков посочи нагоре. — Трябва да излетим, непременно трябва да излетим.

Джаксън вдигна очи към дирижабъла. Преглътна. На лицето му се появи странно, каменно изражение.

— Отвличате ли ме?

— Моля ви. Много ви моля.

Джаксън затвори за секунда очи.

— Качвайте се. Кажете на човека отзад да слезе. Не мога да отговарям и за него.

Кабаков и Корли издърпаха смаяния помощник на Джаксън и се качиха в корпуса на хеликоптера. Той подскочи във въздуха, витлата му загърмяха. Кабаков отиде отпред и седна на празното място на втория пилот.

— Можем да...

— Слушай — рече Джаксън. — Ще ги гръмнем ли, или ще преговаряме?

— Ще ги гръмнем.

— Добре. Ако въобще ги настигнем, ще мина над тях, защото нямат видимост нагоре. Балонът ли ще пръснете? Така ще падне бързо.

Кабаков поклати глава.

— Могат да взривят експлозива, докато падат. Ще се опитаме да ударим гондолата.

Джаксън кимна.

— Ще мина отгоре. Когато сте готови, ще се спусна на тяхната височина. Не могат да понесат много удари. Бъдете готови. Ще разговаряме чрез микрофона и слушалките.

Хеликоптерът се носеше със скорост сто и десет възела и бързо намаляваше разстоянието, но дирижабълът имаше голяма преднина. Трудно щяха да го настигнат преди стадиона.

— Дори да елиминираме пилота, вятърът ще ги откара над стадиона — обади се Джаксън.

— А куката? Можем ли да ги уловим с куката и да ги завлечем нанякъде?

— Как ще ги закачим? Тая проклетия е гладка като бебешко дупе. Бихме могли, ако разполагахме с време... ей, ето ги и полицаите.

Видяха пред себе си полицейския хеликоптер, който се издигна да пресрещне дирижабъла.

— Не заставайте под тях... — закрещя Джаксън. — Не се приближавайте... — Още докато говореше, малкият полицейски хеликоптер потрепери под откосите на автомат, килна се на една страна и с бясно въртящо се витло се понесе надолу.

Джаксън успя да забележи движенията на кормилото на дирижабъла, докато голямото му ребро минаваше под него. Озова се над гиганта, а стадионът вече се плъзгаше под тях. Време бе за първия удар. Кабаков и Корли се вкопчиха във вратата на корпуса.

Ландър усети вихъра от витлата по обвивката на дирижабъла и чу двигателя на хеликоптера. Докосна Далия и ѝ направи жест с вдигнат палец.

— Дай ми още десет секунди — каза той.

Тя зареди „Шмайзер“-а с нов пълнител.

Гласът на Джаксън прозвуча в слушалките на Кабаков.

— Дръжте се.

Хеликоптерът рязко се спусна, като силно се наклони, и мина от дясната страна на дирижабъла. Кабаков чу първите куршуми по корпуса на хеликоптера и започна да стреля заедно с Корли; разлетяха се горещи гилзи, от гондолата се посипаха стъкла. Навсякъде около Кабаков се носеше метален грохот. Хеликоптерът се наклони и се издигна. Корли беше ранен, панталонът на бедрото му потъна в кръв.

Джаксън, с нарязано от стъклата на кабината чело, изтри кръвта, която се стичаше в очите му.

Всички прозорци на гондолата бяха счупени и командното табло беше разбито, прехвърчаха искри. Далия лежеше неподвижна на пода.

Ландър, ранен в рамото и крака, видя, че дирижабълът губи височина. Въздушният кораб падаше, но все още можеше да мине над стената на стадиона, която приближаваше, плъзва се под него и той видя под краката си килим от вдигнати нагоре лица. Ръката му беше на ключа за взривяване. Сега. Превъртя ключа. Нищо. Веригите бяха прекъснати. Фитилът. Извлече се от седалката със запалка в ръка и използва здравите си ръка и крак да пропълзи до задната част на гондолата, докато дирижабълът се носеше между брегове от хора.

Куката се провеси на десет метра под хеликоптера. Джаксън я спуска, докато тя докосна гладката обвивка на дирижабъла. Единственият отвор беше пространството между кормилото и реброто зад опората на кормилото. Кабаков направляваше Джаксън и хеликоптерът застана съвсем близо, но куката беше прекалено дебела.

Вече летяха над стадиона. Кабаков отчаяно се огледа и видя навито и окачено на стената найлоново въже с дебелина осем милиметра и автоматично затварящи се халки в двата края. След половин секунда вече се бе устремил към него с ясната представа какво точно трябва да направи.

Мошевски наблюдаваше от земята с изхвъркнали очи и свити юмруци как фигурата се появява и подобно на паяк се смъква надолу

по кабела под хеликоптера. Дръпна бинокъла от ръцете на агента до себе си, но преди още да погледне, знаеше какво ще види. Беше Кабаков. Виждаше витлото да реже въздуха около него, докато се спускаше по хлъзгавия кабел. Около кръста му бе увито въже. Бяха точно над Мошевски. Мошевски отстъпи крачка назад, за да вижда по-добре, падна по гръб, но дори за миг не отдели очи от Кабаков.

Кабаков стъпи с единия си крак върху куката. Виждаше лицето на Корли, надвесено от пода на хеликоптера. Говореше в микрофона. Куката се плъзна надолу. Кабаков беше до реброто, не! Реброто се издигна и извъртя. Удари Кабаков и го запрати встрани, той се залюля обратно към него и пхна найлоновото въже между кормилото и реброто, под опората на кормилото, закачи го с халката около куката, махна с ръка и хеликоптерът се издигна. Въжето до тялото на Кабаков се втвърди като стоманен прът.

Ландър, който плъзеше по окървавения под на гондолата към фитила, усети, че подът силно се наклони. Започна да се търкаля и да търси с разперени пръсти нещо, за което да се залови.

Хеликоптерът раздираше въздуха. Опашката на дирижабъла се вирна под ъгъл петдесет градуса, а носът му увисна над игрището. Зрителите пищяха и бягаха, изходите се задръстиха от биещи се да излязат хора. Ландър чуваше виковете им край себе си. Посегна към фитила със запалката.

Носът на дирижабъла заора в трибуните, тълпата се разпръсваше пред него. Удари пилоните на знамената на върха на стадиона, отскочи нагоре и се понесе над къщите към реката под грохота на двигателя на хеликоптера. Корли гледаше надолу към Кабаков, застанал на реброто, хванал се за въжето.

— Ще успеем да стигнем реката, ще успеем да стигнем реката — повтаряше неспирно Джаксън, докато стрелката на термометъра навлизаше в червения сектор на скалата.

Палецът му стоеше върху бутона за пускане на товара.

Ландър преодоля последните трийсет сантиметра по наклонения под и запали с палец запалката.

Мошевски си проби път до върха на трибуните. Хеликоптерът, дирижабълът и човекът, застанал на реброто, увиснаха за миг над реката и се запечатаха завинаги в паметта му. След това изчезнаха в ослепително кълбо от светлина и тътен, възвестяващ края на света, го

отхвърли върху тресящите се трибуни. Шрапнелът покоси дърветата до реката, след като взривът ги изкорени, а разбитата на пяна вода излетя нагоре и отвори огромен басейн, който веднага се напълни със свой собствен грохот, а водата се издигна като гигантски конус и се изпари. След секунди, далече надолу по течението на реката, шрапнелът удари като градушка реката и затрака по железните корпуси на корабите.

На разстояние няколко километра Рейчъл привършваше късния си обяд на терасата на покрива на Търговския център с изглед към града и видя огненото кълбо. Скочи на крака, високата сграда потрепери, прозорците се изпотрошиха и тя падна по гръб, докато стъклата продължиха да ваят около нея. Впери поглед в долната страна на масата и разбра. Изправи се мъчително. До нея на пода седеше жена с отворена уста.

Рейчъл я погледна.

— Той е мъртъв — рече тя.

Окончателният списък на жертвите и пострадалите възлезе на петстотин и дванайсет души. Четиринайсет бяха прегазени до смърт при изходите на стадиона, петдесет и двама получиха счупвания в усилията си да избягат, а останалите имаха порязвания и натъртвания. Между порязаните и натъртените беше и президентът на Съединените щати. Получи контузиите, когато десет служители на тайните служби се хвърлиха едновременно отгоре му. В града сто и шестнайсет души пострадаха от летящи стъкла на счупени прозорци.

По обяд на следващия ден Рейчъл Бауман и Робърт Мошевски стояха на малък кей на северния бряг на Мисисипи. Бяха там от няколко часа и наблюдаваха полицейските катери, които претърсваха дъното. Претърсването беше продължило цяла нощ. През първите няколко часа драгите бяха извлекли няколко овъглени къса метал от хеликоптера. Не намериха нищо повече.

Кеят, на който стояха, беше надупчен и очукан от шрапнела. Голяма умряла риба се блъскаше в него, носена от течението. Рибата приличаше на решето.

Мошевски беше като вцепенен. Очите му не се отделяха от полицейските катери. На кея до него лежеше брезентовият му куфар,

защото след няколко часа щеше да върне Мухамад Фазил в Израел, където щяха да го съдят за кръвопролитие в Мюнхен. На борда на специалния самолет на Ел Ал, който идваше да ги вземе, имаше четиринайсет израелски командоси. Беше решено, че ще се окажат полезен буфер между Мошевски и пленника му по време на дългия полет към дома.

Лицето на Рейчъл беше подпухнало, очите ѝ — зачервени и сухи. Беше изплакала всичките си сълзи на леглото в „Роял Орлиънс“, вкопчена в една риза на Кабаков, напоена с мириса на пурите му.

Вятърът на брега беше студен. Мошевски наметна Рейчъл с якето си, което я покри до коленете.

Най-сетне катерът-водач наду еднократно и дълго сирената си. Полицейската флотилия заплува по течението с празните драги. Остана само реката, потънала във величествен покой, понесла се към морето. Рейчъл чу силен, сподавен звук от Мошевски, който извърна лице. Тя притисна буза до гърдите му, вдигна ръце, прегърна го, докдето можа, и нежно го потупа. Усещаше горещите сълзи, които капеха в косите ѝ. След това го взе за ръка и го поведе по брега, сякаш водеше малко дете.

**Издание:**

Томас Харис. Черна неделя

Американска, първо издание

Превод: Савина Манолова

Редактор: Жечка Георгиева

Технически редактор: Кирил Настрадинов

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли: 18

Издателски коли: 15,12

ИК „Колибри“, 1993 г.

ISBN: 954-529-022-6

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.